

ΔΙΑΖΥΓΙΟ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑ ‘ΣΥΧΩΡΕΜΕΝΟΥ’

Ένα μυθιστορηματικό εγχειρίδιο

της Μαριλένας Κυρκλή

Coach Ζευγαριών &

Ψυχικής Ενδυνάμωσης Γυναικών στο Διαζύγιο

Το βιβλίο απευθύνεται σε ενηλίκους άνω των 18 ετών.

Συγγραφέας: Κυρκιλή Μαριλένα (με την ιδιότητα της Coach)

Copyright: © 2024 'All Rights Reserved – Όλα τα δικαιώματα προστατεύονται'

Κατηγορία Βιβλίου: e-book

Ιστότοπος: www.marilenakyrkili.com

Περί Απορρήτου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση, ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου, με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό ηλεκτρονικό φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια της κατόχου των δικαιωμάτων του έργου.

Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Λίγα Λόγια για τη Συγγραφέα

Η Μαριλένα Κυρκιλή είναι πιστοποιημένη Coach Ζευγαριών και Προσωπικής Υποστήριξης, με BSc και MSc αναγνωρισμένα από τον ΣΑΕΠ, κι επιπλέον πιστοποιήσεις και επιμορφώσεις σε: Τομείς Εκλεκτικής Συμβουλευτικής, Ιατρική Ψυχολογία, Ψυχοπαθολογία, Συμβουλευτική & Θεραπεία Ζεύγους & Οικογένειας, καθώς και με εξειδικεύσεις σε Transformational, Spiritual, Relationship & Solution-Focused Coaching.

Δουλεύει με ζευγάρια που αντιμετωπίζουν προβλήματα στη σχέση ή στον γάμο τους, καθώς και με μεμονωμένα άτομα, προκειμένου να τα βοηθήσει να βελτιώσουν τη σχέση, τον εαυτό τους, τη ζωή τους όλη.

Είναι επίσης μητέρα 2 παιδιών και γνωρίζει πολύ καλά τις δυσκολίες που μπορεί να περάσει ένας γάμος, τις συνέπειες που μπορεί να φέρει ένα διαζύγιο, καθώς και τις απεριόριστες δυνατότητες που ανοίγονται σε όποια συνθήκη.

Καλή Ανάγνωση!

Ετυμολογία

Συχωρεμένος < συγχωρημένος < συγχωρέω (υποχωρώ, κάνω πέρα για να χωρέσουμε)

→ Μετοχή

συχωρεμένος *αρσενικό*, μετοχή παθ.παρακ. του συχωρώ

1. Που έχει συγχωρηθεί
 - Συγγνώμη μαμά – Εντάξει **συχωρεμένος**, πάρε τώρα το παγωτό σου
2. (μεταφορικά) ο νεκρός
Όλα τα άφησε στη φιλενάδα του και στη χήρα δεν άφησε τίποτα ο **συχωρεμένος**

Άλλες μορφές

- Συχωρεμένος
- Συγχωρημένος
- Σχωρεμένος (που έλεγε και η γιαγιά μου)

*Αφιερωμένο στους.. 'Ακατανόμαστους'
και σ' όλες τις γυναίκες που
ακολουθήσαν τον έρωτά τους 'τυφλά',
κι έχασαν τον εαυτό τους στο ταξίδι.*

****Τον βρήκαν όμως τον προορισμό..***

Σημείωμα Συγγραφέως

Το βίωμα της ηρωίδας δεν είναι αυτοβιογραφικό.

Περιλαμβάνει τον ψυχισμό πολλών γυναικών, που έχω ακούσει στις συνεδρίες και που έχουν βιώσει καταστάσεις παρόμοιες με αυτές που περιγράφονται.

Όλοι οι χαρακτήρες και τα ονόματα είναι προϊόν μυθοπλασίας.

Οι 'Βρυσούλες' επιλέχτηκαν ως το χωριό που αντιπροσωπεύει απόλυτα την κουλτούρα και νοοτροπία της αγαπημένης μας επαρχίας και των ανθρώπων της.

Η ηρωίδα του βιβλίου εκπροσωπεί όλα τα ταλαιπωρημένα πρόσωπα γυναικών που αναζήτησαν -και τελικά βρήκαν- το νόημα της ύπαρξής τους, μέσα απ' το κυνήγι του πιο μεγάλου αληθινού ψέματος.

Του ΕΡΩΤΑ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μετά από χρόνια στην εντατική και πολλές χειρουργικές επεμβάσεις, αφού πέρασε μια μακρά περίοδο σε κώμα, τελικά.. δεν τα κατάφερε.. Μας άφησε χρόνους...

Ένα βιβλίο γραμμένο από γυναίκες. Μια κατάθεση ψυχής πολλών γυναικών, που ερωτεύτηκαν, εμπιστεύτηκαν, αφέθηκαν, και τελικά.. oh mon dieu, ζωντο-χήρεψαν!

Ο έρωτας προδότης, που άλλα έταξε κι άλλα έσπειρε.

Αλλά το μεγαλύτερο σοκ που υφίσταται κανείς είναι να συνειδητοποιεί, ΜΕΤΑ το γάμο, ΜΕΤΑ τα παιδιά, ότι ο άνθρωπος που ερωτεύτηκε δεν υπάρχει πια.

"Έχει μεταλλαχτεί σε 'τέρας'. Σ έναν άγνωστο, που ποτέ δε θα επέλεγα για σύντροφο, και που, ω Χριστέ μου, έκανα παιδιά μαζί του! Και τώρα τι; Τι κάνουμε; Πώς θα ζήσω μ έναν άνθρωπο με τον οποίο δεν ταιριάζουμε; Δύο διαφορετικοί κόσμοι, που δε συναντιούνται πουθενά. Διαφορετικά βιώματα, διαφορετικός τρόπος σκέψης, διαφορετικά όλα, και δεν υπάρχει τίποτα να με κρατήσει. Το ζω καθημερινά. Κάθε μέρα με στέλνει όλο και πιο μακριά" ..

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή, τότε που μου ταζε τον ουρανό με τ άστρα και συμφωνούσε μαζί μου σε όλα. Τότε που ήμουν η μόνη 'φίλη', κι όλοι οι γύρω εχθροί του. Τότε που με θαύμαζε για τη δυναμικότητα και ντομπροσύνη μου.. Τότε που ήταν ό,τι πιο όμορφο στη ζωή μου.

Η ΑΡΧΗ – Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ήμασταν 20 χρονών, οργισμένα νιάτα, το αίμα έβραζε. Κάναμε τρέλες, ρουφάγαμε την κάθε στιγμή κι ανυπομονούσαμε για την επόμενη. Δεν αντέχαμε το χώρια. Αποθεώναμε ο ένας τον άλλον κι ήμασταν σίγουροι πως μπορούσαμε να περάσουμε μια ζωή μαζί, με ψωμί κι ελιά. Αρκεί να μασταν πάντα μαζί. Να χαμε ο ένας τον άλλον και να τρώγαμε έρωτα. Μας αρκούσε! Και γελάγαμε κι αγκαλιαζόμασταν κι ήμασταν τρισευτυχισμένοι. Μεθυσμένοι από έρωτα σαρκικό, εγκεφαλικό, συναισθηματικό, καθε λογής! Και περνούσαν τα χρόνια και κάναμε όνειρα. Πηγαίναμε ταξίδια, ξενοχτάγαμε πολύ, χορεύαμε πολύ, πίναμε πολύ, τα κάναμε όλα πολύ. Ποθούσαμε ο ένας τον άλλον πολύ, αλλά και τσακωνόμασταν πολύ. Χωρίζαμε επίσης πολύ και τα ξαναβρίσκαμε πολύ. Με πιο πολύ πάθος κάθε φορά. Πιο πολύ έρωτα, και πιο αποφασισμένοι.. Και ξανά όρκοι, και υποσχέσεις, κι όνειρα, κι έρωτας τρελός. Τα ζούσαμε όλα στο φουλ.. Μεγαλώναμε μαζί.. Ωριμάζαμε μαζί. Εξελισσόμασταν μαζί. Σπουδές, πτυχία, πρώτα επαγγελματικά βήματα, πρώτες απογοητεύσεις. Βουτήξαμε μαζί στην αρένα της ζωής.

Η ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΗΣΗ

Κάπου στα 7 χρόνια σχέσης, μείναμε μαζί.. Πρώτη συγκατοίκηση, τα πράγματα σοβάρευαν.. Αρχίσαμε ν αναλαμβάνουμε ευθύνες σοβαρές. Να κόβεται ο ομφάλιος λώρος απ' τους γονείς. Πάντα βέβαια υπό την σκέπη και καθοδήγησή τους. Εγώ μεγαλωμένη Αθήνα, εκείνος επαρχία. Οι γονείς του έμεναν επαρχία, σημαντική λεπτομέρεια που θα καθόριζε όλη μας τη συνέχεια. -Δεν ήξερες, δε ρώταγες; -Όχι, τον πίστευα. Ό,τι και να μου έλεγαν, τον πίστευα τυφλά. Πίστευα βαθιά και ακράδαντα μέσα μου ότι θα με προστάτευε.

Τα πρώτα χρόνια που μείναμε μαζί Αθήνα, ενώ ήμασταν σε σχέση ακόμα, ήταν υπέροχα. Θυμάμαι μια διετία ολόκληρη να μην έχουμε τσακωθεί ποτέ! Αναρωτιόμουν είναι δυνατόν; Πόσο ταιριαστοί είμαστε! Δεν τσακωνόμαστε καθόλου! Όλα κυλούσαν όμορφα..

Βέβαια, με θυμάμαι να κάνω πολλές δουλειές σπιτιού και να γκρινιάζω που εκείνος δε συντηρούσε το τέλειο αποτέλεσμα του κόπου μου. Όσπου καταλήξαμε πως δε χρειάζεται να μιμούμαι τις γυναίκες της οικογένειάς μου, που πέρασαν τη ζωή τους μ ένα σφουγγαρόπανο στο χέρι και η ψυχολογία τους εξαρτιόταν από το αν γυάλιζε το πλακάκι. Συμφωνήσαμε, περισσότερο εγώ με τον εαυτό μου, να χαλαρώσω με τις οικιακές εργασίες, ώστε να μην καταντήσω υστερική νοικοκυρά. Η αλήθεια ήταν ότι δεν άντεχα άλλο τον εαυτό μου, να με ακούω να φωνάζω για τις δαχτυλιές στα τζάμια, τις πεταμένες κάλτσες, τα ψίχουλα στο τραπέζι, την ακαταστασία. Χαλάρωσα λοιπόν με το σπίτι και ενεργοποιήθηκα περισσότερο προς αναζήτηση κανονικής εργασίας, κάτι που μου ήταν πιο ενδιαφέρον άλλωστε.

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ

Στον επαγγελματικό τομέα τα πράγματα πήγαν λίγο ανάποδα. Στην αρχή, είχα εγώ δουλειά κι έβγαζα πολλά χρήματα. Εκείνος είχε ξεκινήσει δειλά δειλά με χαμηλόμισθη απασχόληση, μέχρι που γύρισε όλο τούμπα. Βρέθηκα εγώ να ψάχνω για μια σταθερή 'καλή δουλειά', ενώ εκείνος, στο μεταξύ, τακτοποιήθηκε απ' τους δικούς του στο δημόσιο, σε μια εταιρία δημοσίου δικαίου. Κι εκεί που εγώ ήμουν η 'ικανή', έγινα η 'άνεργη'. Προσπαθούσαν οι δικοί του λέει να τακτοποιήσουν κι εμένα, και τότε νομίζω άρχισε η φρίκη. Η αντίστροφη μέτρηση, η οποία βέβαια κράτησε

καμιά δεκαετία. Γιατί άργησα πολύ να καταλάβω επ ακριβώς το νέο σενάριο.

Για πολλά χρόνια είχα μείνει κολλημένη στην πρώτη μας φάση, του μεγάλου έρωτα. Για πολλά χρόνια ταγμένη και πιστή στο τάμα μου. Οπότε, ναι μεν έτρωγα τις σφαλιάρες μου, αλλά δεν ξύπναγα. Δικαιολογούσα, υπέμενα και κάπου ένιωθα και άσχημα, καθώς δεν ήμουν δυνατή. Χωρίς δουλειά, ποια δυνατή, τι δυνατή; Όμως, είχα όνειρα μέσα μου. Πάντα πίστευα σ'εμένα.. Είχα μια εργασιακή εμπειρία 10 ετών περίπου. Είχα χτίσει βάσεις και ήξερα πολύ καλά τις δυνατότητές μου και τα όνειρά μου. Οι σπουδές μου, η μόρφωσή μου, οι πιστοποιήσεις μου, ακόμα και οι εμπειρίες ζωής που είχα συλλέξει μέχρι τότε, ήταν πάμπολλες σε σύγκριση με εκείνου. Είχα ασχοληθεί με τον αθλητισμό, είχα φοιτήσει σε ένα απ' τα καλύτερα ιδιωτικά σχολεία, είχα ζήσει εξωτερικό, και είχα εργαστεί ήδη σε 5 διαφορετικά αντικείμενα.

Πριν τον γνωρίσω, είχα κάνει την επανάστασή μου, κι είχα φύγει απ' το σπίτι, σε μία περίοδο που οι σχέσεις με τη μητέρα μου ήταν χειρίστες. Οι γονείς μου είχαν χωρίσει, οπότε είχα και την εμπειρία 'του παιδιού χωρισμένων γονιών', με ό,τι συνεπαγόταν αυτό για την εφηβεία του τότε (δεκαετία '90).

Βέβαια στην πορεία ανακάλυψα κάτι πικρό.. Ότι τις πληγές της ζωής σου, κάποιος εντελώς αυθαίρετα, απροκάλυπτα, χωρίς ίχνος ευαισθησίας, παρά με περίσσιο θράσος και κακία, μπορεί να σ' τις ξύνει ξανά και ξανά. Και μου το λεγε η μάνα μου **‘μην είσαι ανοιχτό βιβλίο και μην τα λες όλα. Κράτα και κάτι για σένα. Κάποια στιγμή αυτά που του εμπιστεύεσαι μπορεί να τα χρησιμοποιήσει εναντίον σου, για να σε πληγώσει’.**

Κι έτσι κι έγινε. Μέχρι σήμερα ακούω για τη διαλυμένη δική μου πρώτη οικογένεια, που με δίδαξε τα χειρότερα για τη ζωή. Όπως και για την κατεστραμμένη σχέση με τον δικό μου πατέρα, που εξαιτίας αυτής, δεν θέλω τα παιδιά μας να έχουν καλή σχέση με τον δικό τους πατέρα.

Να γυρίσω όμως στην περίοδο της ανεργίας μου. Εφόσον οι δικοί του τον διόρισαν στο δημόσιο, μπορούσαν να τον μεταθέσουν και στο χωριό τους, στις Βρυσούλες. Κι αφού εγώ δεν έβρισκα 'καμιά δουλειά της προκοπής', σκεφτήκαμε -για το ευοίωνο μέλλον των αγέννητων παιδιών μας- να πάρουμε τη μεγάλη απόφαση να μετοικήσουμε επαρχία.

Έτοιμη να παρατήσω τα πάντα! Την οικογένεια, τους φίλους μου, τη ζωή μου όλη, και να τον ακολουθήσω στις Βρυσούλες του, που όπως του λεγα "μια ευθεία είναι μέχρι τη θάλασσα, με 5 δρόμους αριστερά δεξιά. Δεν θα μπορούσα ποτέ να μείνω εδώ". Αλλά τι λένε;; Πότε μη λες ποτέ! Με μεγάλη χαρά, αποφασιστικότητα και τόλμη, εγώ πρώτη έσυρα τον χορό! *"Θα πάμε στις Βρυσούλες σου αγάπη μου. Αφού δεν την αντέχεις την Αθήνα κι είσαι δυστυχισμένος, δεν θέλω να μου πάθεις και τίποτα. Μη μου αρρωστήσεις. Πάμε στις Βρυσούλες!"*

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Και να σου οι καλές σου, η μάνα μου κι εγώ, να τρέχουμε να εξοπλίσουμε το дуάρι που μας παραχώρησε ο πατέρας του. -"Έλα εδώ, κι εμείς Πασσά θα σ'έχουμε!", του λέγανε. Εδώ παπάς εκεί παπάς που ναι ο παπάς; Γιατί Πασσά δεν είδαμε! Ένα εγκαταλελειμμένο дуάρι, που όταν μας το δείξε ο πατέρας του πρώτη φορά, μάς είπε "αυτό είναι κι αν σας αρέσει". Η βλαχουριά βέβαια δε σταμάτησε εκεί. Εξαπλώθηκε σε όλα τα

στερεοτυπικά έθιμα: η 'νύφη' να επιπλώσει το σπίτι. “-Δε φτάνει που της δίνουμε σπίτι, θέλει κι άλλα;” Μέχρι και τα πιρούνια, εγώ τα πήγα. Όχι εντάξει, κάτι φλοκάτες που είχανε στο πατάρι, μάς τις δώσανε.

Άλλη απαίτησή τους, που δεν είχα ξαναβιώσει στη ζωή μου, ήταν να πηγαίνουμε σπίτι τους και να δίνουμε ραπόρτο. “Ήρθαμε την τάδε ώρα, φάγαμε, ουρήσαμε, και τώρα αν μας επιτρέπετε να αποσυρθούμε λίγο οι δυο μας.” Όνειρο απατηλό. Κάθε φορά που βγαίναμε για έναν καφέ, να σου κι ο πατέρας του *τυχαία* "Έρχομαι κι εγώ μαζί σας".

Μού ήταν τόσο φανερό πόσο χειριστικοί, φορτικοί, παραβιαστικοί και αδιάκριτοι ήταν.. Κι ο δικός μου χαμπαάρι. Όλο "έλα μωρέ, πώς κάνεις έτσι, δεν έγινε και τίποτα, γονείς μου είναι".. Με το που ξύπναγε το πρωί πήγαινε να τους πει καλημέρα, να φάει και την τυρόπιτα από τα χεράκια της μανούλας του. Το μεσημέρι φαγητό μαζί τους. Τ απογεύματα ο πατέρας του μαζί μας, και τα βράδια αντί να ηρεμούμε σπίτι μας οι δυο μας, είχαμε τον πατέρα του στα τηλέφωνα να ρωτάει “γιατί έχουμε το φως του μπαλκονιού μας ανοιχτό”..

Μια μέρα ο πατέρας του με ρώτησε με εκείνο το ύφος των εκατό καρδιναλίων, “πήγες την κάρτα στον ΟΑΕΔ για θεώρηση;” -Όχι, απάντησα.. κι άρχισαν τα γαλλικά: “Παίρνεις μόρια με την κάρτα ανεργίας, τι δεν καταλαβαίνεις;; Να κάνεις τα χαρτιά σου να μπει στον δήμο!”

Ένωθα τα χαστούκια να μού ρχονται απανωτά. Εγώ, με την εμπειρία μου, τα ιδιωτικά μου, τα εξωτερικά μου, τις ικανότητές μου, να διοριστώ στο δημαρχείο τους χωριού τους! Έκλαιγα μέρες. Άντε να εξηγήσω στον βουνίσιο, κομματοποιημένο Γκόρτσο που μάζευε ψήφους, από πού έρχομαι, ποια είμαι, ποιες οι δυνατότητες και ποια τα όνειρά μου.

Σιγά σιγά ένας κλοιός άρχιζε να με σφίγγει, που σταθερά γινόταν ασφυκτικός. Μια νεαρή κοπέλα σαν τα κρύα τα νερά, με όνειρα και πολύ υψηλό επίπεδο ικανοτήτων και δεξιοτήτων, να αφανίζεται στις Βρυσούλες. Βέβαια, εγώ πρώτη, είχα προτείνει με πειθώ: *"να δουλέψω στο σούπερ μάρκετ της πλατείας του χωριού, δε με νοιάζει. Αρκεί να μαστε μαζί, αγάπη μου."*

ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ (ΕΓΩ)

Όχι, δεν έφυγα εγώ.. Με 'φύγανε'.. Όπως τυχαίως μια ωραία πρωία χτύπησε το κινητό μου και με καλούσαν απ' την Εταιρία του άντρα μου, για να μου πουν ότι προσλάβανε και εμένα, αλλά -σημαντική λεπτομέρεια- στην Αθήνα!! Ω ναι! Στην Αθήνα...

Μόλις είχαμε φτιάξει το σπίτι, είχα περάσει όλ' αυτά που είχα περάσει, και εκεί που πήγαινα να χαλαρώσω να δεχτώ τη μοίρα μου, να και το επόμενο χτύπημα. Φυσικά και αποδέχτηκα την πρόταση-πρόσληψη χωρίς δεύτερη σκέψη, καθότι άνεργη. Φυσικά και μεσολάβησαν οι δικοί του, γιατί, *πώς θα με στέλνανε από κει που ρθα;;* Και να μαστε, ο ένας στην Ανατολή με τους δικούς του, κι η άλλη (εγώ) στη Δύση μόνη μου. Να συντηρούμε δύο σπίτια και να ανεβοκατεβαίνουμε Αθήνα – Βρυσούλες - Αθήνα.

Ο μόνος τρόπος για να ξανασμίγαμε στον ίδιο τόπο, ήταν να έμενα έγκυος.

ΓΑΜΟΙ & ΓΕΝΝΗΤΟΥΡΙΑ

Η Εταιρία είχε την ευαισθησία να μην κρατά χώρια, ζευγάρια παντρεμένα με παιδιά. Ξεκίνησα λοιπόν να βάζω άδειες προκειμένου να πετύχουμε τις 'γόνιμες μέρες' για να μείνω έγκυος. Κι έμεινα. Έμεινα έγκυος εν μέσω τσακωμών, άγχους, πρεσαρίσματος και πέρα δώθε Αθήνα-Βρυσούλες. Καμία στήριξη από πουθενά, ούτε απ' την ίδια μου την μάνα, με αποτέλεσμα, να αποβάλω. Κατόπιν 'εορτής', όλοι στεναχωρήθηκαν εκτός των δικών του, που εμμέσως πλην σαφώς, η μανούλα του υπονόησε ότι απέβαλα γιατί δεν πρόσεχα. Γιατί "κάτι έκανα που δεν έπρεπε".. Απέβαλα βέβαια μόνη μου στην Αθήνα. Εκείνος στις Βρυσούλες του.

Το ξεπέρασα κι αυτό και είπαμε να κάνουμε και θρησκευτικό γάμο. Είχαμε κάνει ήδη τον πολιτικό στο δημαρχείο όπου ήθελε να διοριστώ ο πατέρας του. Να παντρευτώ είχα πάει, αλλά εγώ παρατηρούσα το 'εργασιακό περιβάλλον', που μόνο εργασιακό δεν ήταν. Πιο πολύ για αργόσχολους κουτσομπόληδες ήταν, που πίσω απ' τις οθόνες των επιτραπέζιων υπολογιστών τους, σχολίαζαν ποιος μπήκε, ποιος βγήκε και τι πήγαινε να κάνει εκεί ο καθένας. Φαντάστηκα τον εαυτό μου να συνεργάζεται με τις 'κατίνες' και κελάηδησα μέσα μου. Χίλιες φορές αυτό που ζούσα, το πήγαινε έλα Αθήνα, παρά αυτήν την κατάντια. Κάναμε λοιπόν και τον θρησκευτικό..

Τα χαμέ κάνει όλα! Εγώ που ως κάποτε ατίθασο και ασυμβίβαστο νιάτο δεν ήθελα τίποτα εθιμοτυπικό, είχα κάνει κιόλας όλες τις τελετουργίες προκειμένου να με αποδεχτούν οι δικοί του και να αποκτήσω τον πολυπόθητο τίτλο της 'νύφης': λογοδόθηκα, αρραβωνιάστηκα, παντρεύτηκα με πολιτικό, με θρησκευτικό, και να δώρα στον γαμπρό, και

να δώρα η πεθερά. Ποια επανάσταση; Πιο χωμένη στην παράδοση δεν είχα ξαναυπάρξει. Πήρα λοιπόν και το αξίωμα της 'νύφης', και πίστευα πως επιτέλους θα με αποδεχόντουσαν. *"-Πώς είπατε;; Ποιος ήρθε;;"*

Η πεθερά στον πολιτικό είχε έρθει μαυροφορεμένη λες και πήγαινε σε κηδεία. Με μαύρη καπελαδούρα, αλά Τζόαν Κόλλινς στη Δυναστεία. Ο δικός μου μέχρι τότε σφαζόταν μαζί της, που εκείνη δεν ήθελε τον έρωτά του (εμένα). Ομηρικοί καυγάδες, να χε ν απασχολείται η γειτονιά. Κι εγώ ν ακούω την τσιρίδα της. Ποτέ δε με δέχτηκε. Ήμουν 'η ξένη'. Στην αρχή δεν είχα και πτυχίο, αλλά κι όταν το πήρα, είχαν πρόβλημα που δεν ήταν ελληνικού πανεπιστημίου. Μετά πήρα και μεταπτυχιακό, και θυμάμαι ο αδερφός του το είχε δει και νόμιζε πως ήταν πλαστό, γιατί δεν ήταν 'πάπυρος', όπως των ελληνικών ΑΕΙ. Επίσης, περιουσιακά δεν τους κάλυπτα. Με δύο διαμερισμάτια στην Αθήνα πώς να συγκριθώ με την κόρη της Βαρónης για την οποία τον προόριζαν; Τέτοιος περιζήτητος γαμπρός, γιος Διευθυντού και με τη Βασιλομήτορα βεβαίως βεβαίως, να ξεπέσει έτσι; Στην άσημη απ' την Κυψέλη;; Το Το Το

Και παντρευτήκαμε.. με παπά και με κουμπάρο. Εγώ Αθήνα, εκείνος στις Βρυσοúλες, μην ξεχνιόμαστε. Έτσι ζούσαμε.

Με τα πολλά, και με δική μου επιμονή περισσότερο, **που δεν μπορούσα μακρυά του**, ξανάμεινα έγκυος κι αυτή τη φορά ταβλιάστηκα στο κρεβάτι για 5 μήνες, καθώς είχα συνέχεια αποκολλήσεις. Μια πολύ αγχώδης περίοδος, την οποία πέρασα στις Βρυσοúλες ξάπλα να διαβάζω βιβλία, και να μου φέρνει ο καλός μου φαγητό σε δίσκο, φτιαγμένο απ' τα χεράκια της μανούλας του. 10 κιλά τον μήνα έβαζα, φάλαινα ήθελε να με καταντήσει. Σε σημείο που ο γυναικολόγος μου με είχε απειλήσει "αν συνεχίσεις έτσι, θα σ αναλάβει άλλος!"

Ήρθε το παιδάκι μας το όμορφο, και η περίοδος ευτυχίας κράτησε για μόλις 6 μήνες! Κλείναμε ακριβώς 10χρονια τότε μαζί. Στους 6 μήνες της μικρής άρχισαν τα όργανα. Τα πνευστά και τα κρουστά, γιατί μέχρι τότε έπαιζαν μόνο τα πνευστά. Βλέπεις, δεν είχε 'δέσει' ο καλός μου 'τον γάιδαρό του' για τα καλά. Με το που τον έδεσε και με το παιδί, άρχισε να ξετυλίγει όλο του το ταμπεραμέντο..

Εν τω μεταξύ.. 'ο στόχος' είχε επιτευχθεί. Η Εταιρία εργοδότης μας, ευαίσθητη στα κοινωνικά ζητήματα, μην μπορώντας να μας κρατάει άλλο χώρια, με μετέθεσε μόνιμα στις Βρυσούλες..

Η πρωτευουσιάνα, μόνιμη πια δημότης Βρυσούλων, με παιδί να μεγαλώσω, την ταμπέλα της 'δεδομένης' κολλημένη στο μέτωπο, και με όλους τους οιωνούς για μια πολύ άσχημη συνέχεια.

Θυμάμαι να τον παρακαλάω με λυγμούς να μείνουμε Αθήνα, να μην ξανακατέβουμε στο χωριό του, ότι δεν θα μας έκανε καλό, κι εκείνος ανένδοτος: "όχι Αθήνα!"

Η ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ

Ο έρωτάς μου λοιπόν άρχισε να μεταλλάσσεται. Σε έκτρωμα. Άρχισε να παραμορφώνεται. Απ' τις φωνές, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του αλλοιώνονταν μέρα με την ημέρα. *Ποιο ήταν το πρόβλημα;;* Μα οι δικοί του φυσικά!

Το δυάρι δεν μας χωρούσε, οπότε συμφωνήσαμε να πάμε σε μεγαλύτερο σπίτι. Θυμάμαι το show της μάνας του, με τη μεταφορική απ' έξω, να ουρλιάζει στα σκαλιά της πολυκατοικίας ότι της έπαιρνα τον γιο, κι ότι στο δυάρι είχαν μείνει 4μελείς οικογένειες κατά το παρελθόν. Ποιο το πρόβλημά μου, που ήθελα ντε και καλά να φύγω; Εγώ ήθελα. Ο γιος της,

με τον οποίο συναποφασίζαμε, ήταν έρμαιο δικό μου. Δεν είχε άποψη 'το παιδί'. Επηρεαζόταν από εμένα τη μέγαιρα.

Μετά το show λοιπόν, και την απόφασή μας να πάρουμε γενικότερα κάποιες αποστάσεις, για να μαστε ήρεμοι με το παιδάκι μας, λύσσαξαν! Ο πατέρας του έπαθε ένα εγκεφαλικό εξαιτίας μας, που τολμήσαμε να εγκαταλείψουμε τ ανάκτορο. Το "θα τον πεθάνεις τον πατέρα σου" έπαιζε απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, και το κερασάκι ήρθε όταν τολμήσαμε να πούμε ότι το παιδάκι μας, δε θα χε το όνομα της, αλλά ένα ουδέτερο άσχετο όνομα που άρεσε και στους δύο μας. Εννοείται δεν ήρθε η "κυρία" στα βαφτίσια. Μας τιμώρησε με την απουσία της, οπότε κι εγώ κάπου εκεί άρχισα να παίρνω ανάποδες κι είπα "δεν θέλω καμία σχέση μαζί της. Με μολύνει, με ταραίζει, θέλω την ηρεμία μου."

Ξεκίνησε μια φρικτή περίοδος. Αλλάζαμε σπίτια, μας κυνηγούσε η υγρασία παντού, καυγάδες διαρκώς, εκείνος να παραλογίζεται και να λέει "αφού δεν θες τη μάνα μου, ούτε η δική σου θα βγάζει βόλτα τη μικρή". Ζούσα το δράμα της επαρχίας: "τι θα πει ο κόσμος, πού ήσουν το πρωί, σε είδε ο γείτονας εκεί, τι έκανες;" Άρχισα να χάνω τον εαυτό μου, να πέφτω σε βαθιά θλίψη, να μην μπορώ να αναπνεύσω, να μη θέλω να γυρνάω σπίτι σ εκείνον. Ήμασταν 10 χρόνια μαζί, και 6 μηνών το παιδάκι μας, όταν κατάλαβα πως ο έρωτας είχε πια φύγει ανεπιστρεπτί.

Όμως ήλπιζα. Αποφάσισα, για να μην τρελαθώ να ξεκινήσω μεταπτυχιακό. Κάπως έπρεπε να ακονίσω το μυαλό μου, να το κρατήσω σε εγρήγορση, γιατί πραγματικά ένιωθα πως το καιγα με όλα αυτά που γινόντουσαν. Κάθε μέρα σφαγή για τους δικούς του, και "πότε θα δουν τη μικρή, και τι στάση είναι αυτή που κρατάς..", οπότε είπα 'ή θα τρελαθείς, ή θα σηκώσεις κεφάλι και θα πάρεις τη ζωή σου στα χέρια σου'.

Μάλλον υποσυνείδητα, ξεκίνησα ένα πλάνο ενδυνάμωσής μου. Άρχισα να εμπλουτίζω τα προσόντα μου, ώστε να ισχυροποιήσω τη θέση μου στην Εταιρία, για να μπορώ να ανελιχτώ εσωτερικά κι ίσως να πετύχαινα μετακίνηση σε άλλο τομέα, μακριά απ' το χωριό τους.

Το ότι είχα μετατεθεί από Αθήνα σε υποκατάστημα της Εταιρίας στις Βρυσούλες, σήμαινε ότι καθημερινά εισέπραττα και την κοινωνική κατακραυγή προς την 'ξένη νύφη' που δεν ήθελε την πεθερά, ή -ακόμα χειρότερα-, που δεν την ήθελε η πεθερά. Κοινωνική αλληλεγγύη μεταξύ συγχωριανών. Στο κατάστημα, οι 'πατριώτες' δεν έρχονταν να εξυπηρετηθούν από εμένα. Βίωνα κοινωνικό αποκλεισμό, και φυσικά πόλεμο απ' τις ντόπιες συναδέλφους, που 'ποια ήμουν εγώ η ξένη, που θα τους έπαιρνα τη δόξα και τα πρωτεία'!;

Απ' τις χειρότερες περιόδους της ζωής μου. Μακριά απ' τους δικούς μου, σ ένα μέρος τόσο αφιλόξενο και ψυχρό για εμένα..

Ο έρωτάς μου, συνέχιζε να ωρύεται. Πρόβλημα και με το μεταπτυχιακό. "Θα επιβαρύνεις τον οικογενειακό μας προϋπολογισμό! Εμένα με ρώτησες που πήγες και πήρες φοιτητικό δάνειο;", χαμός και για αυτό. Είχα δώσει κι εξετάσεις για το Proficiency και το χα πάρει! Δε θυμάμαι κανέναν ιδιαίτερο ενθουσιασμό, ούτε γι αυτό.

Είχε ήδη αρχίσει η μετάλλαξη. Δε θύμιζε σε τίποτα τον Έρωτά μου. Τον άνθρωπο που κάποτε ερωτεύτηκα. Μέρα με τη μέρα, γνώριζα έναν εντελώς άλλον.

Ο ΣΩΤΗΡΑΣ

Με τούτα και με κείνα, είχα κλείσει σχεδόν 2 χρόνια στις Βρυσούλες. Είχα ξεκινήσει το μεταπτυχιακό μου, αλλά δεν ηρεμούσα. Έψαχνα διέξοδο.. Και η λύση ήρθε. Γιατί είμαι καλός άνθρωπος και κάποιος εκεί πάνω τείνει χείρα βοήθειας κατά καιρούς.

Μια μέρα μπήκε στο υποκατάστημα ο Υπεύθυνος όλων, και μας έκανε προσωπικές συνεντεύξεις να δει από πού κρατάει η σκούφια μας. Θυμάμαι με κοίταζε και μου λεγε γεμάτος απορία 'εσύ τι κάνεις εδώ; Ακόμα και το φιζίκ μου δεν ταίριαζε με το κοινωνικό σύνολο: κουρεμένη αγορά τότε, πλατίνα (στο μαλλί μου την είχε βαρέσει, κάπου έπρεπε να ξεσπάσω κι εγώ), παντελόνι σωλήνας, ψηλή, κορμί λαμπάδα, και άφωνη. Κυριολεκτικά άφωνη, γιατί μου μίλαγε ο άνθρωπος και δεν του απαντούσα. Ήμουν σε σοκ, από την άποψη ότι πραγματικά πίστευα πως εκείνη τη στιγμή μπροστά μου είχα το εισιτήριο εξόδου μου από τις Βρυσούλες!! Και μάλλον το μυαλό μου οργίαζε εκείνα τα λεπτά, 'τί να του πω, πώς θα τον πείσω να με πάρει από δω!'

Ο 'δικός μου άνθρωπος' ήταν έξυπνος και αμέσως κατάλαβε. Σου λέει αυτή πρέπει να την πάρω μαζί μου για πιο μεγάλα πράγματα. Εδώ χαντακώνεται το κορίτσι. Σύντομα, μού έκανε πρόταση για ανοιχτή θέση που υπήρχε τότε στη Καλαμάτα, και χωρίς δεύτερη σκέψη είπα ΝΑΙ! Τη θέλω! Έρχομαι, πετώντας!!

Μετά από μερικές μέρες, στη συνέντευξη στο HR: 'Να σας κάνουμε σαφές πως η θέση είναι μία και είναι μόνο για εσάς. Δεν μπορούμε να

πάρουμε και τον σύζυγό σας. Θα τα καταφέρετε μόνη σ ένα ξένο μέρος με ένα παιδί μωρό; Αντέχετε κι άλλη αλλαγή, στην παρούσα φάση της ζωής σας;'

-“Ναι σε όλα! Τον άντρα μου μην τον εμπλέκετε. Στα επαγγελματικά θα ήθελα παρακαλώ να μας βλέπετε ως μονάδες. Δε θα ήθελα ο γάμος μου να αποτελέσει τροχοπέδη στην επαγγελματική μου ανέλιξη.”

Δεν ήθελαν να ακούσουν και τίποτα άλλο. Τότε η διοίκηση είχε ξεκινήσει να θέτει ψηλά τον πήχη στην απόδοση των υπαλλήλων. Ήθελαν ανθρώπους εργατικούς, φιλόδοξους, που να γυαλίζει το μάτι τους για επιτυχία. Οι Πωλήσεις ήταν το νέο αναπτυσσόμενο κομμάτι, και χρειάζονταν 'νέο αίμα', καθώς το παλιό είχε πιο αργούς ρυθμούς και δεν προσαρμοζόταν εύκολα στα νέα δεδομένα.

Με συνοπτικές διαδικασίες βρέθηκα Καλαμάτα..

ΤΙ ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΕ

Άλλη μια φορά, που ΔΕΝ τον ρώτησα. Δε ζήτησα την άποψή του. Του είπα απλά, **“φεύγω. Εγώ από εδώ, από αυτό το μέρος, φεύγω! Σε ακολούθησα, σε πίστεψα, ήμουν διατεθειμένη και σε σουπερ μάρκετ να εργαστώ, γιατί πίστευα στον έρωτά μας, πίστευα σε αυτό που είχαμε, αλλά μέχρι εδώ. Δεν θέλω άλλο, δεν θα πάρω άλλο! Θα προστατεύσω τον εαυτό μου και το παιδί μου, γιατί αν μείνω άλλη μία μέρα εδώ, θα πέσω σε κατάθλιψη. Και το παιδί μου έχει ανάγκη από μία ψυχικά υγιή μάνα. Μου χες πει ότι θα περνάγαμε ωραία, δίπλα στη φύση, στη θάλασσα, με τις κοντινές αποστάσεις και την άλλη ποιότητα**

ζωής! Που ν τα; Που είναι όλα αυτά; Κάθε μέρα σφαζόμαστε για τους δικούς σου. Δεν θέλω άλλο!

Εγώ φεύγω κι εσύ κάνε ό,τι νομίζεις. Μείνε με τους δικούς σου, που άλλωστε έχουν αποκατασταθεί οι σχέσεις σας. Μη σας στέκομαι εμπόδιο. Να αποσυρθώ, να σε χαρούν ντε! Να σε χαρεί η μανούλα σου, που τόσο έχει φαρμακωθεί, που εγώ η παστρική σε πήρα απ' την αγκαλιά της. Έχει αφηνιαστεί και δεν μπορεί να τη μαζέψει κανείς! Τρελή την ανεβάζετε, τρελή την κατεβάζετε, όλο "μην της δίνεις σημασία, έτσι είναι, θα της περάσει" λέτε, κι εκείνη εν τω μεταξύ τρελαίνει, προσβάλει, θίγει κόσμο! Με τη δική σας ανοχή και μουγκαμάρα! Μην την ταράξετε κι άλλο και δεν έχει μαζεμό!

Τέλος, κουράστηκα, βαρέθηκα να ασχολούμαι με όλες αυτές τις μικρότητες, που καμία σχέση δεν έχουν με το πώς μεγάλωσα εγώ. Δεν ανέχομαι κανείς να μου λέει τι να κάνω και τι να μην κάνω. Εμένα με μεγάλωσαν ανεξάρτητη και περήφανη. Με αξιοπρέπεια! Ενώ εσείς δε σέβεστε τίποτα! Και βάζω κι εσένα μέσα, γιατί δεν έχεις κάνει ΤΙΠΟΤΑ για να μας προστατεύσεις από όλο αυτό!

Απ' όταν αποφασίσαμε να φύγουμε από Αθήνα και να έρθουμε εδώ, δεν κοιμόμουν επί 2 μήνες σκεπτόμενη τη μάνα σου και τι έχω να τραβήξω από εκείνη, κι αν θα ναι όλα καλά! Θυμάσαι; Με καθησύχαζες και μου λεγες "έλα ρε μωρό μου, ηρέμησε. Σου χει γίνει εμμονή. Ποιος θ ασχολείται μαζί της; Εμείς μαζί θα είμαστε σε όλα, όπως μέχρι τώρα" Με φίλαγες και μου πέρναγε..

Ήρθαμε και μετουσιώθηκε ο χειρότερός μου εφιάλτης! Ό,τι φοβόμουν έγινε. Και το χειρότερο; Χαθήκαμε. Δε σ αναγνωρίζω πια. Δε σε θέλω πια.."

Έπεσε στα πόδια μου τότε -για πρώτη φορά, γιατί ακολούθησαν κι άλλες- και μου είπε με δάκρυα στα μάτια ότι με καταλάβαινε, με ένιωθε, και μου υποσχέθηκε ότι θα έκανε τα πάντα για να ξαναγίνουμε όπως ήμασταν. Ότι θα έβαζε λυτούς και δεμένους να τον φέρουν κι εκείνον Καλαμάτα, και πως εκεί θα ξαναβρίσκαμε τη χαμένη μας ευτυχία.

Φυσικά την Καλαμάτα την επέλεξα για εκείνον. Θα μπορούσα να αιτηθώ απευθείας Αθήνα, να γύρναγα σπίτι μου, στους δικούς μου, αλλά τον αγαπούσα ακόμα. Και ήξερα ότι την Αθήνα δεν την άντεχε, οπότε στην ελπίδα ότι κι εκείνος μ αγαπούσε ακόμα, είχα σκεφτεί πως ΑΝ με ακολουθούσε, να ταν για κάποια άλλη πόλη, όχι για Αθήνα όπου θα μαράζωνε..

ΚΑΛΑΜΑΤΑ

Βρήκαμε ένα πολύ ωραίο σπίτι, έξω απ το κέντρο, ευάερο, ευήλιο, με μεγάλο τζάκι, ωραία διαρρύθμιση, μοντέρνο, ό,τι καλύτερο θα μπορούσαμε να βρούμε μετά τα άθλια σπίτια του χωριού. Ήμουν τόσο μα τόσο ενθουσιασμένη, ανακουφισμένη, που έφευγα επιτέλους απ τη φυλακή του χωριού, αλλά ταυτόχρονα και αγχωμένη για το νέο ξεκίνημα.

Τους πρώτους μήνες ήμασταν οι δυο μας, η Νεφέλη κι εγώ. Η Νεφέλη ήταν τότε ενός έτους, και είχαμε βρει έναν ιδιωτικό βρεφονηπιακό σταθμό κοντά στο σπίτι. Κάθε πρωί την άφηνα εκεί πριν τη δουλειά μου και απόγευμα κατά τις 4 την έπαιρνα. Γυρνούσαμε σπίτι, καθόμασταν, παίζαμε, βραδάκι διάβαζα για το μεταπτυχιακό, με τη Νεφέλη στο πορτομπεμπε να με κοιτάει μέχρι τις 00:00 με το μάτι γαρίδα. Το μωρό μου πρέπει να ήταν κι εκείνο αγχωμένο τότε. Είναι αυτό που λένε, ότι το παιδί

αφουγκράζεται τη μαμά και πως ό,τι είναι η μαμά είναι και εκείνο. Αγχωμένη η μαμά; Αγχωμένο και το παιδί. Στεναχωρημένη η μαμά; Στεναχωρημένο και το παιδί. Και ειδικά η Νεφέλη, που είχε προσκολληθεί τότε πολύ πάνω μου, καθώς ήμασταν οι δυο μας. Είχαμε η μία την άλλη και όλα τα πρωτόγνωρα τα ζούσαμε μαζί. Ήταν τόσο φορτισμένη, που όταν γυρνούσαμε σπίτι απ το σταθμό, κάθε μα κάθε απόγευμα έκλαιγε στην αγκαλιά μου γοερά επί μισή ώρα. Μπαίναμε στο σπίτι, άφηνα τις τσάντες κάτω, και καθόμασταν αγκαλιά στον καναπέ μέχρι να ηρεμήσει. Νέο περιβάλλον, νέος σταθμός, ο μπαμπάς μακριά, εγώ τσίτα να τα προλαβαίνω όλα μόνη μου συν το μεταπτυχιακό, μια τρέλα όλα!

Πέρα από την προσαρμογή και τα πρακτικά, κάτι άλλο που με απασχολούσε πολύ, ήταν να εδραιωθώ στο νέο μου κατάσταση. Να αποδείξω πάλι την αξία μου και να με δεχτούν οι συνάδελφοι, και ιδίως η νέα μου διευθύντρια. Ήταν η 3^η φορά που έπρεπε να αποδείξω την αξία μου. Η πρώτη ήταν κατά το δοκιμαστικό διάστημα μέχρι την επίσημη πρόσληψη στην Αθήνα, η δεύτερη στις Βρυσούλες και η 3η τότε Καλαμάτα. Πολλή πίεση, πολύ στρες, ο σύζυγος πηγαινοερχόταν Σαββατοκύριακα και περίμενε πότε θα τον μετέθεταν για να είμαστε και πάλι όλοι μαζί. 4 μήνες έκαναν να τον φέρουν, που νομίζω ήταν οι 4 ωραιότεροι μήνες μου καθώς ήμουν ήσυχη, συγκεντρωμένη, με πρόγραμμα. Δεν τον είχα με τις γκρίνιες και τα αιτήματά του, να μου συζητάει συνέχεια τί δεν του άρεσε και τί θα ήθελε από εμένα.

Η περίοδος χάριτος λοιπόν έληξε με το που ήρθε κι εκείνος οριστικά. Μείναμε στην Καλαμάτα 6 χρόνια.. 6 ολόκληρα χρόνια που νιώθω τώρα πως πέρασαν αστραπή. Σαν μια ανάσα.

Αλλάξαμε κι εκεί σπίτι. Το δεύτερο και τελευταίο μας ήταν πολύ ιδιαίτερο, μεγάλο άνετο σε ωραίο σημείο με πράσινο, και κοτούλες πολύ κοντά μας. Εκεί συλλάβαμε και το δεύτερο μωρό μας, τον Άλκη. Ναι ήθελα πολύ να κάνουμε ένα αδερφάκι στη Νεφέλη. Την έβλεπα που χάζευε συνέχεια τετραμελείς οικογένειες και σκεφτόμουν ότι δε θα θελα να μεγαλώσει μόνη της. Οι συγγενείς μας ήταν μακριά και των δύο, οπότε θεωρούσα απαραίτητο να της προσφέρουμε ένα αδερφάκι. Ως μοναχοπαίδι εγώ, ήξερα πόσο σημαντικό είναι να έχεις έναν άνθρωπο δικό σου να εμπιστεύεσαι.

Τα παιδιά έχουν τρία χρόνια διαφορά και δεν μετάνιωσα ποτέ την απόφασή μου για δεύτερο.

Μας θυμάμαι τα περισσότερα απογεύματα κλεισμένους στο σπίτι με τα δύο μωρά και οι 4 στο σαλόνι. Και οι 4 στον ίδιο χώρο επι 4 ώρες μέχρι που ερχόταν το βράδυ κι ετοιμαζόμασταν για ύπνο. Με δύο μωρά χειμώνα επαρχία δεν έχεις και πολλές επιλογές. Είχαμε κάνει στέκι όλους τους παιδότοπους της πόλης. Αυτή η καθημερινότητα – ρουτίνα του εγκλεισμού ήταν ό,τι πιο καταστροφικό και αποπνιχτικό. Κούραζε και προκαλούσε εκνευρισμό.

Γενικότερα η τόση τριβή δε βοηθάει. Ιδανικά, θα έπρεπε ο καθένας μας να κρατήσει προσωπικό χρόνο και χώρο, να αποσύρεται μεμονωμένα και να αποφορτίζεται κάνοντας κάτι μόνος του. Αυτό δεν το εφαρμόζαμε, με αποτέλεσμα κάθε μα κάθε μέρα να πέφτουμε όλο και περισσότερο ψυχολογικά και η ζωή μας όλη να περιστρέφεται γύρω από τα παιδιά.

Χάσαμε τους εαυτούς μας και το μεταξύ μας. Όταν είσαι καθημερινά τόσες ώρες με τον άλλον, τον παρατηρείς πολύ. Τον μελετάς και αρχίζεις και ενοχλείσαι με πολλά που κάνει, ή δεν κάνει όπως εσύ τα θες. Βέβαια

όλ αυτά δεν τα αντιλαμβάνεσαι ενώ τα ζεις, παρά εκ των υστέρων, που αρχίζεις και ψάχνεις μέσα σου τι έχει πάει στραβά. *Γιατί* δεν είσαι καλά και τί σου φταίει. Τότε όμως είναι αργά. Δεν έχει γυρισμό συνήθως. Έχει αρχίσει να ξεχειλίζει το ποτήρι.

Όσο περισσότερο ήμασταν μαζί, τόσο περισσότερο πάγωνα μέσα μου. Ένωθα πίεση, να μην έχω περιθώρια διαφυγής, και όλο αυτό το μοιραζόμουν με έναν άνθρωπο που δεν με ένωθε. Δεν με καταλάβαινε. Φυσικά, βασικό θέμα συζήτησης τις ώρες που συνυπήρχαμε, ήταν ‘οι δικοί του’ και η απαράδεκτη συμπεριφορά μου προς εκείνους. ***“Γιατί δεν θες να έχεις επαφή μαζί τους; Κάντο για μένα. Είναι γονείς μου και δεν μπορώ να μην έχω σχέση μαζί τους. Τι σου κάνανε; Και οι δικοί σου πού είναι; Οι δικοί μου κάνουν εκείνο, το άλλο, οι δικοί σου τι κάνουν; Θέλει ο πατέρας μου να έρθει να μας δει, δεν μπορώ να του πω όχι. Θέλουν να πάμε χωριό στις γιορτές και πρέπει να πάμε. Μας στηρίζουν με τα ενοίκια που μας δίνουν, οπότε πρέπει κι εμείς να κρατάμε τα προσχήματα.”***

Οι ‘δικοί του’ ήταν σταθερό θέμα συζήτησης, ΠΑΝΤΑ. Θυμάμαι στον μήνα του μέλιτος που είχαμε πάει στο όμορφο Παρίσι, μπροστά από τον Πύργο του Άιφελ, μού έλεγε για τη μανούλα του. Πριν τον γάμο δε, το άγχος του ήταν τι δώρο θα μας έκαναν οι δικοί μου, σε σύγκριση με τους δικούς του που θα μας παίρνανε τον ουρανό με τ άστρα. Του χα απαντήσει τότε, ***για μένα το ωραιότερο δώρο θα ναι να μπορεί να με συνοδεύσει ο πατέρας μου***, ο οποίος είχε σοβαρά προβλήματα υγείας και **δεν** το είχα ΔΕΔΟΜΕΝΟ ότι θα μπορούσε να παρευρίσκεται. Μου είχε ζητήσει συγγνώμη τότε και μου είχε πει ‘δίκιο έχεις. Με κάνεις καλύτερο

άνθρωπο. Δίπλα σου αναθεωρώ πολλά. Μου δίνεις μία άλλη οπτική για τη ζωή. Σε θαυμάζω και σε λατρεύω.'

Αλλά **δεν** έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Γκρίνια γκρίνια γκρίνια, οι καβγάδες άρχισαν να γίνονται ακόμα πιο συχνοί και πιο έντονοι. Πάντα αντιδρούσα, φώναζα, δε μπορούσα να δεχτώ αυτά που άκουγα. Προσπαθούσα να εξηγήσω, επιχειρηματολογούσα έντονα, και ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΠΙΣΤΕΨΩ ΟΤΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΜΕΧΡΙ ΠΡΙΝ ΜΕΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΒΑΖΕ ΤΑΞΗ ΣΤΟ ΧΑΟΣ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ ΜΟΥ, ΠΛΕΟΝ ΔΕΝ ΜΕ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕ. ΔΕ ΣΥΜΦΩΝΟΥΣΑΜΕ ΣΕ ΤΙΠΟΤΑ. ΔΙΝΑΜΕ ΜΑΧΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Είχαμε γίνει αντίπαλοι. Εγώ απέναντι σ εκείνον και τους δικούς του. Είχα φύγει απ τις Βρυσούλες για να γλιτώσω, αλλά οι Βρυσούλες δεν έπαψαν ποτέ να έρχονται από πίσω μου. Τις έσερνε μαζί του εκείνος ΠΑΝΤΟΥ! Στην Καλαμάτα, στην Αθήνα, στο Παρίσι, στο Βέλγιο, στην Πάρο.. Όπου και να βρισκόμασταν, όσο μακριά κι αν ταξιδεύαμε, ΜΟΝΙΜΟ ΣΤΑΘΕΡΟ ΘΕΜΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΑ ΡΗΞΗΣ, ήταν οι δικοί του και το ότι εγώ δημιουργούσα προβλήματα, που δεν τους ήθελα (ενώ εκείνοι πέταγαν τη σκούφια τους για μένα!).

Τα πρώτα χρόνια της Καλαμάτας, συνέχιζα να τον ακολουθώ όποτε πήγαινε να τους δει. Πηγαίναμε όλοι μαζί, να δουν τα εγγόνια τους. Και φυσικά οι συζητήσεις μας, όποτε σμίγαμε πήγαιναν κάπως έτσι: 'Δως μου το παιδί να το πάρω κι εγώ μία αγκαλιά (κλάμα η Νεφέλη), -Δεν αγαπάς τον παππού; Δεν θες τη γιαγιά; Ε βέβαια, δεν την αναγνωρίζεις τη γιαγιά, δεν την ξέρεις, πώς να τη θες; Κι εμείς μεγαλώσαμε παιδιά. Δεν θα μας πείτε εσείς πώς να φερθούμε. Σ όποιαν αρέσει το πώς λειτουργούμε. Σ

όποιαν δεν αρέσει να πάει από κει που ρθε.” *Ήμασταν μία ωραία ατμόσφαιρα..*

Πιεζόμενοι αφάνταστα, μέχρι που μετά από πολλές σκέψεις και εσωτερικές διεργασίες, πήρα τη μεγάλη απόφαση **να σταματήσω να πηγαίνω**, ώστε να μη βλέπω-ακούω-φορτίζομαι, και εκείνοι να λειτουργούν άνετα, χωρίς το δικό μου βλέμμα να τους ‘εποπτεύει’. Εννοείται πως ο καλός μου δεν το πήρε καλά. Μούτρα, πίεση και *τί είναι αυτά που λες; Θα πηγαίνω μόνος μου στις Βρυσούλες χωρίς εσένα; Και τι θα λένε; Και τι προσβολή είναι αυτή προς τους δικούς μου, που μας βοηθούν και θέλουν το καλό μας και μπλα μπλα μπλα..*

Θυμάμαι ένα Πάσχα είχε πάει εκείνος με τα παιδιά στις Βρυσούλες και είχα τη φαεινή ιδέα να κλείσω ξενοδοχείο σε γειτονικό μέρος, ώστε να είμαι κοντά. Του πρότεινα μία από τις δύο μέρες, ή στον Επιτάφιο ή στην Ανάσταση, να είμαστε μαζί. *-Δε γίνεται αυτό. Τι θα πω στους δικούς μου; Οι σχέσεις μου βέβαια με τους δικούς του, είχαν πάρει πολύ άσχημη τροπή, οπότε ουτ εκείνοι κόφτονταν ιδιαίτερα για την παρουσία μου. Χαμός και τότε. Του λεγα: “είναι δυνατόν να είμαι τόσο κοντά σας και να μην κάνουμε Πάσχα μαζί;” Ούτε καν την Κυριακή του Πάσχα δεν ήρθε, γιατί ο μπαμπάς του έψηνε στην αυλή και είχαν καλεσμένους, οπότε δεν μπορούσε να λείπει. Κι έμεινα εγώ μόνη στο ξενοδοχείο. Με επισκέφτηκαν ένα μεσημέρι και θυμάμαι τη Νεφέλη να με κοιτάει με απορία “τι κάνεις εδώ μαμά; Γιατί δεν είσαι μαζί μας; Γιατί δεν είμαι εγώ μαζί σου;”*

Στο παρελθόν, πριν παντρευτούμε, πριν καν με γνωρίσει στους δικούς του, είχα περάσει παραμονή Πρωτοχρονιάς, στην αλλαγή του χρόνου, μόνη μου σ ένα ξενοδοχείο στις Βρυσούλες, ενώ εκείνος ήταν με τους

δικούς του σπίτι του. Ήξερε πως ήμουν στο ξενοδοχείο, αλλά πού να τολμήσει να λείπει απ το εορταστικό τραπέζι; Ή ακόμα χειρότερα, πού να τολμήσει να παρουσιάσει εμένα σ εκείνους; Μαύρα Χριστούγεννα θα περνάγαμε όλοι μας.

Λειτουργήσε βέβαια πολύ πονηρά ως προς αυτό, καθώς στη μητέρα του με γνώρισε τον **έβδομο χρόνο της σχέσης μας! Επί 7 χρόνια δεν τους είχα γνωρίσει.** Τότε θεωρούσα πως με προστάτευε, και μόνο θετικά το ερμήνευα. Τελικά πιστεύω ότι ήταν ένα πολύ καλά οργανωμένο σχέδιο. 'Θα τους γνωρίσω όταν δεν θα φοβάμαι μη με χωρίσει.' Όσο ήμουν 'φευγάτη' στη σχέση, ως άγριο ατίθασο τολμηρό νιάτο, που οτιδήποτε με ενοχλούσε το απέρριπτα, ο καλός μου ήταν ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ. Ιππότης! Οτιδήποτε με ενοχλούσε το απομάκρυνε από εμένα, με καταλάβαινε, σκεφτόταν πριν από εμένα για εμένα, έτρεχε να με εξυπηρετήσει, να με βοηθήσει, μού άνοιγε ακόμα και την πόρτα του αυτοκινήτου για να κατέβω. Αμέ.. Έτσι εύκολα θα με έπειθε για τον καλό του χαρακτήρα; Δεν είχα να του προσάψω τίποτα! Ακόμα και οι φίλοι μου, που ήξεραν ότι μπορούσα να τα διαλύσω όλα αν κάτι με πίεζε, μου έλεγαν 'ηρέμησε. Πού θα βρεθεί άλλος; Σε αγαπάει και είναι το καλύτερο παιδί. Είσαι τρελή να τον αφήσεις;' Και κάθε φορά που σκεφτόμουν να φύγω από αυτή τη σχέση, αναθεωρούσα.

Η αλήθεια είναι πως κάτι δεν μου κόλλαγε κατά καιρούς. Όλα ωραία και καλά, αλλά κάτι μου έλειπε. Κι αυτό που μου έλειπε ήταν **ο δυναμισμός αυτού του ανθρώπου. Ναι μεν ιππότης, αλλά εξαρτημένος και ευνουχισμένος από τους δικούς του. Κι οι προεκτάσεις αυτού θα γινόντουσαν πολύ σαφείς στην πορεία.**

Εκείνο το μεσημέρι που ο πατέρας του τού είπε: “κάτσε να σου κόψω τα μακαρονάκια σου αγόρι μου”, δε θα το ξεχάσω ποτέ. Με μειδίαμα στα χείλη κι ένα ύφος ικανοποίησης, καθισμένος απέναντί μου, έκοβε τα μακαρονάκια του γιου του. Χρόνια μετά κατάλαβα, πως εκείνη τη στιγμή, ήταν σαν να μου λεγε “νομίζεις ότι διάλεξες άντρα; Ένα παιδάκι έχεις βρει και κουμάντο εδώ κάνω εγώ”. Κι έτσι ήταν..

Όχι μόνο δεν είχε δυναμισμό, δεν μπορούσε να επιβληθεί στους δικούς του, να τους βάλει όρια, αλλά όλο τον κομπλεξισμό και τη μειονεξία που του είχαν προκαλέσει, τα ξεσπούσε πάνω μου. Φυσικά αυτό έγινε με τον καιρό. Όχι αμέσως, και αυτό ήταν το πονηρό της υπόθεσης.

Από ιππότης, σιγά σιγά με τα χρόνια μεταλλάχτηκε σ ένα κακοποιητικό τέρας που από εκεί που μου έδινε όλα τα περιθώρια επιλογής “*κάνε ό,τι θες μωρό μου, εγώ είμαι εδώ, σε στηρίζω, μην ανησυχείς για τίποτα*”, έφτασε να αποφασίζει εκείνος για όλους μας. Έγινε ο ‘αποφασίζω και διατάζω’ κι αν δε συμφωνείς, σου πρήζω το στομάχι. Δε σ αφήνω να πάρεις ανάσα. Επιμένω μέχρι τελικής πτώσεώς σου, όπου επειδή εγώ δεν υποχωρούσα στον παραλογισμό και στα αναχρονιστικά φαλλοκρατικά στερεότυπα, γινόταν η μάχη των Θερμοπυλών. Και κάθε φορά το τίμημα ήταν όλο και πιο μεγάλο. Το ψυχικό μου κόστος τεράστιο. Κάθε φορά ένιωθα και πιο άδεια. Έπεφτα σε τοίχο ξανά και ξανά. Αντί να χαιρόμαστε εμάς και τα παιδάκια μας, τίποτα δεν τον ικανοποιούσε. Με όλα είχε πρόβλημα. Με το οικονομικό, με τους γονείς, με την Καλαμάτα, με την Αθήνα, τη μάνα μου, τα αδέρφια μου, τους φίλους μου, τα παπούτσια που φορούσα, το μαλλί πώς το έκανα, με τα πάντα.

Επίσης είχε μία τάση να σχετίζεται με ανθρώπους υποδεέστερους του πνευματικά, ακαδημαϊκά, ιεραρχικά, γνωσιακά, και να παίρνει τον ρόλο

του μέντορα. Φούσκωνε κάθε φορά που έλεγε την άποψή του και που καθοδηγούσε κάποιον. Ένωθε σπουδαίος..

Μόνο που στα δικά μου μάτια είχε αρχίσει να πέφτει. Να αποδομείται. Είχα αρχίσει να μην τον θαυμάζω και να βλέπω ότι ένας απόλυτα εξαρτημένος άνθρωπος από όλους κι από όλα (εμένα, τους γονείς του, τα χρήματα, το τσιγάρο, την επιβεβαίωση), είχε γίνει και πατέρας! **Άρχισα να βλέπω ότι του έλειπαν βασικά χαρακτηριστικά, η απουσία των οποίων τον καθιστούσε ανεπαρκή γι αυτόν τον ρόλο. Τι να μεταλαμπαδεύσει στα παιδιά του ένας άνθρωπος ανώριμος, που δεν έχει καν την ευθύνη του εαυτού του; Που ενώ σε ρωτάει για τα πάντα, όταν του θίγεις τα κεκτημένα, ωρύεται και απαιτεί.**

Άρχισε να αποκαλύπτεται μπροστά μου ένα αλλοπρόσαλλο πλάσμα, κυκλοθυμικό, ανασφαλές, νευρικό, τοξικό. Μίλαγε ακατάπαυστα για τα ίδια και τα ίδια θέματα, ατελείωτες συζητήσεις ωρών, νυχτών, μηνών, χρόνων, αιώνων! Θυμάμαι το είχε αναγάγει σε διασκέδαση. Ουζάκι ή κρασάκι και τσιγαράκι στο μπαλκόνι, να συζητάμε επί ώρες υπό το φως του φεγγαριού, να ξενυχτάμε, να μας βρίσκει το ξημέρωμα, ΚΑΙ ΑΚΡΗ ΝΑ ΜΗ ΒΓΑΖΟΥΜΕ. Ή μάλλον βγάζαμε.. Καταλήγαμε εγώ να κλαίω με αναφιλητά και παράπονο και να τον παρακαλάω ανάμεσα στους λυγμούς μου να με καταλάβει, και μ εκείνον στα γόνατα να με φιλάει παθιασμένα και να μου λέει *“ρε μωρό μου, ρε αγάπη μου, είσαι ο άνθρωπός μου, η γυναίκα της ζωής μου, δεν έχω μάτια γι άλλη. Χωρίς εσένα δεν μπορώ. Είναι δυνατόν να μη θέλω να είσαι ευτυχισμένη; Σου υπόσχομαι.. μπλα μπλα μπλα μπλα”*

Τι πάπυρους μού είχε γράψει με υποσχέσεις ανά τα χρόνια, από τότε που είχαμε σχέση. Μέχρι και χαρτοπετσέτες έχω φυλαγμένες στο κουτί των

αναμνήσεων, όπου μου υπόσχεται να διαβάσει με μεγαλύτερη επιμέλεια τα μαθήματά του, για να μην κατηγορεί ο πατέρας του εμένα, που δεν πέρανε τις εξεταστικές στο πανεπιστήμιο.

Και τα χρόνια περνούσαν, κι εμείς στο σαλόνι τα απογεύματα, στο μπαλκόνι τα βράδια, με ομηρικούς καυγάδες ανά 2-3 μέρες με άσχημη κατάληξη, να ουρλιάζουμε μπροστά στα παιδιά κι εγώ να κοπανάω πόρτες και να παίρνω τους δρόμους της Καλαμάτας κλαίγοντας. Θυμάμαι να περπατάω με μουσική στα αυτιά και να κλαίω σαν να μην υπάρχει αύριο. Ένωθα τόσο δυστυχισμένη, με έβγαζε εκτός εαυτού με τη μιζέρια του, την παρεμβατικότητα του, και πια είχε φτάσει απροκάλυπτα να με ανταγωνίζεται, να με ζηλεύει και να μην μπορεί να το κρύψει.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΜΠΛΕΞ

Ένα απόγευμα είχα βγει με μία φίλη μου για καφέ και ήρθε και μας βρήκε, πάλι με μούτρα, γιατί **όποιος/α εκτός από εκείνον με έκανε χαρούμενη, τον/τη μισούσε**. Το χειρότερο όμως δεν ήταν αυτό. Εκείνη την ημέρα είχε παραλάβει ο ίδιος το φάκελο με το μεταπτυχιακό μου από Ολλανδία, το οποίο πήρα και με έπαινο! Κι ο άνθρωπος από τη ζήλεια του για όλα, τόσο για την ακαδημαϊκή μου επιτυχία, όσο και για τη φίλη με την οποία γελούσαμε, αντί να πει: *‘Αγάπη μου σου χω τέλεια νέα! Ήρθε το μεταπτυχιακό σου! Συγχαρητήρια αγάπη μου! Κερνάω όλο το μαγαζί* (που λέει ο λόγος, γιατί ποτέ δεν είχα τέτοιες απαιτήσεις. Πιο λιτή από εμένα δεν υπάρχει. Ούτε μονόπετρο ήθελα, ούτε δώρα, ούτε λουλούδια, ούτε λεφτά. Μόνο να με αγαπάει. “Όρσεεε”, που λέγαμε μικρές), δεν είπε τίποτα!

Γύρισα σπίτι, είδα τον φάκελο και τρελάθηκα! Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι δεν μου είχε πει τίποτα.

Φυσικά το μεταπτυχιακό απεστάλη ταχυδρομικώς, γιατί ο καλός μου δεν διανοείτο να πάω Ολλανδία για την αποφοίτηση. Με τη μητέρα μου θα πήγαινα αλλά εκείνος, εννοείται είχε αντίθετη άποψη: **“Και γιατί δεν θες να πάμε μαζί; Και πώς θα κρατήσω μόνος μου τα παιδιά; Και το μεταπτυχιακό το πήρες με δική μου στήριξη, οπότε σε εμένα το οφείλεις. Αν δεν ήμουν εγώ; Με το φοιτητικό δάνειο που πήρες, αν δεν στήριζα εγώ τον οικογενειακό προϋπολογισμό, πώς θα τα καταφέρναμε; Και πώς θα πληρώσεις τα έξοδα; Θα στα καλύψει η μητέρα σου; Δε νομίζω”**. Εν ολίγοις ξινό μου το βγαλε και αυτό, οπότε ζήτησα απ το πανεπιστήμιο να μου το ταχυδρομήσει..

Και πέρναγε ο καιρός κι εγώ βυθιζόμουν όλο και πιο πολύ στη δυστυχία και στον συμβιβασμό.

ΔΙΑΖΥΓΙΟ ‘ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΛΕΞΗ’

Το απίστευτο ήταν ότι ΔΕΝ ΜΟΥ ΠΕΡΝΑΓΕ ΠΟΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΑΛΟ Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ. Το διαζύγιο ήταν άγνωστη λέξη για εμένα, δεν την εμπειρείχε το λεξιλόγιό μου. Δεν τη σκεφτόταν καν το μυαλό μου, κι αυτό γιατί ‘ως παιδί χωρισμένων γονιών’, μάλλον είχα ορκιστεί αιώνια πως εγώ δε θα το **πάθαινα** αυτό, ούτε θα το **έκανα στα παιδιά μου**. Θα επέλεγα έναν σύντροφο, που καμία ομοιότητα δε θα είχε με τον πατέρα μου, και θα ζούσαμε ευτυχισμένοι..

Όχι απλά είχε ομοιότητες με τον πατέρα μου, ήταν **ίδιος σε χειρότερη έκδοση**. Οι ψυχολόγοι λένε πως επιλέγουμε υποσυνείδητα οτιδήποτε οικείο. Ανθρώπους με όμοια χαρακτηριστικά, καθώς γνωρίζουμε αυτές

τις συμπεριφορές και νιώθουμε οικεία με αυτές. Άσχετα αν είναι επιβλαβείς για την υγεία μας. Γι αυτό βλέπουμε ανθρώπους σπουδαγμένους, πετυχημένους, που στα συναισθηματικά τους ταλαιπωρούνται πολύ. Συνήθως στους συντρόφους μας 'βλέπουμε' τη μάνα μας, τον πατέρα μας κι ίσως υπάρχει μία ενδόμυχη ανάγκη, την απόρριψη που βιώνουμε ως παιδιά να την ξορκίσουμε μέσα από τη συντροφική μας σχέση. Ό,τι δεν καταφέραμε π.χ. με τον πατέρα μας να το καταφέρουμε με τον σύντροφό μας. Ό,τι δεν κατάλαβε ο γονιός μας, να το καταλάβει ο άντρας μας. Όση απόρριψη λάβαμε από τον γονιό μας, να την 'θεραπεύσουμε' λαμβάνοντας αγάπη και αποδοχή από έναν - ίδιου χαρακτήρα- σύντροφο. Αλλά δυστυχώς, στις περισσότερες των περιπτώσεων, αναβιώνεις ίδια συναισθήματα, γι αυτό και ο πόνος είναι μεγαλύτερος. Γιατί δεν τσακώνεσαι μόνο με τον άντρα σου εκείνη τη στιγμή. Ξανα-τσακώνεσαι με όλους όσοι σ' έχουν κάνει να ξανα-νιώσεις έτσι στη ζωή σου. Με όλους όσοι σε έχουν αμφισβητήσει, πιέσει, ελέγξει, μειώσει. Απογοητεύεσαι, καθώς θεωρούσες πως επέλεξες αυτόν τον άνθρωπο, γιατί σε έκανε να νιώσεις την ασφάλεια που δε σε έκαναν τόσα χρόνια να νιώθεις οι 'σημαντικοί άλλοι σου'. Βρήκες στο πρόσωπό του απάγκιο, θαλπωρή, αποδοχή, στήριξη, και ξαφνικά αισθάνεσαι ΠΩΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΣΕ ΑΔΕΙΑΖΕΙ. Συνειδητοποιείς ότι είναι 'σαν τους άλλους' κι αρχίζεις και νιώθεις μόνη, σε απόγνωση. Αναρωτιέσαι 'πώς την πάτησες έτσι. Πώς δεν τον είχες καταλάβει από την αρχή; Ξαναφέρνεις στη μνήμη σου όλη σας την πορεία και αρχίζεις να καταλαβαίνεις πως μάλλον εθελοτυφλούσες. Μάλλον τα σημάδια ήταν πάντα εκεί, αλλά εσύ δεν ήθελες να τα δεις. Είχες ανάγκη να πιστέψεις πως υπάρχει άνθρωπος σωστός σε τούτον τον κόσμο, που μπορεί να αγαπήσει ανιδιοτελώς και που εσύ η τυχερή, τον βρήκες!

Κι έτσι σιγά σιγά ξυπνάς απ τον λήθαργο, κι απ το 'πω πω τι έπαθα' μετακυλάς υποσυνείδητα και σταδιακά σε μία πορεία εξόδου.

ΠΟΡΕΙΑ ΕΞΟΔΟΥ

Έλεγα πως το διαζύγιο ήταν για μένα ασύλληπτο, ως έννοια και ως σκέψη. Σκεφτόμουν ότι αυτόν τον άνθρωπο -που πλέον δεν άντεχα- τον αγαπούσα και δεν ήθελα να πάθει κάτι. Ένιωθα τύψεις που σκεφτόμουν πως δεν τον ήθελα πια, κι έλεγα από μέσα μου 'δεν θέλω όμως να πάθει τίποτα κακό. Θέλω να είναι υγιής'. Η 'έξοδος' δηλαδή για μένα μέχρι τότε, ήταν κάποιο απρόσμενο σοβαρό θέμα υγείας. Όχι, το διαζύγιο δεν πέραναγε για κανέναν λόγο απ το μυαλό μου!

Ένα ηλιόλουστο πρωινό, εκεί που περπάταγα στην αποβάθρα του λιμανιού της πόλης, κι ο ήλιος με έλουζε, μου ήρθε ως επιφοίτηση! Ξύπνησε αυτή η ιδέα στο μυαλό μου κι ένιωσα πως βρήκα το φως μου! Ούρλιαξα μέσα μου και είπα "μα καλά! Πώς είναι δυνατόν να μην το έχω σκεφτεί τόσο καιρό;;; **ΔΙΑΖΥΓΙΟ !!!** Δε χρειάζεται να πάθει κάτι ο άνθρωπος! Ας χωρίσουμε!"

Κι από εκείνη τη στιγμή άρχισε ένας νέος Γολγοθάς για εμένα, που θα κράταγε 4 μαρτυρικά χρόνια. (Κι ακόμα καλά κρατεί, αλλά με μεγάλες παραλλαγές σε σχέση με τότε, καθώς τώρα πια, ξέρω ποια είμαι).

Ναι μεν βρήκα τι έπρεπε να κάνω, αλλά δεν ήμουν έτοιμη να το υποστηρίξω. Κι αυτό το κατάλαβα πολύ γρήγορα. Από την πρώτη στιγμή που του το πα "Ξέρεις, θέλω να χωρίσουμε. Δεν πάει άλλο αυτή η κατάσταση. Κανείς μας δεν είναι ευτυχισμένος, και δεν αντέχω άλλο τις

εντάσεις, τους καβγάδες. Δεν είναι καλό ούτε για τα παιδιά. Θέλω ΗΡΕΜΙΑ”.

- Μα όχι. Τι είναι αυτά που λες μωρό μου. Δεν μπορώ χωρίς εσένα. Σε αγαπάω. Μπλα μπλα μπλα
- Ναι, αλλά δεν είμαστε ήρεμοι. Τον περισσότερο καιρό σφαζόμαστε. Δεν αντέχω άλλο έτσι. Το έχω σκεφτεί πολύ, έχω προσπαθήσει πολύ, νιώθω ότι το έχω εξαντλήσει. Δεν μπορώ να δώσω τίποτα άλλο. Έχω αδειάσει. Θέλω να χωρίσουμε. Σε αγαπώ, αλλά δεν είμαι ευτυχισμένη. Ούτε ερωτευμένη πια.
- Όχι ρε μωρό μου, να προσπαθήσουμε. Έχουμε τα παιδάκια μας, είμαστε μια ζωή μαζί. Τόσα έχουμε περάσει. Μην απογοητεύεσαι. Θα τα καταφέρουμε.
- Αφού δεν καταλαβαίνεις! Σου λέω χρόνια τα ίδια πράγματα και δεν καταλαβαίνεις. Αλλάζεις για λίγο, και μετά γυρίζουμε πάλι στα ίδια. Δεν μπορώ άλλο! Έχω κουραστεί!

Πίεση στην πίεση, ξενύχτι στο ξενύχτι, παρακαλετό στο παρακαλετό, αφού δε δεχόταν το διαζύγιο, συνέλαβα μία άλλη φαινή ιδέα: **το να μη μένουμε μαζί.** Ήδη δεν κοιμόμασταν μαζί. Είχαμε βάλει τα παιδιά στο ίδιο δωμάτιο κι έτσι ο καθένας είχε τον χώρο του.

Δεν μπορούσα πια να κοιμάμαι μαζί του. Ροχάλιζε, έκανε άπνοιες, είχα διακοπτόμενο ύπνο όπου δεν ξεκουραζόμουν καθόλου, και -last but not least- με ενοχλούσαν τα χνώτα του, που κοιμόταν μόνιμως με το στόμα ανοιχτό. Πραγματικά απορούσα πώς στην αρχή της σχέσης μπορούσα να κοιμάμαι μαζί του σε μονό κρεβάτι! Τότε, δεν μ ενοχλούσε τίποτα. Σαν πουλάκι κούρνιαζα στην αγκαλιά του και μπορούσα να κοιμάμαι εκεί, για μέρες. Τώρα, στην κυριολεξία υπέρδιπλο κρεβάτι είχαμε, και δε μας

χωρούσε. Δεν ήθελα ούτε να με ακουμπάει, ούτε καν να μοιραζόμαστε τα ίδια σκεπάσματα. Πριν χωριστούμε σε δωμάτια, είχαμε χωρίσει σεντόνια και παπλώματα. Ο καθένας κοιμόταν με τα δικά του. Ε, το επόμενο βήμα ήταν ο καθένας τον χώρο του, και φτάσαμε πια στο 'ο καθένας το σπίτι του'.

Η αλήθεια ήταν ότι πραγματικά πίστευα πως αν δε μέναμε μαζί, δε θα είχαμε πρόβλημα. Έξω περνάγαμε ωραία. Ειδικά μόνοι μας, όταν δεν είχαμε τα παιδιά. Όταν βρισκόμουν έξω μόνη μου μαζί του, ένιωθα όμορφα τις περισσότερες φορές. Τον ήθελα και ερωτικά και δεν μ ενοχλούσε. Με το που μπαίναμε σπίτι κι αρχίζαμε τα της οικογένειας, και μπαίναμε στους γονεϊκούς μας ρόλους, η ψυχολογία μου γύρναγε ανάποδα. Ασφυκτιούσα. Γι αυτό η σκέψη να μη μένουμε μαζί, να χε ο καθένας τον χώρο του, μού ήταν λυτρωτική. Πίστευα πολύ πως αυτό θα μας βοηθούσε και θα μας έφερνε πιο κοντά.

Του ανέλυσα το σκεπτικό μου πολλές φορές, μέχρι που απηύδησε και πήγε και νοίκιασε ένα σπίτι κοντά μας. Είχε δώσει και προκαταβολή έλεγε, αλλά μία μέρα πριν μετακομίσει τα βρήκαμε, ήρθαμε πολύ κοντά κι έτσι είπαμε να μη φύγει. Αυτό έγινε 2 φορές.

Μετά από καιρό που ξαναγυρίσαμε στα ίδια, πήγε κι έδωσε καπάρο και γι άλλο σπίτι, που ούτε σ αυτό μετακόμισε ποτέ. Μάλιστα είχαμε πάει όλοι μαζί με τα παιδιά να το δούμε, αλλά και πάλι -τι σύμπτωση- μία μέρα πριν, πάλι είχε καταφέρει να με πείσει να μη φύγει.

Εννοείται με χειραγωγούσε και είχε βρει τα κουμπιά μου. Αλίμονο, μετά από 15 χρόνια μαζί. Εγώ βέβαια, τζίφος. Κανένα κουμπί του δεν είχα βρει. Η 3^η απόπειρα να μείνουμε χωριστά είχε γίνει από εμένα, που είχα επιχειρήσει να βρω εγώ σπίτι και να φύγω, αφού εκείνος δεν έφευγε.

Είχα πάει να δω δύο διαφορετικά σπίτια, αλλά στο 2^ο που είχα πάρει μαζί τα παιδιά, όταν με ρώτησαν ‘ο μπαμπάς πού θα κοιμάται;’ κατέρρευσα όλα. Εκείνη τη στιγμή σπάρραξε η καρδιά μου, κι ένιωσα ανήμπορη να το τολήσω. Αδύναμη να το υποστηρίξω. Μπροστά στα γουρλωμένα, γεμάτα απορία, αθώα μάτια των μικρών μου, λύγισα και σκέφτηκα ‘που πας; Τι πας να κάνεις; Γύρνα πίσω, άλλωστε ορκίζεται ότι σ αγαπάει. Πόσο πιο χάλια να γίνει η όλη κατάσταση; Κάτι θα βελτιωθεί. Μην απελπίζεσαι.’ Κι έτσι γύρισα με την ουρά στα σκέλια, πρόθυμη να το ΞΑΝΑπαλέψουμε, να το ΞΑΝΑπροσπαθήσουμε και να ΞΑΝΑκάνουμε το ό,τι καλύτερο για εμάς και τα παιδιά μας.

Περάσαμε άλλη μία περίοδο μέλιτος, μέχρι που ΞΑΝΑγυρίσαμε στα ίδια. Ίδια ρουτίνα, πίεση, έλεγχος, γκρίνια, αρνητισμός.

Άλλο ένα χαρακτηριστικό του ήταν η απαισιοδοξία και η αρνητική προδιάθεση. Τα επιχειρήματά του για να με πείσει να μην κάνω κάτι, σταθερά εμπεριείχαν την **παγκόσμια οικονομική κρίση, τον εγκέλαδο, την εκμετάλλευση, τις μηδαμινές πιθανότητες να πάνε όλα καλά**. Έκανε πάντα ‘σούμες’ όπως τις έλεγε, για να με ‘προσγειώνει στην πραγματικότητα’, γιατί εγώ ήμουν στο ‘ροζ συννεφάκι μου’. Υπολογισμοί πόσα βγάζεις, πόσα δίνεις, για να καταλήξει στο ‘και μέσα μπαίνεις’.

Όποτε πήγαινα με ενθουσιασμό να μοιραστώ κάτι θετικό μαζί του, μία επιτυχία μου, μία ιδέα μου, μία πρόταση, άκουγα ένα ‘όχι’. Όχι όχι όχι, συζητήσεις πολύωρες μπας και του αλλάξω γνώμη, κι αφού είχα εξαντληθεί και το χα πάρει απόφαση ότι δεν επρόκειτο να το κάνουμε, άκουγα το ‘εντάξει ας το κάνουμε’. Πχ να πάμε ένα ταξίδι εξωτερικό, να κάνουμε μία αγορά, και άλλα πολλά, από πολύ μικρά μέχρι πολύ σημαντικά.

ΣΤΗΝ ΨΥΧΟΛΟΓΟ

Κι ενώ η κατάσταση στο σπίτι ήταν αυτή, είχα αρχίσει να χάνω τον εαυτό μου. Είχα αρχίσει να παθαίνω **κρίσεις πανικού** και **κοινωνική φοβία**. Έχοντας μεγαλώσει με έναν πατέρα που με μείωνε και με απαξίωνε, από μικρή δεν ήμουν και πολύ τολμηρή, όταν έπρεπε να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Μετά τον πατέρα μου, ακολούθησε ο πρώτος απορριπτικός έρωτας, και στη συνέχεια ο γάμος-παρωδία, αλλά κι ένα άλλο εξίσου ψυχοφθόρο κομμάτι, αυτό της δουλειάς.

Αλλάζοντας πόλεις, άλλαζα και καταστήματα, συναδέλφους, επαγγελματικούς χώρους, οπότε κάθε φορά έμπαινα στη διαδικασία να αποδεικνύω την αξία μου. Σε νέα πρόσωπα, νέες συνθήκες και ισχύοντα καθεστώτα παλαιότητας και ιεραρχίας.

Η κατάσταση ήταν πολύ πιεστική απ' όλες τις πλευρές, και στο σπίτι και στην εργασία μου, με προϊσταμένους απαιτητικούς, συναδέλφους ζηλόφθονες και ανταγωνιστικούς, και με στόχους απόδοσης πολύ υψηλούς. Κατά συνέπεια, έφτασα να μην μπορώ να μιλήσω χωρίς να παθαίνω έντονη ταχυκαρδία και τρέμουλο. Τα βήματά μου με οδήγησαν στην πόρτα της ψυχολόγου, όπου στην πρώτη συνεδρία με θυμάμαι να κλαίω ασταμάτητα με αναφιλητά επί 40 λεπτά. Η συνεδρία διαρκούσε 45' και πραγματικά δεν μπορούσα με τίποτα να σταματήσω το κλάμα για να προλάβω να πω κάτι. Απ' αυτά που πρόλαβα να της πω σ αυτή την πρώτη επαφή μας, αποφάνθηκε πως η κατάστασή μου δεν έχρηζε αγωγής, και πως δεν άκουσε τίποτα που να δείχνει πως ήμουν λάθος στις σκέψεις και στα συμπεράσματά μου. Έφυγα ανακουφισμένη, αλλά ήξερα πως με τις συνεδρίες έμπαινα σε κακοτράχαλες εσωτερικές διαδρομές

που θα με ζόριζαν πολύ. Όμως, έπρεπε να κάνω και αυτό το ταξίδι.. Έπρεπε να βρω τις απαντήσεις μου. Να καταλάβω πώς είχα φτάσει σ εκείνο το μελανό σημείο της ζωής μου. Ενός γάμου δυστυχισμένου, μεμένα στα όρια της παράκρουσης. Δεν θα πω 'κατάθλιψης' γιατί ήμουν πολύ παραγωγική (μεταπτυχιακό, πολύ αποδοτική στη δουλειά μου και πολύ ενεργή μαμά). Λέω 'παράκρουσης', γιατί είχε ξεκινήσει μία εσωτερική μάχη. Το καταλάβαινα από τα ψυχοσωματικά μου, τις ταχυκαρδίες, το τρέμουλο και το πόσο εύκολα ταραζόμουν πλέον όταν κάποιος δε μου φερόταν ωραία. Από τον σύζυγο, τα πεθερικά, τη διευθύντρια, τους συναδέλφους, τους πελάτες, μέχρι τον άγνωστο στο δρόμο. Εξ ου και η κοινωνική φοβία.

Το δύσκολο με τις συνεδρίες ήταν ότι κατά τη διάρκειά τους έβγαινε ο εαυτός μου, ο δυναμισμός μου, οπότε και η θεραπεύτρια δεν αντιλαμβανόταν πλήρως τη σοβαρότητα της κατάστασής μου. Το πώς έφτανα να μην μπορώ να αρθρώσω κουβέντα, ή να θέλω να ανοίξει η γη να με καταπιεί όποτε έπρεπε να εκθέσω τον εαυτό μου (π.χ. σε μία παρουσίαση, συνέντευξη, διαφωνία, ακόμα και σε μία απλή συζήτηση σε μία παρέα όταν ερχόταν η σειρά μου να μιλήσω, κι όλα τα βλέμματα στρέφονταν πάνω μου). Ακριβώς αυτό. **Δεν άντεχα να γίνομαι το 'κέντρο προσοχής'.** **Ήθελα να μένω στην αφάνεια. Στην ασημαντότητα της ύπαρξής μου, και να μην ασχολείται κανείς μαζί μου. Σε τέτοια περίπτωση απλά δεν άντεχα. Ήθελα να φεύγω.**

9 μήνες διήρκεσε η ψυχοθεραπεία μου, όπου βοηθήθηκα πολύ καθώς έφτασα να νιώθω πως δεν την είχα άλλο ανάγκη. Μπορούσα πια μόνη μου να σταθώ. Δυνάμωσα ψυχικά κι αυτό που κέρδισα ήταν να συμφιλιωθώ με τον εαυτό μου και τουλάχιστον εγώ η ίδια να μη με

αμφισβητώ. Να ακολουθώ τα συναισθήματά μου και να μην κάνω εκπώσεις στα δικαιώματά μου. Αποφάσισα να διεκδικώ και να προστατεύω με κάθε τρόπο την ψυχική μου υγεία, κι έτσι άρχισαν οι διορθωτικές 'επεμβάσεις'. Οτιδήποτε με πίεζε θα το άλλαζα, ξεκινώντας από τη δουλειά.

ΠΡΟΑΓΩΓΗ (ή όχι;)

Μετά από ένα άσχημο σκηνικό με έναν μισογύνη πελάτη που με τάραξε πολύ, σκέφτηκα πως δεν υπήρχε λόγος να υφίσταμαι άλλο αυτή τη 'βαρβαρότητα', και κατέληξα να κάνω αίτημα στη Διεύθυνση Προσωπικού για μετακίνηση από την πρώτη γραμμή σε άλλον τομέα, διοικητικό, όπου δε θα είχα επαφή με κάθε καρδιάς καρύδι, παρά μόνο με συναδέλφους. Το αίτημά μου έγινε αμέσως αποδεκτό, καθώς αναγνώρισαν το μεταπτυχιακό μου και λάβανε σοβαρά υπόψη τους το θέμα υγείας που είχα επικαλεστεί, καρδιακές διαταραχές, που προκάλεσαν τελικά χρόνια καρδιακή ευαισθησία (κολπικές έκτακτες συστολές κάθε φορά που ταραζομαι, πιέζομαι, αγχώνομαι).

Ήταν μεσημεράκι προς απόγευμα όταν χτύπησε το τηλέφωνό μου. Ήταν από τη διεύθυνση ανθρώπινου δυναμικού της Εταιρίας, για να μου πουν τα ευχάριστα! "Σας μεταθέτουμε στην κεντρική υπηρεσία εταιρικών πελατών, και η μετακίνησή σας έχει βαρύτητα **προαγωγής**. Θα ανακοινωθεί και επίσημα στο εσωτερικό δίκτυο της Εταιρίας." Έκλεισα το τηλέφωνο και ούρλιαζα από χαρά! Εκείνος είχε αλλάξει 500 χρώματα, έλεγε ένα χλιαρό «μπράβο μωρό μου», και καταλάβαινα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Το μυστήριο λύθηκε, όταν τον άκουσα αργότερα να μιλάει με τον Διευθυντή του και να του ζητάει να δει αν στην ανακοίνωση που

ΜΕ αφορούσε, αναγραφόταν η λέξη «προαγωγή» ή απλά «μετακίνηση». Δεν πίστευα στα αυτιά μου! 'Πόσο κομπλεξικός είναι τελικά' σκέφτηκα.. Και πάλι έκανα το λάθος να του ζητήσω εξηγήσεις για τη στάση του. "Πώς είναι δυνατόν να αντιδράς με τόση μικροπρέπεια, να με εκθέτεις στον διευθυντή σου και αντί να χαίρεσαι, η μόνη σου έγνοια είναι το αν με προάγουν ή όχι;" Δε θυμάμαι τι άθλιες δικαιολογίες βρήκε πάλι να μου πει, αλλά το γεγονός ήταν πως απομακρυνόμουν όλο και περισσότερο.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ BULLYING

Δυστυχώς στη νέα υπηρεσία που πήγα, όπου και πάλι έπρεπε να αποδείξω από την αρχή την αξία μου, έπεσα σε συναδέλφους 'βετεράνους', κι ο ένας μάλιστα ήταν τόσο σεξιστής και ματάκιας που δυστυχώς ηδονιζόταν με το να με παιδεύει. Να με δυσκολεύει και να μου μιλάει και αυτός μειονεκτικά. Τελικά κατέληξα στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για μια ευρεία υποκουλτούρα σε αυτούς τους χώρους. Ειδικά στην περιφέρεια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ έχει ακόμα πολύ δρόμο να διαβεί μέχρι να κατακτήσει απόλυτη ισοτιμία. Έστω τον σεβασμό. Έχουμε πολύ δρόμο γιατί δεν είναι κάτι απλό. Μιλάμε για 'κοινωνική παιδεία', που μαθαίνεται απ το σπίτι και το σχολείο, εν όσω είμαστε παιδιά. **Πρόκειται για τις διδαχές που μας εμφυσούν σπίτι/σχολείο/κοινωνία, βάσει των οποίων διαμορφωνόμαστε και πορευόμαστε στη ζωή μας.** Όταν στα σχολεία αλλά και στις οικογένειες, γίνεται ακόμα συζήτηση περί γυναικείων 'εργασιών', και διάκριση ανάμεσα στα 2 φύλα, τι να περιμένουμε; Όταν αγόρια 11 ετών λένε "η μητέρα μου μού φέρνει το πρωινό σε δίσκο κάθε πρωί στο κρεβάτι" κι ότι "γι αυτό είναι οι γυναίκες, για τίποτα άλλο",

όταν υπάρχουν ακόμα άντρες που βρίζουν μία γυναίκα οδηγό, φωνάζοντάς της απ το παράθυρο 'άντε να πλύνεις κανα πιάτο', τι έχουμε να περιμένουμε; Σε τι να ελπίζουμε και τι να προσμένουμε;

ΕΘΕΛΟΥΣΙΑ

Έκλαψα αρκετά και σε εκείνο το εργασιακό περιβάλλον. Ξύπναγα κάθε πρωί και ο μόνος τρόπος για να boostάρω τον εαυτό μου, να τονώσω λίγο την αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμησή μου, προκειμένου να αντέχω την κακουχία της ημέρας, ήταν να ακούω ενώ ετοιμαζόμουν για τη δουλειά, ενθαρρυντικά audiobooks αυτοβελτίωσης και ψυχικής ενδυνάμωσης. Τα βράδια παρακολουθούσα αντίστοιχα βιντεάκια που φώναζαν πειστικά και ξεσηκωτικά «Μπορείς! Μην επηρεάζεσαι από τους γύρω σου και μην επιτρέπεις τίποτα λιγότερο στον εαυτό σου απ' ό,τι αξίζεις!»

Ήταν η συνειδητή πλύση εγκεφάλου που έκανα κατά καιρούς τα τελευταία 10 χρόνια στο δυσλειτουργικό μου υποσυνείδητο, προκειμένου να σιωπήσω κάθε αρνητική εσωτερική φωνή, που ηχούσε μέσα μου! Και σιγά σιγά τα κατάφερα. Κατάφερα να μην ξεχνώ τη δυναμική μου, από πού έρχομαι, την παιδεία μου, τις ρίζες μου, και ακόμα και στις πιο σκοτεινές στιγμές μου, να βρίσκω τη δύναμη να ξανασηκώνομαι. Να σφίγγω τα δόντια και να τολμώ την επόμενη αλλαγή που θα με οδηγούσε σε μια πιο υγιή, ευτυχισμένη κατάσταση. Συμβατή τουλάχιστον με τα όσα πρέσβευα ως άνθρωπος.

Όταν αυτό που ζεις, δεν ταιριάζει με τις βαθύτερες πεποιθήσεις σου, οδηγείσαι ολοταχώς στη δυστυχία. Δεν μπορεί το πιο βασικό σου αξίωμα να είναι η ελευθερία σκέψης-έκφρασης-πράξης-βούλησης, και να παραμένεις σε σχέση με έναν άκρως καταπιεστικό σύντροφο. Αυτό

ήταν που βίωνα εγώ, κι απ' αυτό πάλευα να ξεφύγω. Στην αρχή προσπαθώντας -ανεπιτυχώς- να του 'αλλάξω μυαλά', στη συνέχεια παίρνοντας -επιτυχώς- τη ζωή μου στα χέρια μου.

Ήταν η περίοδος που ξεκίνησαν οι Εθελουσίες στις μεγάλες εταιρίες κι έτσι και η δικιά μας άρχισε να αναγγέλλει πακέτα εξόδου. Δελεαστικές προσφορές στους υπαλλήλους, προκειμένου να αποχωρήσουν γενναιόδωρα από την Εταιρία, και να κάνουν κάτι άλλο στη ζωή τους.

Εκατό λαμπάκια άναψαν πάνω απ' το κεφάλι μου και τα μάτια μου άστραψαν όταν συνειδητοποίησα ότι μού προσφερόταν επιλογή επαγγελματικής αλλαγής και διαφυγής από μια δουλειά πολύ ψυχοφθόρα. Η Εταιρία μού έβγαζε και πάλι εισιτήριο! Θα έφευγα με πολλά χρήματα και θα μπορούσα να ασχοληθώ σοβαρά με αυτό που αγαπούσα! Τη φωτογραφία!

Ήταν πάντοτε το χόμπι μου, το πάθος μου, ο μόνος τρόπος που ηρεμούσα. Ήδη παρακολουθούσα σεμινάριο πάνω σε ένα πολύ εξειδικευμένο θέμα κι ήμουν σίγουρη πως αν μου δινόταν η ευκαιρία να ασχοληθώ σοβαρά με αυτό, θα διέπρεπα καθώς θα ήμουν απ' τους ελάχιστους στην Ελλάδα με τέτοια εξειδίκευση. Η εθελούσια λοιπόν με πλημμύρισε φως, αισιοδοξία, ελπίδες για μια ολική μεταστροφή ζωής!

Του το είπα, ότι θα παραιτηθώ από την Εταιρία με προοπτική να ασχοληθώ επαγγελματικά με τη φωτογραφία και η αντίδρασή του -περιέργως- ήταν θετική. Μου είπε συμφωνώ, αλλά (σιγά μη δεν υπήρχε 'αλλά') μήπως να περιμένεις, να μη φύγεις με αυτό το κύμα. Λένε πως οι επόμενες εθελουσίες θα είναι ακόμα πιο γενναιόδωρες, οπότε μήπως να κάνεις υπομονή.

Από τα κουτσομπολιά στους διαδρόμους της Εταιρίας τότε, ακουγόταν πως δεν ξέρανε αν θα υπάρξει επόμενη εθελουσία και πότε. Η επόμενη το πιο πιθανό να αργούσε πολύ. Όλα ήταν ρευστά και άγνωστα. Κι εγώ δε φημίζομαι για την υπομονή μου. Από τη στιγμή που συνέλαβα την ιδέα της εξόδου, που το αποφάσισα και είχα ήδη πλάνο επόμενων κινήσεων στο μυαλό μου, δε με κράταγε τίποτα! Δεν άντεχα ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΑΚΟΜΑ στο γραφείο. Όπου φύγει φύγει! Έστειλα το αίτημα στη Διεύθυνση Προσωπικού, και μετά ήμουν σε αναμμένα κάρβουνα για την απάντηση. Θα έφευγα με όσα κι αν μου έδιναν! Δεν υπήρχε γυρισμός. Σύντομα το αίτημά μου έγινε αποδεκτό και μέσα σε μία εβδομάδα έπρεπε να αποχωρήσω.

Εκείνες τις ημέρες η ψυχολογία μου ήταν άστατη. Από τη μία ένιωθα ενθουσιασμό για την απόφασή μου, από την άλλη άκουγα σχόλια τύπου ***‘σου τυχε το τζόκερ; Γιατί αν δε σου τυχε, είσαι τρελή’, και τι θα κάνεις μετά; Είναι δυνατόν εσύ να φεύγεις;*** Αδιανόητο για όσους με ήξεραν, ως τελειομανή, εργασιομανή, φιλόδοξη καριερίστρια. Ήμουν όμως αποφασισμένη. Πίστευα σ εμένα και στην απόφασή μου, και την υποστήριζα με τόλμη. Μου χαλούσαν βέβαια τη διάθεση τα διάφορα σχόλια, αλλά είχα πεισμώσει.

Ο καλός μου είχε πάρει ρόλο παρατηρητή. Ήσυχος στη γωνία του, να με περιμένει.. Ορίστε σε στηρίζω, για να δούμε τώρα πόσα απίδια πιάνει ο σάκος. Πώς θα τα καταφέρεις; και τι θα κάνεις;

ΤΟ ΝΕΟ ΜΟΥ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Άρχισε μια ξέφρενη πορεία ενάντια στον χρόνο! Ο χρόνος ήταν ο χειρότερος εχθρός μου, γιατί ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ. Έπρεπε να αποδείξω σε όλους, και πρωτίστως στον ‘καλό μου’, ότι σοφά έπραξα κι ότι η απόφασή μου να φύγω από την Εταιρία ήταν σωστή! Έπρεπε σε πολύ σύντομο διάστημα να φέρω αποτελέσματα! Το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να επενδύσω ένα σοβαρό ποσό σε πιστοποιήσεις απαραίτητες για να κάνω έναρξη επαγγέλματος και να ανοίξω δικό μου φωτογραφείο. Θυμάμαι το ειρωνικό του σχόλιο “μα πώς τα μαζεύεις ένα ένα τα πτυχία τόσο γρήγορα..” -Ναι ρε! Όποιος θέλει μπορεί να κάνει παπάδες, και καθίστε εσείς οι κακεντρεχείς απέναντι να σπέρνετε χολή! (είχα σκεφτεί)..

Πραγματικά έκανα άλματα, φοιτούσα σε 3 σχολές ταυτόχρονα, παρέδιδα εργασίες, μελετούσα νυχθημερόν, και μέσα σε ένα βμηνο ξεκινούσα δειλά δειλά τα πρώτα μου βήματα. Τα χρήματα της εθελούσιας τελείωναν, καθώς ένα εξίσου μεγάλο μέρος το επένδυσα σε εξοπλισμό, οπότε άλλος ένα λόγος που έπρεπε να τρέξω να φέρω γρήγορα αποτελέσματα, δηλαδή κέρδη!

Η ΜΗ ΣΤΗΡΙΞΗ

Η πρώτη μεγάλη ρήξη συνέβη όταν του είπα ότι το φωτογραφείο θα το ανοίξω στην Αθήνα. Για να γλιτώσω το ενοίκιο, καθώς στην Αθήνα υπάρχει ιδιόκτητος χώρος. **Και τι είναι αυτά; Και πώς θα πηγαينوέρχεται Αθήνα; Και με τα παιδιά τι θα γίνει; Κι είχαμε πει πως εδώ θα το άνοιγες, και τώρα μου λες άλλα.** -Ναι έτσι είχαμε πει, αλλά το σκέφτηκα πιο ώριμα και μελετώντας την αγορά, είδα ότι το καλύτερο

είναι να είμαι Αθήνα. Εκεί υπάρχει μεγαλύτερη ζήτηση, οι τιμές είναι άλλες, ενώ οι προοπτικές αλλά και το επίπεδο της δουλειάς μου θα είναι άλλου βεληνεκούς. Στην Καλαμάτα θα είμαι πολύ περιορισμένη.

Χαμός έγινε, αλλά ήμουν αμετακίνητη. Δεν άλλαζα γνώμη, εφόσον είχα πάρει και το ok της μητέρας μου, ιδιοκτήτριας του χώρου.

Βέβαια, έπρεπε να βρω όλες τις λύσεις για να είναι κάτι τέτοιο λειτουργικό. Είχα πει ότι θα ανέβαινα Αθήνα για 2-3 μέρες την εβδομάδα, και τις υπόλοιπες θα ήμουν Καλαμάτα. Κυρίως τα Παρασκευοσαββατοκύριακα θα έλειπα, που δεν ήταν τόσο απαιτητικό το πρόγραμμα των παιδιών. Είχα σκεφτεί πως θα εφαρμόζα ένα σύγχρονο εργασιακό μοντέλο, όπου θα αναλάμβανα μεγάλα projects, τα οποία θα μπορούσα να τα τρέχω από απόσταση. Θα οργάνωνα και σεμινάρια για νέους επαγγελματίες καθώς οι γνώσεις μου ήταν πολύ εξειδικευμένες, οπότε ήμουν σίγουρη πως θα έρχονταν από παντού για να τους διδάξω. Ακόμα κι απ το εξωτερικό. Τα σεμινάρια θα μπορούσαν να διεξάγονται Σαββατοκύριακα, ενώ η αμοιβή μου σαφώς και θα ήταν πολύ υψηλή για την εξεζητημένη γνώση που θα παρείχα. Αυτό ήταν το πλάνο μου, το οποίο είχα βάλει ήδη σε τροχιά υλοποίησης.

Έφτιαξα το studio μου στην Αθήνα με πολλή αγάπη και μεράκι. Έναν πολύ ζεστό χώρο, όπου οι πελάτες μου πάντα λένε πόσο όμορφα νιώθουν. Εκείνος, την πρώτη φορά που είχε έρθει, καθόταν σαν τον φτωχό συγγενή στον καναπέ και παρατηρούσε τα πτυχία στους τοίχους με ένα ειρωνικό μειδίαμα. Πάλι ξινός, πάλι κακόκεφος, με αρνητική αύρα περιφερόταν στον χώρο μου και σχολίαζε την κακόφημη περιοχή και 'ποιος θα έρχεται εδώ'. Τρελάθηκα γι άλλη μια φορά. Του ζήτησα βοήθεια να μου βιδώσει την επιγραφή μου, και σ αυτό ακόμα δεν

έβρισκε το κατάλληλο εργαλείο, τις σωστές βίδες, την όρεξη, τη διάθεση, τον χρόνο. "Όλα του γάμου δύσκολα!".

Τί περιμένεις από τον άνθρωπό σου όταν βουτάς στα βαθιά της ζωής; Όταν τολμάς να φέρεις τη ζωή σου όλη τούμπα; Με κίνητρο την οικογένεια φυσικά! Το να μπορέσω να τους προσφέρω ό,τι καλύτερο! Να μπορούμε να προσφέρουμε στα παιδιά μας καλύτερη εκπαίδευση και ακόμα καλύτερες συνθήκες ζωής, αλλά και εφόδια για ένα ευοίωνο για εκείνα μέλλον. Να είμαστε σε θέση όταν εκείνα θα βουτούν στη ζωή, να μπορούμε να στηρίξουμε τα όνειρά τους. Γιατί αν παραμέναμε και οι δύο 'υπάλληλοι', ήξερα πως δε θα ήμασταν σε θέση να τους τα προσφέρουμε όλα αυτά, καθώς ο μισθός μας τελείωνε μία εβδομάδα πριν το καθιερωμένο μηνιάτικο. Και ναι 'μέσα μπαίναμε', καθώς τα έξοδα ήταν περισσότερα από τα έσοδα, και οι υποχρεώσεις των παιδιών αυξάνονταν όσο μεγάλωναν.

Όλ αυτά ήταν στο μυαλό μου, και με κίνητρο ένα καλύτερο μέλλον για όλους μας, ήμουν διατεθειμένη να αντέξω τα πάντα! Οι ρυθμοί μου ήταν φρενήρεις! Είχα κάνει το δρομολόγιο Καλαμάτα-Αθήνα, Βικτώρια-Κυψέλη. Πήγαινα τα παιδιά στο σχολείο, γύρναγα σπίτι συμμαζεύα, μαγείρευα, τα άφηνα όλα στην εντέλεια για τις ημέρες που θα έλειπα, ετοιμάζα βαλίτσες, έμπαινα στο αυτοκίνητο, οδηγούσα σαν τρελή να προλάβω τα ραντεβού μου στην Αθήνα, και βράδυ ταβλιαζόμουν για να ξυπνήσω την επόμενη μέρα να δουλέψω φουλ όλο το ΣΚ, προκειμένου να καλύψω το κενό ολόκληρης της εβδομάδας. Υπερέβαινα εαυτόν ουκ ολίγες φορές, και μέσα σε όλα είχα να αντιμετωπίσω την παράνοια!

Ο σύζυγος από τη μία με στήριζε, κι από την άλλη με υπονόμειε. Και καλά θα ήταν να πλήρωνα μόνο εγώ τη νύφη. Δυστυχώς η παραφροσύνη

του έβλαπτε κυρίως τα παιδιά, που αντί να τα κρατάει σαν να είμαι εγώ και να τα καθησυχάζει, έσπερνε πανικό γιατί προφανώς δεν του άρεσε όλο αυτό και ξεσπούσε με νεύρα και φωνές. Δεν είναι απ' τους μπαμπάδες που δεν ασχολούνται με τα παιδιά τους. Ίσα ίσα, όλα μπορεί να τα κάνει, και μάλιστα όταν ήμασταν όλοι μαζί, πιο πολλά έκανε εκείνος απ' ό,τι εγώ. **«Για να με ξεκουράζει, γιατί με αγαπούσε τόσο, που δεν άντεχε να με βλέπει κουρασμένη».** Μαγείρευε, έπλενε, σιδέρωνε, τις έκανε μπάνιο, τις πήγαινε βόλτα, τις άλλαζε. Δεν υπήρχε τίποτα που δεν μπορούσε να κάνει. Γι αυτό κι όταν μου χε πει «σε στηρίζω μωρό μου. Είμαι μαζί σου, θα τα καταφέρεις», ήμουν ήσυχη ότι τα άφηνα στα καλύτερα χέρια! Ενός πατέρα που τα λατρεύει και που θα φρόντιζε να τα κρατάει ήρεμα, τις ημέρες που εγώ θα έλειπα.

Καμία σχέση! Δυστυχώς εργαλειοποιούσε τα παιδιά, προκειμένου να μου τσαλαπατήσει την ψυχολογία και να μην μπορώ να αποδώσω. Πώς να αποδώσω όταν με το που έφτανα Αθήνα χτύπαγε το τηλέφωνο για να ακούσω όλο το δράμα που ζούσαν. Ότι εκείνος έκλαιγε στο μπαλκόνι από τα νεύρα του γιατί τα παιδιά δεν ηρεμούσαν. Ότι μάλωσε τη Νεφέλη κι εκείνη έκλαιγε επί 3 ώρες, ότι πέρασαν πολύ άσχημα, αλλά *έντάξει μωρό μου, τώρα είμαστε καλά. Έχουν ηρεμήσει τώρα, έχουμε βγει βόλτα, μετά θα φάμε και θα κοιμηθούμε*'. Όση ώρα μού εξιστορούσε το δράμα κάθε φορά, έκανα εικόνα αυτά που άκουγα και με έπιανε η ψυχή μου. Ένιωθα απαίσια που άφηνα τα παιδιά μου μόνα τους με έναν άνθρωπο που δε φρόντιζε για το καλό τους. Μου ήταν πλέον τόσο φανερό ότι υπονόμειυε τα πάντα. Ότι δεν ήθελε να τα καταφέρω, γιατί ήταν ανασφαλής και φοβόταν ότι θα τον εγκατέλειπα. Κάτι που μού ομολόγησε μετά από 2 χρόνια.

Η παράνοια συνεχιζόταν. Τα νεύρα, οι συγκρούσεις, οι φωνές, τα κλάματα, τα παιδιά μου να μου λεν ‘μη φύγεις. Ο μπαμπάς φωνάζει και μας χτύπησε και δεν θέλουμε να μένουμε μαζί του. Μη φεύγεις, μη μας αφήνεις.’ Τρέλα!

Μία ήταν η λύση. Το Καλαμάτα – Αθήνα δε δούλευε και αν συνεχιζόταν υπό εκείνες τις συνθήκες, θα δημιουργούνταν σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα σε όλους μας. Καλά, εκείνος τα είχε ούτως ή άλλως, αλλά θα ασθενούσαμε κι εμείς οι υγιείς.

Ένα βράδυ λοιπόν, μετά από πολλή σκέψη κι έχοντας ζυγίσει τα πράγματα πολύ σοβαρά, του έσκασα το νέο: “Γυρνάμε Αθήνα. Όλοι. Μόνιμα. Βασικά, εγώ και τα παιδιά σίγουρα. Αν θα ρθεις εσύ, φρόντισε να μη φέρεις μαζί σου τη φίλη σου τη μιζέρια”

Μετά από κάποια δευτερόλεπτα παύσης, η απάντηση που άκουσα ήταν: ***“Εντάξει ρε μωρό μου. Δεν έχω πρόβλημα. Έχω συνηθίσει πλέον. Και τα παιδιά έχουν συνηθίσει. Δε χρειάζεται να ξεσηκωθούμε πάλι. Τα καταφέρνουμε.”***

- Είσαι σοβαρός άνθρωπέ μου;; Τόσο καιρό δεν κάνεις ολόκληρο χαμό, ***“που φεύγω, που αφήνω τα παιδιά μου, που βάζω την καριέρα μου πάνω από τα παιδιά μου, που τι μάνα είμαι που πληγώνω την ψυχή τους, που δε με νοιάζουν τα παιδιά μου παρά μόνο τα όνειρά μου!!!;;;”*** Όλα αυτά δε μου λες τόσο καιρό και με έχεις αρρωστήσει;;; ***Τώρα τα καταφέρνουμε;;;*** Όχι δεν τα καταφέρνουμε, και δεν θέλω να το συζητήσω καθόλου. Ήδη ψάχνω για σπίτι, τα παίρνω μαζί μου και βάζω έτσι τέλος στην παράνοια! Θα είναι μαζί μου Αθήνα. Αν θες έρχεσαι. Αλλά αν είναι να συνεχίσεις και εκεί την αρρώστια, ΜΗΝ ΕΡΘΕΙΣ! Γύρνα στις

Βρυσούλες, μείνε Καλαμάτα, κάνε ό,τι νομίζεις. Εγώ μέχρι εδώ ήμουν. Τόσα χρόνια σε ακολουθώ, αλλά έχω κι εγώ ανάγκες, όνειρα, επιθυμίες. Ξέρεις, δύο άνθρωποι μπορούν να συμπορεύονται παράλληλα. Αυτό προσπαθώ τόσα χρόνια, εσύ όμως μου το κάνεις πολύ δύσκολο, έως τραυματικό! Πιο πολύ κλαίω παρά χαίρομαι. Έχω πετύχει τόσα σημαντικά πράγματα, και δεν έχω μπορέσει να τα χαρώ! Συνέχεια κάποιο πρόβλημα μού δημιουργείς.

Η απόφασή μου ήταν οριστική και το καταλάβαινε και εκείνος. Θα έφευγα με τα παιδιά, κι αν δεν ακολουθούσε, θα χωρίζαμε.

ΑΘΗΝΑ

Επειδή την Αθήνα δεν την άντεχε, δεν του άρεσε και τον αρρώσταινε (γι αυτό άλλωστε φύγαμε εξ αρχής), φρόντισα να οργανώσω την επιστροφή μας πολύ μελετημένα. Να βρούμε σπίτι σε μία όμορφη περιοχή με πράσινο μακριά από το κέντρο, με κατάστημα της Εταιρίας κοντά ώστε να μη χάνει εκείνος χρόνο σε μεγάλες αποστάσεις, τα παιδιά σε ιδιωτικό σχολείο επίσης κοντά στο σπίτι, και γενικότερα είχα βάλει στόχο η επάνοδό μας στην πρωτεύουσα να γινόταν με τις καλύτερες προδιαγραφές. Όλα να ήταν ιδανικά και ει δυνατόν να μην υπήρχε τίποτα να μου προσάψει.

Νοικιάσαμε μία τρίπατη σπιταρόνα με πισίνα στα βόρεια προάστια, τα παιδιά πήγαν σε ένα από τα καλύτερα ιδιωτικά, τον πήρανε όντως στο κοντινότερο κατάστημα της Εταιρίας, σε απόσταση μόλις 10' με το αυτοκίνητο (γιατί μετρούσε και τα χιλιόμετρα και υπολόγιζε κόστος

βενζίνης). Και κάπως έτσι, πάλι, όλα διαφαίνονταν όχι απλά ιδανικά.. Παραμυθένια!

Ξαναζούσαμε μήνα του μέλιτος.. Τα παιδιά τρισευτυχισμένα με το νέο σπίτι, το νέο σχολείο, την Αθήνα που τους φαινόταν τεράστια, με τους μεγάλους δρόμους και τα πελώρια κτήρια. Άρχισαν τα πάρτι, δικτυωθήκαμε και με άλλα ζευγάρια-γονείς απ' το σχολείο, βρήκα και μια παλιά μου συμμαθήτρια που η κόρη της ήταν στην ίδια τάξη με τη Νεφέλη. Κολλήσανε και οι άντρες μας και περνάγαμε ωραία. Πότε εμείς σπίτι τους πότε εκείνοι σπίτι μας, πότε σε ταβερνάκια, πότε σε εξοχικά, είχαμε χτίσει μία ευχάριστη -φαινομενικά- νέα κατάσταση..

Φαινομενικά. Γιατί 'το ηφαίστειο απλά κοιμόταν'.

ΝΕΟΣ ΓΥΡΟΣ ΕΝΤΑΣΕΩΝ

Άρχισε τα 'δεν έχω προσωπικό χρόνο, κι εσύ κάθε απόγευμα πας στο studio κι εγώ πρέπει να κρατάω τα παιδιά μέχρι το βράδυ. Δεν ξεκουράζομαι, δεν κάνω τίποτα για εμένα'.

- Ούτε εγώ κάνω. Το πρωί τα πάω σχολείο, γυρνάω, συμμαζεύω, μαγειρεύω, πάω studio, γυρνάω, τα παίρνω απ το σχολείο, πολλές φορές τα πάω και δραστηριότητα, και μετά τρέχω πάλι στο studio. Γυρνάω βράδυ μετά από μία ολόκληρη μέρα στο τρέξιμο. Όμως 'καλέ μου', εδώ είμαστε για να αγωνιστούμε, όπως έχουμε πει, για ένα καλύτερο παρόν και μέλλον. Τα σπίτια, οι πισίνες, τα ιδιωτικά σχολεία, οι ιππασίες, οι διακοπές, οι έξοδοι, πώς θα βγουν; Δεν γεννηθήκαμε πλούσιοι. Με αγώνα τα κάνουμε όλα. Κι εγώ προσωπικά δεν έχω κανένα θέμα να στερούμαι, μέχρι να δρομολογηθούν τα παιδιά μου. Εσένα σου αρέσει η χλιδή και η φανφάρα. Εγώ έχω αποδείξει ότι είμαι ok και με ψωμί κι ελιά,

αρκεί να μπορώ να προσφέρω στα παιδιά μου τα καλύτερα. Η δουλειά μου μου αρέσει, την αγαπώ, οπότε η κούραση είναι περισσότερο σωματική και όχι ψυχική. Ψυχική κούραση μου προκαλείς εσύ, που πάλι βρήκες κάτι να γκρινιάξεις. Πάλι προβλήματα φέρνεις. Να μην πάω εγώ στη δουλειά για να πας εσύ να παίξεις τένις;; Ξέρω γω; Πώς σου ακούγεται;

- Σιγά τι πληρώνεις εσύ; Εγώ τα πληρώνω όλα. Λείπεις από το πρωί μέχρι το βράδυ, κι εγώ τα κάνω όλα. Εγώ μαγειρεύω, εγώ κρατάω τα παιδιά, εγώ πληρώνω τα πάντα.
- Σοβαρά μιλάς; Όλα εσύ τα πληρώνεις; Όλο αυτό που έχουμε στήσει το συντηρείς μόνος σου; Με τον μισθό απ την Εταιρία; Εντάξει, για να μην τρελαθώ, στο εξής θα γράφω όλα αυτά που πληρώνω. Γιατί πρέπει να έρχομαι με ντοκουμέντα στις συζητήσεις μας. Με αποδείξεις!

Κι έτσι κι έκανα. Άρχισα να τα γράφω. Εκείνον τον μήνα είχα βγάλει €4.000 απ την δουλειά μου, και δεν μου είχε μείνει ευρώ στο πορτοφόλι! Είχα γράψει όλη τη λίστα με τα έξοδα. Εκείνος:

- Ναι τώρα που είπαμε να τα γράφεις, άρχισες να πληρώνεις. Και δεν είναι όλα τα έξοδα για το σπίτι. Κάποια είναι για τη δουλειά σου (ΦΠΑ, ΕΦΚΑ κλπ)
- Ναι, η δουλειά μου δεν είναι κομμάτι μου; Ωραίος σύντροφος είσαι. Έτσι στηρίζεις τη γυναίκα σου; Τα δικά σου δικά σου και τα δικά μου δικά μου; Αρκεί να μη βγαίνει τίποτα απ την τσέπη σου για 'δικά μου έξοδα'; Εσύ κοστούμεια των €500, εγώ φορέματα των €20. Δεν έχω ΚΑΝΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, αλλά μη με πρήζεις! Ό,τι κερδίζω μπαίνει στο σπίτι και στα παιδιά. Δεν τα κάνω λούσα!

Ξέρεις πολύ καλά τι απαιτήσεις έχουν άλλες απ τους συζύγους τους! Έχεις να μου καταλογίσεις κάτι εμένα, που ούτε μονόπετρο ήθελα; Ποτέ δε σου ζητάω τίποτα! Και δεν ξοδεύω τίποτα προσωπικά για εμένα!

Ζήσαμε απείρου κάλους σκηνικά. Η μιζέρια στο μεγαλείο της! Πετρέλαιο δεν καίγαμε, βόρεια προάστια και είχαμε γίνει παγοκολώνες, ακόμα και τα ξύλα για το τζάκι εγώ τα αγόραζα, που δεν μπορούσα να τα σηκώσω κιόλας, με κήλη στη μέση! Η απόλυτη φρίκη.

Φυσικά η αρρώστια της Καλαμάτας συνεχίστηκε και στην Αθήνα. Πολύωρες συζητήσεις κλεισμένοι στην κουζίνα, με ούζο και τσιγαράκι, τα παιδιά απέξω να ακούνε, αλλά και όλο το συγκρότημα να ακούει τους ομηρικούς καυγάδες μας. Σε κάθε γειτονιά που πηγαίναμε ξεκινώντας από τις Βρυσούλες, μετά Καλαμάτα, τώρα Αθήνα, γινόμασταν γνωστοί, και ρεζίλι φυσικά.

Μι έκλεινε με τις ώρες στην κουζίνα για ατέρμονες συζητήσεις, που δεν οδηγούσαν πουθενά. Που στο τέλος είχαν πάρει μορφή συναισθηματικού εκφοβισμού, τύπου **‘χωρίς εμένα δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Δε θα τα καταφέρεις. Δεν έχεις κανέναν πέρα από εμένα. Είσαι μόνη. Κανείς δε σε νοιάζεται. Οι γονείς σου δεν είναι πουθενά. Φίλους δεν έχεις. Δεν μπορείς να τα καταφέρεις’**. Και με το που βγαίναμε απ την κουζίνα, έπαιζε θέατρο μπροστά στα παιδιά ‘μωρό μου αγάπη μου, είσαι ο άνθρωπός μου, σε λατρεύω’. Γονάτιζε μάλιστα μπροστά μου και το παιζε ιππότης, και τα παιδάκια γελούσαν και τον αγκάλιαζαν, που τελικά **μετά από κάθε μάχη εκείνος εξακολουθούσε να με θέλει και να με αγαπάει**. Κι εγώ αφήδιαζα όλο και πιο πολύ.

Άργησα πάρα πολύ να αντιληφθώ το ποιόν του, ή μάλλον να δεχτώ πως ο άνθρωπος που κάποτε διαλαλούσε πως με ΛΑΤΡΕΥΕ, στην ουσία με ΔΟΥΛΕΥΕ. Θέατρο έπαιζε και παίζει μονίμως, γιατί δεν ξέρει ποιος είναι. Δεν έχει την ευθύνη του εαυτού του. Είναι μια κόπια των γονιών του, κι αντιγράφει απόλυτα κάθε άσχημη συμπεριφορά τους. Από το θεατράλε-δραματικό-υποκριτικό-υπερβολικό-δήθεν-κατινίστικο της μητέρας του, μέχρι το ελεγκτικό-αυταρχικό-εκφοβιστικό-φαλλοκρατικό του πατέρα του (ο οποίος τού είχε πει ‘μη βρεις καμιά πολύ όμορφη. Αυτές δεν κάνουν δουλειές’). Του έμαθαν πως η αγάπη είναι εξαγοράσιμη, γι αυτό και στα τελευταία μας, ο οικονομικός εκβιασμός έδινε κι έπαιρνε ως επιχείρημα στους απειλητικούς μονολόγους του. ‘Τα bonus που θα έχανα, αν χωρίζαμε’. Αν τον χώριζα δηλαδή.

Μία μέρα που χαμε φτάσει πάλι οριακά, συμφωνήσαμε να φύγει εκείνος απ το σπίτι, για να ηρεμήσουμε και να καταλήξουμε σε μία οριστική απόφαση, αν θα χωρίζαμε ή όχι. Είχε πάει για 6 μήνες στον αδερφό του, όπου είχε ανέβει και η μανούλα τους απ τις Βρυσούλες για να τους φροντίζει. Θυμάμαι το σοκ που είχα πάθει όταν μου χε πει στο τηλέφωνο “τι νομίζεις; Ότι μ αρέσει όπως είμαστε; Νομίζεις μ αρέσει να κοιμάμαι με τη μάνα μου στο ίδιο κρεβάτι;” ΣΟΚ! ΣΟΚ και δέος! 40 χρονών μαντράχαλος να κοιμάται με τη μάνα του στο ίδιο κρεβάτι! –Αυτό τώρα τι μου το πες; Για να μου γίνεις πιο θελκτικός;, του χα πει. Έλεος!

Κάθε φορά που έφευγε, ηρεμούσαμε. Ηρεμούσαμε πολύ. Ό,τι έκανε εκείνος αγκομαχώντας, το έκανα εγώ τόσο άνετα και αγόγγυστα.. Από τα ψώνια του σουπερμάρκετ, μέχρι το να αλλάξω μία λάμπα, ή να γεμίσω με πετρέλαιο τη δεξαμενή. Έβλεπα ότι όλα μπορούσα να τα κάνω και μόνη μου. Όποτε έφευγε όμως, συνέβαινε και κάτι άλλο, που δεν έπρεπε

να συμβαίνει.. Ερχόμασταν πιο κοντά, ώσπου στο τέλος τα ΞΑΝΑβρίσκαμε και κάναμε και τα παιδάκια μας χαρούμενα, που μας θέλανε μαζί.

Μέχρι που άδειασα.. Έφτασα να μην είμαι εγώ. Αυτά τα πισωγυρίσματα, και το 'πάμε πάλι από την αρχή', με είχαν εξαντλήσει. Ένα συναισθηματικό ασανσέρ ήμουν επί χρόνια, που από το μηδέν πήγαινα στο 100 κι απ το 100 στο μηδέν, πότε σταδιακά, πότε πολύ απότομα. Πολλές ήταν οι φορές που προσγειωνόμουν άτσαλα στην πραγματικότητα.

Είχαμε που είχαμε τα επικοινωνιακά μας προβλήματα και τις ιδιαιτερότητες του χαρακτήρα μας, ήρθε να προστεθεί κι άλλο ένα, πολύ βασικό, που θα ξεχείλιζε το ποτήρι.

Η ΑΠΙΣΤΙΑ

Όλα τα χρόνια, γι αυτό που παινευόμασταν ήταν για την ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ μεταξύ μας, και για το ότι, παρά τις συγκρούσεις μας, το ερωτικό πάθος δεν έσβηνε. Μπορεί να μεσολαβούσαν σεξουαλικές αποχές, που πολλές φορές κρατούσαν μήνες, αλλά όποτε βρισκόμασταν ερωτικά -ακόμα και σπάνια- η συνεύρεσή μας ήταν πάντα ξεχωριστή, μοναδική, απόλυτη. Πάντα καυχιόμασταν για το πώς κούμπωναν τα κορμιά μας και πώς γινόμασταν ένα!

Όλα αυτά τα χρόνια δεν με είχε αγγίξει άλλος άντρας, κι ήταν κι ένας από τους λόγους που δεν έπαιρνα απόφαση να χωρίσω. Φοβόμουν. Μου φάνταζε τρομακτικό να με ακουμπήσει άλλος. Ένιωθα απόλυτη ασφάλεια και οικειότητα μαζί του, και σεξουαλικά με κάλυπτε όσο κανείς. Το σεξουαλικό ήταν η δύναμή μας. Αυτό μας έκανε να

ερωτευτούμε ο ένας τον άλλον κι αυτό κρατούσε αναμμένη τη σπίθα μας όλα τα χρόνια.

Όταν γύρισε από το 6μηνο διάστασης, ήταν η πρώτη φορά που ένιωσα πως έκανα έρωτα με άλλον άνθρωπο. Τον ένιωσα ξένο. Σαν να μην συγχρονιζόμασταν. Σαν να ταν αλλού.

Μου το λέγανε κατά καιρούς οι φίλες μου ότι “παίζει να σε απατάει. Τί κάνει τόσο καιρό, που εσύ δεν τον θες;” Κι έλεγα “αποκλείεται. Αφού ορκίζεται και πέφτει στα πόδια μου πως δεν έχει μάτια γι άλλη και πως δεν μπορεί χωρίς εμένα. Αποκλείεται, είναι τόσο εξαρτημένος από εμένα και εμμονικός μαζί μου, που δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση.” “-Καλά...” μου λέγανε.. “Νόμιζε.. Στο παραμυθάκι σου εσύ.. Εμείς το έχουμε σίγουρο!”

Το αστείο ήταν πως ο ‘καλός μου’, από τότε που με γνώρισε -20 χρόνια πριν-, είχε εμμονή με τον πρώτο μου έρωτα, τον οποίο μού είχε απαγορεύσει να βλέπω. Μάλιστα τα πρώτα 2 χρόνια της σχέσης μας, τα περάσαμε με το να τσακωνόμαστε για εκείνον.

Τον ήξερα από τα 10 μου, πρώτος παιδικός έρωτας ήταν, ούτε καν εφηβικός, οπότε η σχέση μας κράταγε ήδη 10 χρόνια, πριν μπει ο σύζυγος στη ζωή μου, και ήμασταν δεμένοι. Ήταν τα πάντα μου, ο φίλος μου, ο αδερφός μου, η αδερφή ψυχή μου, ο αιώνιος έρωτάς μου.. Ήταν όμως κάτι πολύ εξιδανικευμένο, θεοποιημένο, που ήξερα πως δεν θα είχε κανένα ερωτικό μέλλον. Είχε κι εκείνος -όπως κι εγώ- τις ανασφάλειές του και τα θέματά του, και βασικά ήμασταν το ίδιο αυτοκαταστροφικοί. Οπότε δε θα μπορούσαμε ποτέ να είμαστε μαζί, ως και οι δύο εκρηκτικοί, εγωιστές, ψωροπερήφανοι. Συν το ότι ξέραμε τα πάντα ο ένας για τον

άλλον, οπότε πιο πολύ φίλοι ήμασταν, παρά 'απειλή' για τον/την όποιον/α σύντροφο.

Ο σύζυγος είχε καταλάβει την ιδιαίτερη αυτή σχέση, δεν τον έπειθε το φιλικό του πράγματος, και μου είχε πει ρητά και απόλυτα από τον πρώτο χρόνο σχέσης, "δεν θέλω να έχεις καμία σχέση μαζί του". Κι όταν εμένα μου ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΝ κάτι, απλά μου το κάνουν πιο.. πολύτιμο.. Ποτέ δε σταμάτησα να επικοινωνώ μαζί του. Ήταν ο φορτιστής μου. Γέμιζε - πλατωνικά- τις μπαταρίες μου και **μού θύμιζε την αξία μου**. Βέβαια και με εκείνον περάσαμε περιόδους άσχημες, να βριζόμαστε μέσω μηνυμάτων, γιατί κι εκείνη η σχέση δεν ήταν νορμάλ. Δεν είπαμε όμως ποτέ 'σε θέλω με θέλεις γιατί δεν παντρευόμαστε'. Η παιδικότητα-εφηβεία καλά κρατούσε και καλά κρατεί!

Αντί λοιπόν να έχουμε σκηνικά απιστίας από την πλευρά μου, που εγώ παρουσιαζόμουν ως η 'άπιστη', ξεκίνησαν -ή μάλλον άργησα να τα αντιληφθώ, καθώς συνέβαιναν ήδη από Καλαμάτα-, τα παραστρατήματα του κατά τα άλλα 'εμμονικού με εμένα' συζύγου. Οι υποψίες μου επαληθεύτηκαν, όταν μου είπε για 'μία' με την οποία είχε βγει για καφέ, αλλά 'δεν είχαν κάνει κάτι'. Και μετά από καιρό μου ξεφούρνισε για 'μία άλλη: **"ξέρεις, είμαι ερωτευμένος και θέλω να το ζήσω. Έχει κι έναν γιο, θα πάω να μείνω μαζί τους."** Σοκ! Αυτά βέβαια τα αποκάλυπτε κάθε φορά που εγώ έριχνα στο τραπέζι το θέμα 'χωρισμός'. Σκεφτόμουν μήπως το έκανε για να με κάνει να ζηλεύω, για να με ταρακουνά ο γλυκούλης.. Τι ωραίος τρόπος.. Έσφυζε από αγάπη..

Έλα όμως που έκανα αυτό που επί 20 ολόκληρα χρόνια δεν είχα ξανακάνει. Ένα βράδυ εκεί που κοιμόταν, ναι, πήρα το κινητό του. Τι κρυφές συνομιλίες βρήκα, τι 'αγάπη μου, μωρό μου, σ έχω στην καρδιά

και στο μυαλό μου, τι ερωτικές εξομολογήσεις σε emails, μέχρι και στην εργασία του τον βοηθούσε, η άλλη ζωντοχήρα - μητέρα παιδιού..

Στην αρχή υστερία εγώ, τον ξύπνησα και δεν ήξερα τι έλεγα. Του πέταγα τα μαξιλάρια και του φώναζα, ενώ τα παιδιά κοιμόντουσαν στο διπλανό δωμάτιο, “πόσο αναισθητος είσαι που κοιμάσαι κιόλας!” Είχα πάρει το αυτοκίνητο και είχα βγει στους δρόμους 3 η ώρα το πρωί! Δεν ήξερα που πήγαινα, δεν ήθελα να τρομάξω και κανέναν δικό μου.. Εκείνος με έπαιρνε τηλέφωνα, **“αγάπη μου γύρνα πίσω, εσένα αγαπώ, δεν είναι τίποτα, εσένα θέλω, αλλά εσύ δεν με θες. Εσύ μου πες να βρω άλλη, μπας και ηρεμήσεις”**.. Κι ο ‘υπάκουος μισθοφόρος’ πήγε και βρήκε! Τόσα χρόνια με έπρηζε, και τώρα με κεράτωνε κι από πάνω! Εδώ κολλάει το ‘και κερατάς και δαρμένος’, αλλά σε θηλυκή versión.

Κι όμως, και μετά και από αυτή την κατάντια, τα ΞΑΝΑβρήκαμε! Ή καλύτερα προσπαθήσαμε να τα ξαναβρούμε.. Πάλι ζήσαμε μήνα του μέλιτος, τρελαμένη εγώ που κόντεψα να χάσω το κελεπούρι, το 10 το καλό! Τον θεό, που πήγαν να μου τον φάνε! Πέρασα και την περίοδο της εμμονής να κοιτάω κινητά και χάρτες, να ελέγχω τι γίνεται, πού πηγαίνει, αν έχει ξεκόψει με τη λεγάμενη. Μέχρι που βρήκα πάλι στοιχεία που μαρτυρούσαν ότι δεν ήταν σωστός απέναντί μου, όπως κάτι εξομολογητικά **“δεν είμαι ακόμα έτοιμος να τους αφήσω. Θέλω λίγο χρόνο ‘αγάπη μου’ να σκεφτώ τι πραγματικά θέλω από τη ζωή μου πλέον, θέλω να τα διαβάσεις αυτά σκεπτόμενη ‘το ποτήρι μισογεμάτο κι όχι μισοάδειο’ για εμάς”**, κι άλλα τέτοια εμετικά.

4 μήνες άντεξα. Χτυπήθηκα, διεκδίκησα, ούρλιαξα, επεξήγησα, ανέλυσα με όλους τους δυνατούς τρόπους την κατάστασή μου. Του ζητούσα να

κάνει κάτι. Του έστειλα και γραπτώς τα αιτήματά μου, μπας και τα κατανοήσει καλύτερα: Έχω ανάγκη από μία πραγματική αγκαλιά, ένα πραγματικό νοιάξιμο, μόνο το 'μωρό μου' σου έχει μείνει να λες. Ό,τι κάνεις το κάνεις για λίγο και μετά το κόβεις, με αδειάζεις συναισθηματικά, μου μεταδίδεις αρνητισμό, άγχος, τσίτα, νεύρα. Δεν ηρεμώ μαζί σου. Έχω ανάγκη από καλή ψυχολογία και ηρεμία για να μπορώ να ανταπεξέρχομαι στην καθημερινότητα. Σου μιλάω, σου γράφω, σου εξηγώ κι εσύ 'ντάξει, θα προσπαθήσω περισσότερο'. Είσαι αναίσθητος;; Δεν μ ενδιαφέρει να **προσπαθήσεις**, μ ενδιαφέρει να **εγγυηθείς ότι θα το κάνεις!** ΞΑΝΑφτάσαμε εκεί που γυρνάγαμε πάντα. Κάνω ξεσπάσματα, δεν ασχολείσαι. ΞΑΝΑγυρνάς στα παλιά καλά: μούγκα, επίθεση, ειρωνεία, 'γιατί το παίρνεις έτσι', 'ίσως να μην έχω τον τρόπο', μπλα μπλα. Ξανακάνω πράγματα μόνη μου, ξανανιώθω μόνη μου, ξανανιώθω ότι καρφάκι δε σου καίγεται για τη δουλειά μου, βλέπεις ότι έχω αρχίσει να μην είμαι καλά, εδώ και καιρό, το αφήνεις να εξελίσσεται, να γίνεται κατάσταση! Παρ όλ αυτά, **εγώ** κάνω προσπάθειες, οργανώνω διακοπές, σου λέω 'όλα θα πάνε καλά', βάζω στόχους, σου μιλάω! Με ρωτάς συνέχεια και για το πιο γελοίο, λες και το κάνεις επίτηδες. Μου παρουσιάζεις συνέχεια προβλήματα, όχι λύσεις! Κι είναι σα να μου λες 'κοψ'το λαιμό σου να τα λύσεις'. Όλο λες πως σε αγχώνει το οικονομικό, ενώ εγώ αγωνίζομαι να πάει και ο μικρός ιδιωτικό, να το πετύχω μόνη μου δε με πειράζει, αλλά δε νιώθω να συμμαρίζεσαι τίποτα!

Μου ξεφούρνισες για την γκόμενα, το κατάπια αμάσητο, σε διεκδίκησες να!, και τώρα τί;; Πραγματικά δεν καταλαβαίνω τίποτα, δε νιώθω τίποτα, δεν κάνεις τίποτα για να νιώσω. Είμαι πιεσμένη φουλ για να αντέξουμε όλ αυτά που θέλουΜΕ να ζούΜΕ. Είμαι στη γωνία μου και είσαι στη γωνία

σου. Με πληγώνεις αφάνταστα, και θα φτάσω πάλι να μη θέλω να συζούμε γιατί ΠΛΗΓΩΝΟΜΑΙ. Τις προάλλες μ άφησες στο δωμάτιο ώωρες και καθόσουν με τα παιδιά κάτω μιλώντας επιδεικτικά δυνατά, κι ούτε που ήρθες να μου πεις κάτι! Και τα παιδιά πάλι τα ίδια ζουν! Κι εγώ πάλι κλεισμένη. Μου χεις σπάσει τα νεύρα αυτή τη φορά πραγματικά. Έχω απεριόριστο θυμό. Είσαι αναίσθητος κι ούτε που σε νοιάζει να κάνεις κάτι γι αυτό που πάει πάλι να δημιουργηθεί. Δεν ξέρω τι θες να πετύχεις ή ποιο είναι το πρόβλημά σου. **Εγώ** πάλι αρχίζω τη συζήτηση, **εγώ** πάλι σου λέω πώς νιώθω, κι εσύ πάλι θέτεις «προϋποθέσεις».

Σε εκλιπαρώ κάθε φορά να αλλάξεις λίγο τρόπο σκέψης και χειρισμού της κατάστασης, να με αποφορτίσεις έστω μία φορά, όπως κάνω εγώ τόσες με εσένα, κι εσύ το βιολί σου! Έχω απίστευτο θυμό που έφτασα να ΞΑΝΑνιώθω τα ίδια πράγματα! Που ΞΑΝΑείσαι στον κόσμο σου. Σου ζήτησα να μη με ΞΑΝΑφέρεις στο ίδιο σημείο και μόνο αυτό έκανες! Αντί να ασχολείσαι με εμάς, ασχολείσαι με εκείνη. Οπότε προφανώς, μού φέρεσαι έτσι, για να δικαιολογήσεις γι άλλη μια φορά στον εαυτό σου την απραξία σου. Ότι ΕΓΩ σε οδήγησα σε αυτήν! Και προφανώς ο χρόνος που της ζητάς στο περιβόητο email, πέρασε. ΞΑΝΑγυρίσαμε στα ίδια, οπότε θα χεις ξεκαθαρίσει φαντάζομαι μέσα σου τι θες πια.

Με απομακρύνεις, με παγώνεις, με ψυχραίνεις, μετά δεν μπορώ να λειτουργήσω ούτε ερωτικά, κι εσύ αυτό το λες απόρριψη από εμένα! Εγώ το λέω συναισθηματικό άδειασμα! Με αδειάζεις συναισθηματικά χρόνια τώρα και μετά μου χρεώνεις ότι εγώ δε σε θέλω!!

Θέλω να σε θέλω! Είναι αργός θάνατος για μένα να είμαι εδώ και να μη σε θέλω. Γι αυτό είμαι έξαλλη! Και σου μιλάω και σου γράφω και σου

εξηγώ! Όσο κι αν σ αγαπάω, όσο κι αν δεν θέλω να πληγωθούν τα παιδιά (που τα έχουμε κομματιάσει ήδη χίλιες φορές), θα επιλέξω την προσωπική μου ηρεμία. Για να έχουν μάνα και να μην μπω κι εγώ στη λίστα με τους αποθανόντες, είτε από καρκίνο, είτε από ανακοπή.”

Καμία ιδιαίτερη αντίδραση μετά από αυτό. Η κλασική συμπεριφορά του ‘συνεχίζουμε σαν να είναι όλα υπέροχα. Σαν να μην τρέχει τίποτα. Σαν να μην έχουμε κανένα πρόβλημα. Και να πάλι τα μαγειρέματα στην κουζίνα, οι ανούσιες συζητήσεις, που μάλλον τις κάναμε γιατί τελικά ο άνθρωπος είναι αργόσχολος και δεν ήξερε πώς αλλιώς να περάσει τον χρόνο του. Του ήταν πιο ευχάριστο να τσακώνεται μαζί μου, γιατί όπως έλεγε **‘ακόμα κι έτσι, περνάω χρόνο μαζί σου μωρό μου’**. Διαφορετικά εγώ, ή διάβαζα κάποιο βιβλίο, ή ασχολιόμουν με τα παιδιά, που μέσα σ αυτόν τον παροξυσμό τελικά μεγάλωναν μόνα τους, να ακούνε δύο υστερικούς να σφάζονται πίσω από κλεισμένες πόρτες και μετά να ξανα-αγαπιούνται. Τρέλα! Τα υποτιμητικά υπονοούμενα συνεχίστηκαν, όπως και η φοβέρα του ‘δεν θα καταφέρεις τίποτα μόνη σου’. ‘Τα παιδιά τώρα έχουν μία ποιότητα ζωής, αν χωρίσουμε τι θα τους προσφέρεις εσύ;’ και αντί για αγάπη, κατανόηση, ενσυναίσθηση, το μόνο που ήξερε να κάνει ήταν να τρομοκρατεί! Ένα απόγευμα είχε μπει στο δωμάτιο και μου είχε πετάξει το laptop. Είχα φτάσει να κλειδώνω τα βράδια και ειρωνικά μου έλεγε **‘πότε επιτρέπεται να εισχωρήσουμε στο άβατο;’**

Γενικότερα, χτυπιόταν από την αρχή της σχέσης. Μου είχε σπάσει κάτι cd που μου τα είχε γράψει ένας φίλος, είχε βουτήξει έναν συγχωριανό του απ το λαιμό γιατί είχε πει κάποιο σεξουαλικό υπονοούμενο για μένα, και όλ αυτά, εγώ η νεραϊδοπαρμένη, τα ερμήνευα ως κολακευτικά.. ‘Αχ τι άντρας έλεγα από μέσα μου. Τι δυναμικός, τι αρρενωπός, πόσο με θέλει’.

Την κάνουμε αυτή τη χαζομάρα εμείς οι γυναίκες.. Μπερδεύουμε τον τραμπουκισμό, ακόμα και τη βιαιότητα, με τον ανδρισμό. Ίσως γιατί μας μεγάλωσαν με το 'άντρας είναι αυτός που κοπανάει το χέρι του στο τραπέζι' (είχε σπάσει το τζάμι της τραπεζαρίας τους ο πατέρας του). Ε, από πίσω κι ο δικός μου. Στα νεύρα του, κοπάνηγε ό,τι έβρισκε. Πόρτες, ντουλάπια, εμένα, τα παιδιά, το τιμόνι ενώ οδηγούσε, τον τύπο που του έκλεινε τον δρόμο. Με αίματα είχε γυρίσει μια φορά, κι εγώ πάλι τον κοίταζα με θαυμασμό.. Τι άντρας!!

Αυτά εξηγώ τώρα στα παιδιά μου. **Τους μαθαίνω να διακρίνουν τις κακοποιητικές συμπεριφορές και να μην κολακεύονται από μεγάλα λόγια. Να παρατηρούν τη συμπεριφορά των άλλων, πώς μιλούν στους γονείς τους, στα αδέρφια τους, γιατί αν βρίζει την ίδια του τη μάνα (όπως ο δικός μου), ε, θέμα χρόνου θα ναι να έρθει και η δική σου η σειρά.**

Το ατυχές στη δική μου περίπτωση ήταν ότι άργησα πολύ να ακούσω το μπινελίκι. Αν το είχα ακούσει νωρίτερα, θα είχα γλιτώσει πολύ χρόνο. Δυστυχώς άργησε να ξεδιπλώσει τον πραγματικό του εαυτό. Το πρώτο 'μαλακισμένη' το άκουσα μετά τον χωρισμό. Ακριβώς όπως 'έλουζε' τη μανούλα του όλα τα χρόνια που ήμασταν μαζί. Εγώ, η αφελής, λαθεμένα πίστευα πως η δική μας σχέση ήταν διαφορετική, ιδιαίτερη. Πως ήμουν ό,τι πιο ιερό για εκείνον, που ποτέ δε θα τολμούσε να με αντιμετωπίσει άσχημα, γιατί με είχε πολύ ψηλά, σε σχέση με την 'προβληματική', όπως ο ίδιος την αποκαλούσε, μανούλα του, για την οποία με είχε πείσει όλο του το σόι πως ήταν πράγματι τρελή!

Την απιστία δεν την ξεπέρασα ποτέ. Είχαν αρχίσει πάλι οι κρίσεις πανικού μου. Πήγαινα στη δουλειά κι έκανα υπεράνθρωπες προσπάθειες να ηρεμήσω και να συγκεντρωθώ. Είχαν αρχίσει και κάποια ψυχοσωματικά να εμφανίζονται, ειδικά με το στομάχι μου, αλλά και με αρθρώσεις, που απ'ό,τι λένε οι γιατροί είναι απ τα 'βάρη που κουβαλάς στις πλάτες σου' (γόνατα, ώμοι, κλπ). Τον παρατηρούσα, και πλέον μέτραγα αντίστροφα.. Ως ύστατη προσπάθεια τού είχα προτείνει, 'για να ελαφρύνουμε οικονομικά, να φύγουμε από τη βίλα και να πάμε να νοικιάσουμε ένα μικρότερο διαμέρισμα, με πιο προσιτό ενοίκιο. Ή να πάμε τα παιδιά σε δημόσιο σχολείο'. Φυσικά εκείνος **προτιμούσε να πάνε τα παιδιά σε δημόσιο, για να μη φύγουμε από τη βίλα. "Κι εγώ σε δημόσιο πήγα. Καλύτερα να έχουμε ένα ωραίο περιβάλλον σπίτι μας, παρά να είμαστε κάπου στριμωγμένοι και να πληρώνουμε 'κερατιάτικα'. Τζάμπα λεφτά είναι το ιδιωτικό. Bullying γίνεται και εκεί, από δασκάλους και μαθητές, και σιγά τι παραπάνω προσφέρει;"** Άλλη θεώρηση είχαμε και σε αυτό..

Συνέχιζα να τον παρατηρώ, και μέσα μου ετοιμαζόταν έκρηξη μεγατόνων. Αλλά επειδή είχα εμπεδώσει την παράνοια, έψαχνα τρόπο να φύγω πια εγώ, όσο γινόταν πιο ήσυχα.

Το να του συζητάγα πάλι για χωρισμό, δε θα έβγαζε πουθενά. Να του έλεγα να φύγει, πάλι το χαμε δοκιμάσει πόσες φορές. Να του έλεγα να αλλάξει.., 10 χρόνια σ αυτό ήλπιζα και γι αυτό πάλευα, μέχρι που το πήρα απόφαση 'ο άνθρωπος δεν αλλάζει'. Το μόνο που έμενε, ήταν να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου και να φύγω εγώ. Με καθαρή πια τη συνείδησή μου, καθώς είχα κάνει τα πάντα, είχα εξαντλήσει όλους τους πιθανούς τρόπους αντιστροφής της κατάστασης. Μόνο σε σύμβουλο

γάμου δε δέχτηκα να πάμε, γιατί είχα πια πειστεί πως αυτός ο άνθρωπος δεν θα άλλαζε. Τόσα χρόνια του μίλαγα και δεν καταλάβαινε. Θα του έλεγε κάποιος άλλος κάτι διαφορετικό απ' ό,τι του έλεγα εγώ; Ή θα τον έκανε να καταλάβει και να αλλάξει τρόπο σκέψης και στάση ζωής; **Εδώ μιλάμε για θεμελιώδεις αξίες, που αν δεν έχεις γαλουχηθεί με αυτές από το σπίτι σου (ενσυναίσθηση, σεβασμός, υποστήριξη, συνεργασία, ομαδικότητα, καλοί τρόποι), και δεν τις αναγνωρίζεις ως βασικές ελλείψεις σου, σε όποιον και να πας, όσες συνεδρίες και να κάνεις, δεν πρόκειται να αλλάξεις τίποτα. Γιατί πρώτα εσύ, θα πρέπει να βλέπεις τις αδυναμίες σου και να θες να βελτιωθείς. Να θες να βοηθάς τον άνθρωπό σου και όχι να τον ανταγωνίζεσαι και να τον υπονομεύεις. Να θες να δείχνεις την αγάπη σου, να θες να χαίρεσαι με τη χαρά του/της, να ΣΕΒΕΣΑΙ τις επιθυμίες και ανάγκες του/της. Αν όλα αυτά δε σου βγαίνουν αβίαστα, παρά μόνο τα αντίθετα, σημαίνει πως στην ψυχή σου κουβαλάς άσχημα ένστικτα, όπως ζήλεια, φθόνο, εκδικητικότητα, ΚΟΜΠΛΕΞΙΣΜΟ, και κανείς δεν μπορεί να τα ξεριζώσει αυτά από μέσα σου. Όσες συνεδρίες και να κάνεις!**

Να πει τι η σύμβουλος; 'Μην είστε κομπλεξικός κύριε';

Μια βαθιά ψυχοθεραπεία θα βοηθούσε, αλλά ποιος κάθεται απέναντι απ' τον ψυχολόγο να πει αλήθειες; Ο δικός μου όσες φορές πήγε, είτε έπλεκε το εγκώμιό του ως νάρκισσος, είτε έθαβε εμένα.

ΣΧΕΔΙΟ ΔΙΑΦΥΓΗΣ

Άρχισα επιτέλους, συνειδητοποιημένη πια και απόλυτα αποφασισμένη, να οργανώνω σχέδιο διαφυγής από την παράνοια. Το studio ήταν μία πολύ καλή λύση, καθώς είχα χώρο να κοιμάμαι, οπότε του το

παρουσίασα ως 'άλλη μία περίοδο διάστασης, προκειμένου να δούμε πώς θα νιώσουμε. Να πάρουμε λίγο τις αποστάσεις μας'. Το σκεπτικό μου ήταν να φύγω από το σπίτι, γιατί η κατάσταση είχε ξεφύγει με τις εντάσεις μπροστά στα παιδιά. Επίσης φοβόμουν. Θα οργάνωνα στην ηρεμία μου τα επόμενα βήματα: θα έβρισκα σπίτι και σχολείο. Κι έτσι κι έκανα.

Πάλι 'λάστιχο' είχα γίνει καθώς ανεβοκατέβαινα κέντρο - βόρεια προάστια, απ το studio στο σπίτι για τα παιδιά και πάλι στο studio. Κάθε πρωί πριν ξυπνήσουν ήμουν εκεί, τα πήγαινα σχολείο, έφευγα studio, μεσημέρι τα έπαιρνα απ το σχολείο, τα πήγαινα δραστηριότητα, πάλι studio, και βράδυ σπίτι για να είμαι εκεί, ενώ ετοιμάζονταν για ύπνο, να τους πω καληνύχτα. Μετά την καληνύχτα έφευγα πάλι και πήγαινα στο studio για ύπνο. Αυτό κράτησε ένα μήνα μέχρι την ολοκλήρωση της σχολικής χρονιάς. Μετά θα έφευγαν για κατασκήνωση και για διακοπές στις Βρυσούλες, οπότε θα έκανα και τη μετακόμιση. Δεν ήθελα να το ζήσουν αυτό. Ήθελα να είμαι μόνη μου στη μετακόμιση και στην ετοιμασία του νέου μας σπιτιού.

Στα παιδιά, είχαμε πει στην αρχή πως θα μένουμε χώρια για να σταματήσουν οι καβγάδες, κάτι που είχαν ξαναζήσει στο παρελθόν, όταν είχε φύγει εκείνος. Μετά, όταν καταλήξαμε στον οριστικό χωρισμό, τούς το ανακοινώσαμε και οι δύο μαζί. Είχαν πια προετοιμαστεί γι αυτό χρόνια, οπότε δεν είχαμε κλάματα. Το περιμένανε κι είχαν φτάσει να το θεωρούν αναγκαίο πλέον, βλέποντάς μας να μην μπορούμε να σταθούμε χωρίς να τσακωθούμε.

Για να φτάσουμε βέβαια στην απόφαση του οριστικού χωρισμού, μεσολάβησαν κι άλλες πολύωρες αδιέξοδες συζητήσεις, με καφέ στο χέρι

σε κάτι πάρκα, ενώ τα παιδιά έκαναν ποδήλατο. Οι συζητήσεις πάντα πήγαιναν κάπως έτσι 'κι εσύ που αυτό, κι εσύ που το άλλο, και δηλαδή μου λες πως εγώ φταίω, και δηλαδή μου λες ότι είμαι άχρηστος', όλα πάντα περιστρέφονταν γύρω από το εγώ του. Δεν το έχω ξανασυναντήσει αυτό. Πλέον θεωρώ πως πρόκειται για ψυχική διαταραχή και τον αντιμετωπίζω ως νοσούντα. Του μιλάς ώρες, του εξηγείς, του αναλύεις τον ψυχισμό και τα συναισθήματά σου, και στο τέλος -αφού έχεις εξαντληθεί- ακούς πάντα την ατάκα "δηλαδή μου λες πως εγώ είμαι το πρόβλημα; Γιατί εσύ δεν...μπλα μπλα μπλα" - Δεν είναι αυτό το θέμα μας ρε άνθρωπε!! Το θέμα μου είναι **για μια φορά στη ζωή σου να καταλάβεις ΠΩΣ ΕΓΩ ΝΙΩΘΩ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΤΙ ΓΙ ΑΥΤΟ!**

Ο οριστικός χωρισμός λοιπόν ήρθε επιτέλους, γιατί έχοντας φύγει απ το σπίτι, κατάφερα να μείνω σταθερή στην απόφασή μου, και παρά τον φόβο και την τρομοκρατία που μου έσπερνε εκείνος, να δαγκώσω τα χείλη και να το τολμήσω. Να φύγω οριστικά από αυτή την αρρωστημένη σχέση.

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

Ένας γνωστός γνωστής νοίκιαζε σπίτι στο κέντρο, όπου στα τρία στενά υπήρχε δημόσιο σχολείο, και χωρίς δεύτερη σκέψη το έκλεισα! Εκείνη τη στιγμή δεν έβλεπα ούτε πόσο χάλια ήταν το σπίτι, ούτε πόσο παρακμιακή η γειτονιά, ούτε σκεφτόμουν στο δημόσιο τι θα συναντούσαμε. Εκλάμβανα τα πάντα ως τρόπους διαφυγής και 'άρπαζα 'τις ευκαιρίες'.

Η στυγνή αλήθεια ήταν πως το σπίτι-ευκαιρία ήταν ένα παλιό του '60, μεγάλο μεν, ακατακοίτητο δε για πάρα πολλά χρόνια, οπότε ήθελε πολλές εργασίες. Οι τοίχοι μαύροι, τα αλουμίνια ξύλινα παλιά, θερμοσίφωνα ηλεκτρικός όχι ηλιακός, πόρτα ξύλινη όχι ασφαλείας,

γειτονιά υποβαθμισμένη, κι έναν ιδιοκτήτη που με κοίταζε ως πορτοφόλι. Όχι ως άνθρωπο, φρεσκοχωρισμένη μητέρα δύο ανήλικων παιδιών, αλλά ως 'κουλοχέρη'! Είχε μάλιστα την απαίτηση να του το βάψω εγώ, και γενικότερα οικονομικά με ξετίναξε! Επίσης το διαμέρισμα ήταν το μεγαλύτερο στην πολυκατοικία κι έτσι πλήρωνα τα περισσότερα κοινόχρηστα, για να μη συζητήσω για τη θέρμανση που καίγανε 10 καλοριφέρ μαζί, καθώς δεν υπήρχε αυτονομία. Συλλογίζομουν από πού ερχόμασταν, την τρίπατη νεόδμητη μεζονέτα με αυτονομία θέρμανσης σε κάθε επίπεδο, και χαμογελούσα πικρά.

Έτρεχα με ανταγωνιστή γι άλλη μια φορά τον χρόνο, να σουλουπώσω το σπίτι, που επειδή δεν κατοικούταν τόσα χρόνια, ο ιδιοκτήτης το είχε μετατρέψει σε αποθήκη. Έπρεπε λοιπόν μέσα σ ένα μήνα να προλάβω να το κάνω κατοικήσιμο, να το απολυμάνω, να το ομορφύνω, και να φτιάξω ένα όσο το δυνατόν φιλικότερο περιβάλλον για τα παιδιά μου εκεί.. Από τη μία καθάριζα, έτριβα, ξεσκόνιζα, καθότι Αύγουστος με την Αθήνα άδεια και κανέναν επαγγελματία διαθέσιμο να με βοηθήσει, κι από την άλλη έκλαιγα. Έκλαιγα για την τύχη μου, για τη μοίρα μου, και για το 'γιατί να το ζω όλο αυτό, που στην τελική τι ήθελα; ENAN ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΝΑ ΜΕ ΣΕΒΕΤΑΙ, ΝΑ ΜΕ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΡΝΑΜΕ ΟΜΟΡΦΑ.'

Για να εξοικονομήσω χρήματα από τη μεταφορική, τα περισσότερα πράγματα τα μετέφερα μόνη μου από τη μεζονέτα, γεμίζοντας το μικρό clio. Προσπαθούσα σε κάθε δρομολόγιο να εκμεταλλεύομαι κάθε σπιθαμή του clio, για να κάνω λιγότερα δρομολόγια. Κι όταν έφτανα κέντρο, γέμιζα με τα πράγματα την είσοδο της νέας πολυκατοικίας, για να τα βάλω στο παλιο ασανσερ που δεν άντεχε πολλά, και να τα ανεβάσω στον όροφο για να τα βάλω μέσα στο σπίτι. Άπειρα δρομολόγια, άπειρα

κουβαλήματα, άπειρο βάρος να σηκώνω, δεν έμεινε ούτε χέρι, ούτε πόδι, ούτε μέση. Κοιτάχτηκα μια μέρα στον καθρέφτη και τρόμαξα. Σαν να χα γεράσει 10 χρόνια. Οι ρυτίδες χαραγμένες στο μέτωπο βαθιές, και στα μάτια πόνος, θλίψη, κούραση, αγωνία.

Ευτυχώς είχα τη μητέρα μου και μία φίλη μου να με βοηθούν όσο μπορούσαν. Αλλά πραγματικά ένιωθα μόνη μου. Εντελώς μόνη σ ένα νέο ξεκίνημα, που όταν συνειδητοποίησα ακριβώς τι προδιέγραφε, ήταν πλέον αργά. Δεν υπήρχε επιστροφή, δεν υπήρχε γυρισμός. Όλα είχαν τελειώσει. Η ζωή μου μέχρι τότε είχε τελειώσει..

Το τελευταίο μου βράδυ στη μεζονέτα, έκλαψα και για τα 20 χρόνια που προηγήθηκαν. Θρήνησα γιατί τον πρώην τον είχα πραγματικά λατρέψει. Τον ερωτεύτηκα και μετά τον αγάπησα πολύ βαθιά. Κι αυτό είναι το απόλυτο. Ο έρωτας που μετουσιώθηκε σε βαθιά, αληθινή, ανιδιοτελή αγάπη. Δυστυχώς όμως μεταλλάχτηκε σε επικίνδυνο καρκίνωμα, και έπρεπε να αφαιρεθεί.

ΣΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

Τα παιδιά όταν μπήκαν πρώτη φορά στο νέο μας σπίτι είχαν ενθουσιασμό για το καινούριο. Το διαμέρισμα είχε πολλές πόρτες, και η μητέρα μου είχε την ωραία ιδέα να τους το κάνουμε σαν παιχνίδι. Όλες τις πόρτες κλειστές και μία-μία να την ανοίγουμε για να εξερευνούν κάθε νέο χώρο. Σε κάθε δωμάτιο που μπαίνανε έβγαζαν επιφωνήματα θαυμασμού, καθώς όντως ο κάθε χώρος είχε και διαφορετικό θέμα και χρησιμότητα. Τι πρωτόγνωρο σε σύγκριση με τους ενιαίους χώρους της μεζονέτας! Ο χώρος-γραφείο, ο χώρος-σαλόνι, ο χώρος-τραπεζαρία, ο χώρος-κουζίνα, το χωλ, το οφίς, το δωμάτιο του Άλκη, το δωμάτιο της

Νεφέλης, το δωμάτιο της μαμάς, το wc, το μεγάλο μπάνιο, το αποθηκάκι μας και η περιμετρική μπαλκονάρα μας! Ευτυχώς ήταν μεγάλο το σπίτι, οπότε μετά την τρίπατη μεζονέτα δε θα ένιωθαν στρίμωγμα..

Τα επόμενα δύο χρόνια είχαν απ' όλα.. Γέλια, χαρές, δάκρυα, τσακωμούς, βόλτες και πολλές πρωτόγνωρες εμπειρίες.

Τα παιδιά μου τα αποκαλώ 'συλλέκτες εμπειριών'. Έχουν αλλάξει τόσα περιβάλλοντα, σπίτια, σχολεία, πόλεις, χωριά, που πλέον τίποτα δεν τα τρομάζει. Είναι πολύ ευπροσάρμοστα και αγαπούν τις αλλαγές. Η κάθε αλλαγή βέβαια, χρειάζεται και τον χρόνο προσαρμογής της. Μόνο που στη δική μας περίπτωση ο χρόνος είναι πολυτέλεια. Συνήθως δεν έχουμε χρόνο! Πάντα τρέχουμε να προλάβουμε. Το πρωινό, το μεσημεριανό, τη δραστηριότητα, το διάβασμα, τον βραδινό ύπνο και πάμε πάλι από την αρχή.

Σε λιγότερο από μισό μήνα θα ξεκινούσαν στο νέο τους σχολείο. Στο δημόσιο της γειτονιάς, όπου σύντομα καταλάβαμε πως ήμασταν μειονότητα. Στην τάξη της Νεφέλης στα 25 παιδιά τα 5 ήταν Ελληνόπουλα, ενώ ο Άλκης ήταν ο μόνος Έλληνας στην τάξη του, σε 26 αγόρια και κορίτσια. Μάλιστα στα μέσα της σχολικής χρονιάς προστέθηκαν στο τμήμα του 2 αγόρια από την Τουρκία, τα οποία δε γνώριζαν γρι ελληνικό. Την πρώτη μέρα στον αγιασμό, τα άφησα στο νέο τους σχολείο κάνοντας την προσευχή μου να πάνε όλα καλά.

Όχι ότι είμαι μάνα κουκουβάγια, αλλά πρόκειται για δύο παιδιά με πολλές δυνατότητες, που διαπίστωσα στην πορεία πως έμεναν πίσω λόγω του χαμηλού γνωσιακού επιπέδου των συμμαθητών τους. Έτσι κατάλαβα και τη διαφορά μεταξύ του ιδιωτικού που πήγαιναν, και του συγκεκριμένου δημοσίου. Στο ιδιωτικό υπήρχαν περισσότερα παιδιά με

αντίστοιχες δυνατότητες, ενώ στο δημόσιο, στη Δευτέρα δημοτικού, υπήρχαν παιδιά που δεν ήξεραν ανάγνωση και γραφή. Επίσης είχαν άλλα βιώματα, άλλες εμπειρίες, άλλα οικογενειακά υπόβαθρα. Αυτό όμως το έβλεπα θετικά, από την άποψη ότι τα δικά μου μετά το ιδιωτικό και τα βόρεια προάστια, έβλεπαν και την άλλη όψη του νομίσματος. Υπήρχε συμμαθητής που στην καραντίνα του κορονοϊού δεν είχε λαπτοπ και εκτυπωτή, όπως υπήρχαν και παιδιά που δεν είχαν να φάνε και περίμεναν το 'συσσίτιο' του σχολείου για να πάρουν 3-4 ταπεράκια για το σπίτι, να φάνε και οι δικοί τους.

Τα παιδιά μου γνώρισαν από κοντά την άλλη πλευρά της ζωής, όπου οι άνθρωποι αγωνίζονται μεν, αλλά αγωνίζονται με χαμόγελο. Πιο πολύ χαμόγελο έβλεπα στα πρόσωπα των γονέων πίσω από τα κάγκελα του δημοσίου, που περίμεναν να παραλάβουν τα παιδιά τους, παρά στο πάρκινγκ του ιδιωτικού, που πάρκαραν τα τζιπ για να πάνε να παραλάβουν τους βαθμούς ή να παρακολουθήσουν κάποια γιορτή.

Γνωρίσαμε από κοντά την απλότητα, τη συνύπαρξη πολλών πολιτισμών και θρησκειών. Την ανέχεια και την ευτυχία που μπορεί να υπάρξει, ακόμα και σε τέτοιες συνθήκες. Τα αισθήματά μου ήταν αντικρουόμενα. Από τη μία παρατηρούσα πού ήμασταν και προσπαθούσα να σκεφτώ θετικά, από την άλλη θλιβόμουν κι ευχόμουν να με αξιώσει ο θεός να καταφέρω να τα πάρω από εκεί. Ένιωθα πως τα χαντάκωνα και ήθελα να ελπίζω πως θα ταν κάτι προσωρινό, μέχρι να πατήσω στα πόδια μου και να μπορώ να τους προσφέρω καλύτερα περιβάλλοντα. Και σπιτιού και σχολείου και περιοχής.

Δεν κρύβω πως υπήρχαν στιγμές που φώναζα μέσα μου, γιατί να μην επιτρέπεται και στην Ελλάδα το home schooling (διδασκαλία στο σπίτι).

Υπήρξε παιδί που πήγε να πνίξει τον μικρό μου για πλάκα στο διάλειμμα, ενώ η μεγάλη δεν μπορούσε με τίποτα να ταιριάξει με τα υπόλοιπα παιδιά. Η δε καθηγήτριά της μου είχε πει το ανεκδιήγητο: “το κάνει σαφές η Νεφέλη ότι δε θέλει να κάνει παρέα με τα υπόλοιπα παιδιά, καθώς δε συμμετέχει στα παιχνίδια τους στο διάλειμμα”. – **Ποια παιχνίδια; Που μαζεύονται και κοροϊδεύουν ή επιτίθενται σε ένα άλλο παιδί; Που μιλάνε για το τικ τοκ ή που ποζάρουν προκλητικά ως 20χρονης στην ηλικία των 10 ετών;** Της το χάλασα της δασκάλας, όταν κατάλαβε πως στηρίζω το παιδί μου, που δεν θέλει να παίρνει μέρος σε αυτά, και προτιμά να αποστασιοποιείται. Τελικά η Νεφέλη, κατάφερε και πήρε Αριστείο, γιατί ήταν ο μόνος τρόπος να επιβιώσει σε εκείνο το σκληρό και αφιλόξενο για εκείνη περιβάλλον. Της είχα πει ‘δε σε κάνουν παρέα; Σε κοροϊδεύουν και σε μειώνουν; **Η μεγαλύτερη νίκη είναι να τους κλείσεις το στόμα με την αξία σου! Διάβασε, βάλε στόχο να βγεις η καλύτερη μαθήτριά της τάξης σου και δεν θα σε ξαναενοχλήσουν ποτέ!** Κι αυτό και έκανε το κοριτσάκι μου. Βγήκε η καλύτερη, έγινε σημαιοφόρος και δεν την ξαναενοχλήσε κανείς! Κέρδισε τον σεβασμό όλων με την αξία της!

Ο ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΣ

Κι ενώ εμείς τα περνάγαμε όλα αυτά, κάναμε τους αγώνες μας και δίναμε κυριολεκτικά τις μάχες επιβίωσής μας, είχαμε τον ακατανόμαστο να μας τραμπουκίζει. Μέχρι και την αστυνομία είχε απειλήσει πως θα μου έφερνε, μια μέρα που τα παιδιά δεν ήθελαν να πάνε σπίτι του. Έχει ορίσει πρόστιμο €500 αν αρνηθώ «να του τα δώσω». Λες και είναι έπιπλα. Τόσο λίγο με ξέρει, που θεωρεί πως αν εκείνα θέλουν να τον δουν, θα τα

αναγκάσω εγώ για το αντίθετο. Είχε ξεκινήσει ο παραλογισμός και ο πόλεμος. 'Τι σχολείο είναι αυτό, τι πολυκατοικία είναι αυτή, τι γειτονιά είναι αυτή, πού τα πήγες που ζούσαν στα μεγαλεία', και κράξιμο μόνο.

Το στομάχι μου δενόταν 100 κόμπους κάθε φορά που τον άκουγα ή διάβαζα τα απειλητικά 'σεντόνια' - κατεβατά του. Έλεγα από μέσα μου μην πτοείσαι. Συνέχισε τον αγώνα σου και θα τα καταφέρεις. Αλλά ήταν, και είναι δύσκολο. Πολλές είναι οι στιγμές και οι μέρες που με παίρνει από κάτω. Που νιώθω πως παλεύω μάταια, πως ο αγώνας μου είναι ατέρμονος. Αναρωτιέμαι γιατί εγώ τόση πάλη, ενώ εκείνος χαλαρούιτα τη ζούλα του. Θα μου πεις 'γιατί δεν είμαι αναίσθητη. Γιατί είμαι υπεύθυνη μάνα που με ενδιαφέρει πρώτα να προσφέρω το ό,τι καλύτερο στα παιδιά μου και μετά να κοιτάξω την προσωπική μου διασκέδαση. Που με ενδιαφέρει πρωτίστως να έχω καλή σχέση μαζί τους και να είναι ευτυχισμένα'.

Ο συγκεκριμένος, όταν δεν του μιλάνε ή δεν θέλουν να τον δουν ή να πάνε μαζί του στις Βρυσούλες του για διακοπές, **κατηγορεί εμένα**. Εκείνος δε φταίει ποτέ σε τίποτα. Του είναι πυρηνική φυσική να καταλάβει πως **πρέπει να επενδύσει ποιοτικό χρόνο στα παιδιά, για να τον θέλουν**. Να ξενυχτήσει μαζί τους συζητώντας τις ανησυχίες τους και τα παράπονά τους. Να κάτσει να φάει μαζί τους στο ίδιο τραπέζι κι όχι να τα βάζει να φάνε μπροστά στην τηλεόραση, στο πάτωμα! Να νοιάζεται να τα καταλάβει, κι όχι να τα ακυρώνει λέγοντάς τους: 'δεν είσαι σε ηλικία που μπορείς να έχεις άποψη!' Στην αγανάκτησή τους, να προσπαθεί να τα νιώσει κι όχι να τους λέει **'πώς μιλάς έτσι στον πατέρα σου; Δε με σέβεσαι'**.

Γιατί να τον σεβαστούν; Πώς τους έχει διδάξει εκείνος τον σεβασμό; **Όταν βρίζει και πολεμάει τη μάνα τους, όταν το καλύτερό του είναι να δει τη μάνα τους να μην τα καταφέρνει, άσχετα αν αυτό θα έχει τραγική επίπτωση σε εκείνα, ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΥΝ;** Επειδή τους ψωνίζει, λες κι είναι νονός τους, κάθε Χριστούγεννα, Πάσχα καλοκαίρι, ρούχα, παπούτσια; Γι αυτό να τον σεβαστούν; Που τους λέει ‘αν δεν έρθεις σπίτι μου δε σου ψωνίζω τίποτα; Αν δεν έρθεις σπίτι μου, δε σε πάω σε καμία δραστηριότητα. Σε κανένα party.’ Έτσι θα χτίσεις σχέση; **Με την απειλή και τον εκβιασμό;** (συναισθηματικό και οικονομικό εκβιασμό!)

Όπως έκανε σε εμένα, έτσι και σε εκείνα. Δεν έχει άλλο τρόπο ο άνθρωπος, και το θλιβερότερο όλων; **ΔΕΝ ΤΟ ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ! ΔΕΝ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ!** Συνεχίζει το ίδιο τροπάριο, το ίδιο ποίημα, ό,τι και να του πουν.

Του είπαν “θέλουμε να σε βλέπουμε όλες τις μέρες, όχι μόνο ‘στις μέρες σου’ (τις 2 της εβδομάδος και ανα 2 ΣΚ)”. Κι εκείνος το ερμήνευσε αυτό ως ότι θέλουμε **να τον εκμεταλλευόμαστε, να τον βάζουμε λέει να κάνει τη ‘χαμαλοδουλειά’, το μαγείρεμα και να τους πηγαίνει δραστηριότητες.** Παρακαλώ;; Από που προκύπτει αυτό; Αλλά κι έτσι να ήταν (που δεν είναι!), το ότι η μάνα μπορεί να δουλεύει και να τρέχει σαν τρελή από τις 6 το πρωί να τους φτιάχνει πρωινό, να τα πηγαίνει στο σχολείο, να πηγαίνει στην εργασία της, να μαγειρεύει, να τα παίρνει από το σχολείο το μεσημέρι, να τρώει μαζί τους, να συζητάει μαζί τους ό,τι τα απασχολεί, να τα πηγαίνει δραστηριότητα, να ξαναπηγαίνει στην εργασία της, να τρώει μαζί τους το βράδυ, να περνάει χρόνο μαζί τους, να βλέπει τα διαβάσματα αν χρειάζονται κάτι, και να τα βάζει για ύπνο; Δεδομένη η μάνα στον αυτόματο! Η ΒΟΗΘΕΙΑ που του ζητάμε, για

εκείνον είναι **‘εκμετάλλευση’!** Είναι διαθέσιμος μόνο ‘στις μέρες του’, υπό προϋποθέσεις πάντα, που πλέον δεν είναι ούτε στις μέρες του, γιατί δεν τον αντέχουν και δεν θέλουν να πηγαίνουν καν! Οπότε, κι αυτό το λίγο που είχα ως διάλειμμα, έστω 2 ΣΚ τον μήνα να μαζεύω τα κομμάτια μου, πολύ γρήγορα για τη μεγάλη έπαψε να ισχύει, και τελευταία έχει σταματήσει να πηγαίνει και ο μικρός. Ήτοι, **διπλάσια έξοδα για εμένα και προσωπικός χρόνος μηδέν!**

Το άλλο επιχείρημα του ακατανόμαστου είναι “πότε με ρωτήσατε για το οτιδήποτε; Όλα μόνοι σας τα αποφασίζετε. Οπότε γιατί να στηρίξω ή να συμμετέχω;” ΑΠΑΝΤΗΣΗ: “Γιατί αν σε ρωτήσουμε θα μας πρήξεις με τα ‘όχι’ κι όλα τα αρνητικά που θα βρεις να μας πεις, προκειμένου να ΜΗΝ κάνουμε το οτιδήποτε!” Στο καλύτερο κολλέγιο της Ελλάδος πήγα τη Νεφέλη για την ξένη γλώσσα ως συμπληρωματική διδασκαλία, κι από την αρχή ωρυόταν πόσο ακατάλληλη επιλογή έκανα. Ε, με τόση γκρίνια, έπεσε κι ο κορονοϊός και η αλήθεια είναι πως δεν έμεινα ικανοποιημένη απ το συντονισμό του κολλεγίου και τη σχέση ποιότητας/τιμής. Οπότε, ‘ο σοφός’ ελάλησε: “Στα λεγα εγώ. Δεν τα λεγα; Αφού ό,τι επιλέγεις είναι λάθος”. Σημειωτέον, τα δίδακτρα τα πλήρωνα εγώ, εκείνος απλά ‘κουραζόταν’ να την πηγαίνει κανα Σάββατο. Του χάλαγα το πρόγραμμα, τον δέσμευα τον γαμπρό.

Ένα συνεχές ατελείωτο bullying για τα πάντα! Υπήρχαν μέρες που δεν είχα γάλα να τους πάρω κι ευτυχώς παίρναμε απ το σχολείο φαγητό, αλλά και γι αυτό είχε να κράξει: “που τους βάζεις και τρώνε από το σουσμίτιο που είναι χειρίστης ποιότητας, δεν ντρέπεσαι!” Κανά τάπερ βέβαια δεν έστελνε, ή καμιά έξτρα βοήθεια. Από έξω πάντα, παραμόνευε με το φτυάρι.

Τα πράγματα για μένα έτρεχαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Πότε χώρισα, πότε έφυγα, πότε μπήκα στο νέο σπίτι, πότε τα παιδιά ξεκίνησαν στο δημόσιο, πότε εκείνος βρήκε γκόμενα...

Βέβαια.. Ο άλλοτε εμμονικά ερωτευμένος παθιασμένος μαζί μου, πριν καλά καλά βγάλω και το δεύτερο πόδι έξω απ την πόρτα του σπιτιού μας, πήρε τα παιδιά μας και τα πήγε στο σπίτι της 'φίλης' του, να φάνε. Που η 'φίλη', μετά έγινε 'ο άνθρωπός του'..

ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ: Ενώ ήμασταν ακόμα Καλαμάτα, κι είχαμε εκείνες τις πρώτες συζητήσεις περί χωρισμού, του είχα ζητήσει "σε περίπτωση που χωρίσουμε, δεν θέλω τα παιδιά μας να ζήσουν τη φρίκη που έζησα εγώ όταν χώρισαν οι δικοί μου. Που σε 3 μήνες μού γνώρισαν τους νέους τους συντρόφους!" -**"Εννοείται μωρό μου. Ποτέ δεν θα έκανα κάτι τέτοιο εγώ στα παιδιά μας"**. Άλλο ένα άδειασμα. Άλλη μία επιβεβαίωση-χαστούκι για το ποιόν αυτού του ανθρώπου. Η δε 'νέα αγαπημένη' καμία ενσυναίσθηση κι αυτή. Να του πει, 'χαλάρωσε, είναι μικρά παιδιά. Θέλουν τον χρόνο τους. Ας σταθεροποιηθεί πρώτα η κατάσταση, και τα γνωρίζω μετά από καιρό. Δεν είναι της παρούσης'.. Όχι.. Η κυρία θεωρούσε σωστό να τους μαγειρεύει, να τους μαζεύει σπίτι της, να περιμένει μαζί του τον μικρό μου να τελειώσει την προπόνησή του, να είναι παντού φάντης μπαστούνι, και το χειρότερο;;; Να μου ρχονται σπίτι σακούλες ρούχων και πραγμάτων, που η κυρία δε χρειαζόταν πια, και τα έδινε στα παιδιά μου! Ρούχα και πράγματα 2^ο -3^ο χέρι, που κανονικά θα πρεπε να τα πάει γι ανακύκλωση. Ρούχα φθαρμένα, λιωμένα, μαρκαδόρους που δεν έγραφαν, κιτρινισμένα μπλοκάκια που είχε απ τα δικά της παιδικά χρόνια, κουκλιά που αντί να τα δώσει στα χωριά sos, τα έδινε στα δικά μου παιδιά κ.ο.κ. Βάραγα εγκεφαλικά απανωτά! Ο πρώην

είχε πει ότι πέρα απ τη διατροφή πείνας που έδινε, θα αναλάμβανε και τον ρουχισμό τους, που προφανώς εννοούσε να φοράνε τα μεταχειρισμένα ρούχα των παιδιών της νέας του αγαπημένης. Τραγελαφικά πράγματα ντροπής, που κανένας απ' τους δύο τους δεν είχε την τσίπα να σκεφτεί, τουλάχιστον να τα κρατούν στα σπίτια τους, και όχι να τα στέλνουν σ εμένα!

Προσπαθούσα και προσπαθώ όλα αυτά να τα αγνωώ. Να συγκεντρώνομαι σε εμένα και στον αγώνα μου. Δύσκολο πολύ, γιατί για ένα μεγάλο διάστημα όλη αυτή η κατάσταση είχε άμεση επίπτωση στον ψυχισμό των παιδιών, περισσότερο στην μεγάλη, που αντιλαμβανόταν πιο πολλά πράγματα. Αμέτρητα βράδια να κλαίει με λυγμούς, να την πιέζουν όλα αυτά τόσο πολύ που εννοείται την πήγα σε ψυχολόγο. Έκανε κάποιες συνεδρίες που τη βοήθησαν, κι όταν συνειδητοποίησε ότι η ψυχολόγος τής έλεγε ό,τι της έλεγα εγώ, μου είπε πως δε χρειαζόταν να συνεχίσει να πηγαίνει. Το σημαντικότερο ήταν ότι κατάλαβε πως εκείνη δεν έφταιγε σε τίποτα. Απενοχοποιήθηκε και ένιωσε πιο δυνατή να αντιμετωπίσει ό,τι τη ζόριζε. Πρώτα τον πατέρα της, που ειδικά τους πρώτους μήνες μετά τον χωρισμό, δεν ήξερε τι έλεγε. Δεν μαζευόταν ο άνθρωπος. Όλο του τον θυμό τον έβγαζε στα παιδιά. Και κατά δεύτερον, τους νέους της συμμαθητές και το νέο σχολικό της περιβάλλον.

ΛΟΥ

Όπως όλα τα παιδάκια, έτσι και τα δικά μου, τρελαίνονται για τα ζώα. Ειδικά η μεγάλη μου έχει ως όνειρο να γίνει κτηνίατρος. Ένα βράδυ εκεί που χάζευα στο ίντερνετ, σκέφτηκα να αποκτήσουμε ένα ζωάκι, κατά προτίμηση γάτα που είναι πιο ανεξάρτητη, καθώς -δεδομένων των συνθηκών- δεν θα μπορούσα να αναλάβω την ευθύνη ενός σκύλου με

τίποτα. Πέτυχα σε μία ανάρτηση τα πιο όμορφα, γλυκά γατάκια που είχα δει στη ζωή μου. Έστειλα αμέσως μήνυμα εκδήλωσης ενδιαφέροντος για υιοθεσία ενός θηλυκού, και την ίδια κιόλας μέρα πήγαμε με τον μικρό μου -χωρίς να το ξέρει η μεγάλη-, να το δούμε από κοντά. Βρήκαμε τη Lou με τη μαμά της και τη λατρέψαμε αμέσως! Ο ιδιοκτήτης, έτσι όπως κάναμε, μας είπε 'μπορείτε να την πάρετε και τώρα αν θέλετε.'

-Εννοείται! φωνάξαμε εμείς με ένα στόμα μια φωνή, κι έτσι η Lou βρέθηκε στη ζεστασιά και θαλπωρή του σπιτικού μας και των αγκαλιών μας! Μέχρι σήμερα είναι η μασκότ μας, η βασίλισσά μας, η 'σταθερά' μας, καθώς για να μην την ταράξουμε - ξυπνήσουμε - τρομάξουμε,

αποφεύγουμε τις εντάσεις - φωνές - το αρνητικό κλίμα, και μένουμε ήρεμοι - ήσυχτοι - πολιτισμένοι, για να ναι ήρεμη και η Lou μας..

ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ

Το καλό με το σπίτι μας ήταν ότι βρισκόταν σε κεντρικό σημείο, οπότε μπορούσαμε με τα πόδια να πάμε οπουδήποτε! Είχαμε λατρέψει τις βόλτες στο κέντρο της Αθήνας και τους πολύωρους περιπάτους, πότε στον Εθνικό κήπο, πότε στον Λυκαβηττό, πότε στην Ακρόπολη, στο Σύνταγμα, στο Καλλιμάρμαρο. Είχαμε γυρίσει όλα τα αξιοθέατα, τους εθνικούς δρυμούς, τα πάρκα. Όποτε το επέτρεπαν τα οικονομικά μου, πηγαίναμε και εκδρομές, νοίκιαζα σπίτια για ολιγοήμερες εξορμήσεις, αλλά και για πιο μεγάλης διάρκειας διαμονές σε περιόδους που ήταν

κλειστά τα σχολεία, όπως τα καλοκαίρια. Ο πρώην, μην ξεδευτεί, τους πήγαινε σταθερά στις Βρυσούλες του, αλλά προστέθηκε και νέος προορισμός. Το εξοχικό της αγαπημένης του. Είχα και αυτό να διαχειριστώ. Τα παιδιά μου στο σπίτι της καλής του, να διακοπάρουν όλοι τους μαζί.

Θα σκεφτεί κανείς, ποιο το πρόβλημα; Η ζωή συνεχίζεται. Γιατί να σε ενοχλεί αυτό; -Γιατί πολύ απλά είναι πρόκληση. Ένας άνθρωπος αγωνίζεται (εγώ) και κανείς δεν με σέβεται. Επίσης, μού ήταν αχώνευτο το γεγονός ότι πριν καλά καλά χωρίσουμε, εκείνος με είχε αντικαταστήσει. Μου ήταν αχώνευτο το γεγονός ότι δεν σκέφτονταν τον αντίκτυπο στα παιδιά. Μου έπεφτε πολύ βαριά όλη αυτή η κατάσταση, Μόνο κάποιος/α που την έχει βιώσει, μπορεί να με νιώσει.

ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Είχαμε προσαρμοστεί, βρίσκαμε τρόπους να περνάμε ωραία, είχαμε βρει τα πατήματά μας, αλλά το δικό μου σφίξιμο κάθε φορά που τα άφηνα ή τα έπαιρνα από το σχολείο, δεν υποχωρούσε με τίποτα. Κάθε μέρα, έξω απ τα κάγκελα με τους άλλους γονείς, παρατηρούσα την κατάσταση, τον κόσμο, τα παιδιά, τις δασκάλες, τη διευθύντρια, που έφευγε με μία σακούλα γεμάτη καρβέλια απ το συσσίτιο. Κάθε πρωί που κατέβαινα την κατηφόρα απ το σχολείο προς το σπίτι και κάθε μεσημέρι που ανέβαινα την ανηφόρα, έλεγα από μέσα μου το ίδιο ακριβώς πράγμα: «Θεέ μου, αξίωσέ με να καταφέρω να πάρω τα παιδιά μου από εδώ. Να καταφέρω να τα πάω σε ένα καλό σχολείο, σε ωραίο περιβάλλον, με καλύτερο κόσμο. Δεν το έλεγα με ρατσιστική διάθεση. Απλά ήθελα να τους

προσφέρω το ό,τι καλύτερο, και το σχολείο εκεί απείχε έτη φωτός απ αυτό που είχα ως ιδανικό στο μυαλό μου για εκείνα.

Δύο χρόνια αντέξαμε, δύο τάξεις δημοτικού. Απ το σπίτι ήθελα να φύγουμε, **και** λόγω περιοχής **και** λόγω ιδιοκτήτη. Με τον ιδιοκτήτη δεν είχα καλή χημεία, με ενοχλούσε πολύ ο τρόπος του. Το ότι με έβλεπε μόνο ως πορτοφόλι. Κι όταν δεν νιώθω καλά με κάτι ή κάποιον, δεν το θεωρώ ηθικά πρόπον να συνεχίζω την όποια οικονομική συνδιαλλαγή. Ούτε ευρώ δεν θέλω να δίνω σε κάποιον που δεν εκτιμά.

Η δουλειά μου, παρά τα πολλά εμπόδια και τις πολλές πρακτικές δυσκολίες, πήγαινε καλά. Μου εξασφάλιζε ένα πολύ καλό εισόδημα. Μια μέρα λοιπόν, έβαλα τα οικονομικά μου κάτω και είδα ότι μπορούσα να εξετάσω δύο πιθανά σενάρια. Ή να μετακομίζαμε σε μία καλύτερη περιοχή με πράσινο, όπου το ενοίκιο θα ήταν πολύ ανεβασμένο, και τα παιδιά θα συνεχίζανε σε δημόσιο (με την ελπίδα ο κόσμος, τα παιδιά στη νέα περιοχή, να ήταν καλύτερα από θέμα συμπεριφοράς). Ή αντί να δίνω €1500/μήνα σε ένα σπίτι, να τα έδινα σε ένα ιδιωτικό σχολείο. Και επέλεξα φυσικά το δεύτερο. Αυτό βέβαια σήμαινε πως θα έπρεπε να μετακομίσουμε στο studio. Ναι, θα έκανα το studio των 54τμ σπίτι μας, ώστε να μην έχω ενοίκιο σπιτιού. Αντ' αυτού θα νοίκιαζα χώρο για studio, ώστε το ενοίκιο να είναι πολύ χαμηλότερο. Κάτσαμε οι τέσσερις μας (με τη Lou) και συζητήσαμε τα υπέρ και τα κατά των σεναρίων, και καταλήξαμε στο δεύτερο: ιδιωτικό σχολείο, μετακόμιση στο studio, και αναζήτηση νέου επαγγελματικού χώρου. Τον οποίο βρήκα, πολύ σύντομα! Είναι αυτό που λένε: όταν ξεκαθαρίζεις μέσα σου τι θες, και το αίτημα γίνεται απόλυτα σαφές, τότε όλο το σύμπαν συνηγορεί στο να

πάρει σάρκα και οστά αυτή η σκέψη. Βρήκα έναν χώρο όπως ακριβώς τον είχα φανταστεί κι από εκείνη τη στιγμή όλα έτρεξαν πολύ γρήγορα.

Η μετακόμιση στο 2,5άρι ήταν άλλη μία μεγάλη αλλαγή. Από τη μεζονέτα 250τμ με την πισίνα, στο διαμέρισμα των 145τμ και τώρα στο δυάρι των 54τμ. Ευτυχώς το δυάρι είναι παλιάς διαρρύθμισης, με πολλά χωρίσματα και χώρους, οπότε δίνει τη δυνατότητα να έχει ο καθένας μας τον χώρο του, απλά εγώ θα έπρεπε να κοιμάμαι στον καναπέ στο σαλόνι ώστε τα παιδιά να έχουν το δωμάτιό τους, με κουκέτα. Είπαμε ότι θα ναι μία φωλίτσα γεμάτη αγάπη, κι ότι δε χρειαζόμαστε τίποτα παραπάνω. Στόχος μας το καλύτερο σχολείο, και ήμασταν και οι 3 διατεθειμένοι να περιοριστούμε στα υπόλοιπα. Κάναμε την αλλαγή με μεγάλο ενθουσιασμό και χαρά. Μεσολάβησαν και οι εξετάσεις αξιολόγησης από το ιδιωτικό, τις οποίες πέρασαν με επιτυχία και γίνανε δεκτά! Ζητωκραυγάσαμε και χοροπηδούσαμε από τη χαρά μας, όταν μας κάλεσαν απ το νέο σχολείο και μας ανακοίνωσαν τα ευχάριστα! Από Σεπτέμβρη θα ξεκινούσε άλλη μία, νέα εποχή για εκείνα!

Φυσικά ο ακατανόμαστος απών και αντίθετος και με αυτό! Μοναδική του, αξέχαστη ατάκα **«και ποιος είπε ότι είναι επιτυχία να τα πας σε ιδιωτικό»;**

«Ποιος είπε ότι είναι επιτυχία να πας τα παιδιά σε ιδιωτικό». Και μόνο από αυτή την κουβέντα που βρήκε να πει, καταλαβαίνει κανείς το κόμπλεξ που ξεχειλίζει και τον κάνει να παραμιλά. Πάλι μ εμένα ασχολιόταν κι όχι με την επιτυχία των παιδιών του! Πες τους χριστιανέ συγχαρητήρια που πέρασαν, και κλείσε το στόμα σου πια! Τουναντίον, εκείνος μού έστειλε και χαρτί δια της δικηγόρου του, που δε θυμάμαι καν τι ζητούσε. Απλά θυμάμαι να δηλώνει και εγγράφως την αντίρρησή του

με το ιδιωτικό, να δηλώνει ότι δε θα δίνει ούτε ευρώ γιατί δεν του το επιτρέπουν τα οικονομικά του, και μπλα μπλα. Αναρωτιόταν γιατί επέλεξα το συγκεκριμένο ιδιωτικό που είναι μακριά, και άλλα απαράδεκτα.

Έκτοτε όντως ούτε ένα ευρώ παραπάνω δε δίνει, με εξαίρεση την αύξηση €50 παρακαλώ στη διατροφή, 3 χρόνια μετά την αρχική συμφωνία, φυσικά με απαίτηση δική μου.

Ως γνωστόν το ελεύθερο επάγγελμα δεν έχει σταθερό εισόδημα, και έχει πολλά έξοδα. Η πίεση που έχει πέσει πάνω μου είναι πολύ μεγάλη και αγωνίζομαι να τα φέρνω όλα βόλτα. Καμία κατανόηση, συμπαράσταση, υποστήριξη από εκείνον. Ίσα ίσα, αν έρθουν με χειροπέδες να με μαζέψουν λόγω οικονομικών εκκρεμοτήτων, εκείνος θα τρίβει τα χέρια του από χαρά και θα ουρλιάζει με μένος “στα λεγα! Ιδιωτικό δεν ήθελες; Πάρ τα τώρα! It’s Party Time!”

ΔΥΑΡΙ / ΙΔΙΩΤΙΚΟ

Σιγά σιγά μπήκαν όλα στη θέση τους. Στριμωχτήκαμε μεν στο δυάρι, αλλά είμαστε καλά. Τα παιδιά χαίρονται το νέο τους σχολείο. Πάθανε πολιτισμικό σοκ μόλις αντίκρισαν την αχανή του έκταση, σε σύγκριση με τον περιορισμένο προαύλιο χώρο του δημοσίου. Οι συμμαθητές τους στο ιδιωτικό, δε διαφέρουν απ ό,τι μου λένε σε συμπεριφορά απ τα παιδιά του δημοσίου, απλά σίγουρα είναι πιο ελεγχόμενο το περιβάλλον. Επίσης υπάρχουν περισσότεροι μαθητές ίδιου επιπέδου με εκείνα, που σημαίνει ότι έχουν μεγαλύτερο συναγωνισμό κι έτσι βελτιώνονται ακόμα περισσότερο. Πιέστηκαν λίγο στην αρχή για να ‘φτάσουν’ τα υπόλοιπα παιδιά, ειδικά στις δεύτερες ξένες γλώσσες, όπως και στα βασικά

μαθήματα. Τα κατάφεραν όμως και οι δύο. Τους έχω και καθηγητή που τους κάνει ιδιαίτερα, κι έτσι τα ισορροπούμε όλα.

Στη νέα μας γειτονιά μπόρεσαν και ξαναγύρισαν στο αγαπημένο τους άθλημα, καθώς υπάρχει αθλητικός σύλλογος κοντά στο σπίτι. Κι έτσι μπορούν και ασχολούνται πάλι με αυτό που αγαπούν.

Με τα σχολικά, αθλητικά, κοινωνικά, ψυχαγωγικά μια χαρά είμαστε. Ήμασταν, μέχρι που άρχισα να αντιλαμβάνομαι πως ήταν η σειρά του μικρού να πέσει ψυχολογικά λόγω του πατέρα του.

Εκείνος, είπαμε κομπάρσος στη ζωή μας. Στις μέρες του ερχόταν τα έπαιρνε για 2-3 ώρες και ανά 2 ΣΚ τα είχε σπίτι του να τα γυρνάει από δω κι από κει, όπου ήθελε εκείνος, με την αγαπημένη του και τα σκυλιά της, χωρίς να ρωτάει, χωρίς να οργανώνει τίποτα με κέντρο τα παιδιά του, παρά τον εαυτό του. Και τη σχέση του φυσικά, μην ξεχνιόμαστε.

Άρχισαν τα κλάματα, η πεσμένη διάθεση, η νευρικότητα, η έλλειψη συγκέντρωσης, η πεσμένη απόδοση στο σχολείο και η άρνηση για διάβασμα από τον μικρό. Που ήταν πολύ επιμελής και διαβαστερό παιδί. Άρχισαν τα ξενύχτια και με εκείνον, όπως 3 χρόνια πριν με τη μεγάλη μου. Να μιλάμε όλο το βράδυ για το τι τον πληγώνει και να κλαίει με λυγμούς και αναφιλητά που ο μπαμπάς του είναι έτσι και που ποτέ δε θα καταλάβει. Πόσο δύσκολο είναι να σκεφτεί ένας πατέρας πως ο 8χρονος,9χρονος,10χρονος γιος του πληγώνεται όταν μπροστά του, φιλάει άλλη γυναίκα και μάλιστα στο στόμα! Ακόμα δεν έχει καταλάβει γιατί χώρισαν με τη μαμά και τον πιέζει να δεχτεί άλλη γυναίκα στη ζωή του. Του την επιβάλλει, τη στιγμή που εκείνος θέλει την αμέριστη προσοχή του μπαμπά του! Του λείπει, δεν τον ζει, και θέλει τουλάχιστον 'στον χρόνο τους', στον δικό τους χρόνο, ο μπαμπάς του να ασχολείται με

εκείνον και μόνο. Όχι με τη σύντροφο και τα σκυλιά της. Αλλά με τα βιολογικά παιδιά του!

Τον μικρό δεν τον πήγα σε ψυχολόγο. Ακόμη. Τα έχουμε καταφέρει μέχρι στιγμής μόνοι μας, και σίγουρα σημαντικό ρόλο στη βελτίωση της ψυχολογίας του έχει παίξει το ότι δεν τον βλέπει συχνά. Δεν μένει πλέον ούτε εκείνος σπίτι του τα ΣΚ, όπως και η μεγάλη. Ο πρώην βέβαια ωρύεται πως δεν καταλαβαίνει. Δεν καταλαβαίνει τη στάση τους και γιατί δεν πάνε σπίτι του. Τι τους έχει κάνει; Τι δεν τους αρέσει; Τα ρωτάει συνέχεια. Εκείνα του εξηγούν, ώρες ατελείωτες, είτε σε τηλέφωνα, είτε από κοντά, και ξανά τα ίδια. Σαν να μην έχουν κάνει καμία συζήτηση. Ξανά παίζει την κασέτα: «δε θα έρθετε σπίτι μου; Γιατί; Τόσο καιρό έχω να σας δω. Μου έχετε λείψει. Θέλω να σας δω. Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν έρχεστε. Αυτά είναι λόγια της μητέρας σας. Δεν είναι δικά σας. Έχετε ακούσει μόνο τη δική της πλευρά. Πρέπει να ακούσετε και τη δική μου”, που όπως έχουμε ήδη πει, τον έχουν ακούσει άπειρες φορές όλα αυτά τα χρόνια να λέει τα χειρότερα για αυτή τη μάνα, ΠΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΤΑ ΠΛΗΓΩΝΕΙ. Οπότε δεν θέλουν να πηγαίνουν, και γι αυτόν τον λόγο! Για να μην ΞΑΝΑακούσουν τα χειρότερα για την ‘ηρωίδα’ τους, που τη θαυμάζουν, τη στηρίζουν και δεν θέλουν τίποτα να την πληγώνει.

Πλέον έχουν μπει τα παιδιά μπροστά, ασπίδα μου. Του λένε ‘μην ξαναμιλήσεις για τη μαμά. Ό,τι λέμε είναι δικό μας. Εμείς το νιώθουμε. Εμείς σ’το λέμε! Τι σχέση έχει η μαμά που εσύ φιλιέσαι με την Χ μπροστά μας; Τι σχέση έχει η μαμά που εσύ μιλάς άπειρες ώρες στο τηλέφωνο και δε μας δίνεις σημασία; Που δε συμμετέχεις στην καθημερινότητά μας; Που χτυπάς κάρτα στις μέρες σου, και τις υπόλοιπες είσαι εντελώς απών.

Που δε νοιάζεσαι για τα θέλω μας και για τα συναισθήματά μας. Που που που! Τι σχέση έχει η μαμά με όλα αυτά;;;

Και όμως, εκείνος, ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ ΤΙΠΟΤΑ! ΔΕΝ ΑΚΟΥΕΙ ΤΙΠΟΤΑ! Το καινούριο είναι ότι έχει πάει και σε ψυχολόγο, η οποία -χωρίς να έχει μιλήσει μαζί μου-, τον boostάρει απ' ό,τι φαίνεται κάνοντάς του πλάτες κι ενισχύοντας τις ανυπόστατες δηλώσεις του. “Πρέπει να βάλεις όρια” του λέει “στα παιδιά. Πώς σου μιλάνε έτσι;” Λάδι στη φωτιά ρίχνει η συγκεκριμένη. Όρια;;; Όρια στα παιδιά που πλέον τον βλέπουν 1 φορά τον μήνα κι εκείνος ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΕΙΞΕΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΙΑΛΛΑΛΕΙ;; ΠΩΣ ΤΑ ΑΓΑΠΑ. **Πώς** τα αγαπά;;;

Αντί η ψυχολόγα να δουλέψει τις διαταραχές του, αντί να του μάθει πώς να γίνει σωστός άνθρωπος, και τι σημαίνει ‘αγαπώ ως πατέρας ανιδιοτελώς τα παιδιά μου’, -ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΧΕΙ ΙΔΕΑ ΤΙ ΖΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΕΞΑΙΤΙΑΣ ΤΟΥ-, τον καθοδηγεί εις βάρος μας! Ήθελα να ξερα, εσύ που λέγεσαι ψυχολόγος, τι επαγγελματίας είσαι που λειτουργείς κατ αυτόν τον απαράδεκτο, μονόπλευρο και σαφώς μη επιστημονικό και ΑΝΤΙΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΚΟ τρόπο! Αντί να τον θεραπεύσεις, τον κάνεις χειρότερο! Και πλέον φέρεις τεράστιο μερίδιο ευθύνης για την τροπή που παίρνουν οι σχέσεις αυτού του ανθρώπου. Η σύζυγος, που τον χωρίζει, ίσως να μην είναι τρελή, και τα παιδιά του, που δεν τον θέλουν, μάλλον κάποιο σοβαρό λόγο έχουν! Για να παίρνεις τα €€/συνεδρία κάθεσαι και του χαϊδεύεις τα αφτιά και πας με τα νερά του, συντελώντας έτσι, όχι μόνο στη χειροτέρευση των σχέσεών του, αλλά και στην αυτοκαταστροφή του! Γιατί δε βλέπω κανέναν ευτυχισμένο άνθρωπο! Ποιος άνθρωπος είναι ευτυχισμένος, όταν συγκρούεται με τα ίδια του τα παιδιά;; Όταν μισεί τον άνθρωπο που έφερε αυτά τα παιδιά στον κόσμο!

Όταν βρίζει την ίδια του τη μάνα! Αντί να του πεις ΚΑΝΕΙΣ ΛΑΘΟΣ , ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΕΙΣ ΚΙ ΕΣΥ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΜΕΡΙΔΙΟ ΕΥΘΥΝΗΣ ΚΑΙ ΝΑ ΒΕΛΤΙΩΘΕΙΣ ΣΤΑ ΣΗΜΕΙΑ, βρίσκεις -εσύ επιστημόνισσα- ευθύνη στα παιδιά! Κι έχεις αναλάβει την φροντίδα της ψυχικής του υγείας! Γελάω! Γελάω και απογοητεύομαι για τον σάπιο και 'δήθεν' κόσμο στον οποίο ζούμε! Το χρήμα κάνει κουμάντο σε όλα! Ακόμα και στην ψυχική υγεία! Πόσοι από τους ειδικούς 'εκτελούν λειτούργημα' και πόσοι 'τρέχουν επιχείρηση'. Πόσοι απ όλους αυτούς, που απευθύνονται στους ειδικούς να λύσουν τα θέματά τους, πραγματικά βοηθούνται ή θεραπεύονται;; Ναι δε φταίνε πάντα οι ειδικοί, φταίνε και οι ίδιοι οι 'θεραπευόμενοι' που δεν ασχολούνται σοβαρά με τον εαυτό τους και περιμένουν απ τον ειδικό να τους τα λύσει όλα! **Σωστός είναι για μένα ο ειδικός που δε θα σου πει αυτά που θες να ακούσεις. Που δε θα σε αναλάβει, αν δει ότι δεν αντιμετωπίζεις σοβαρά τα θέματά σου. Που σε εγκαλεί στην τάξη, όταν ακούει πράγματα που φωνάζουν ότι έχεις ευθύνη! Που σου εφιστά την προσοχή στα σημεία που πρέπει να δουλέψεις και να βελτιώσεις!** Αυτός είναι σωστός ειδικός, και σε αυτόν να επενδύσω και χρόνο και χρήμα. Εκτός αν θέλω να πληρώνω κάποιον, απλά για να μου λέει ότι σε όλα έχω δίκιο, ότι για όλα φταίνε οι άλλοι (ακόμα και τα παιδιά μου), και να μου θρέφει τον ναρκισσισμό μου.. Όπως ακριβώς η ψυχολόγα του πρώην..

Δυστυχώς στον κύκλο του δεν έχει κανέναν να του πει **«ΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ! Να σαι χαρούμενος που η μητέρα των παιδιών σου είναι αυτή που είναι. Που αγωνίζεται να τους προσφέρει τα καλύτερα, που τα αγαπά και που ασχολείται τόσο πολύ μαζί τους. Που έχει ελεύθερο επάγγελμα, που της δίνει τη δυνατότητα να ναι σε όλες τις σημαντικές στιγμές τους εκεί παρούσα! Δίπλα τους! Στο ξύπνημά τους, στο πρωινό**

τους, στη στάση, στην επιστροφή απ το σχολείο, στο μεσημεριανό, στο βραδινό, πριν πάνε για ύπνο, στις γιορτές και εκδηλώσεις τους, στις αρρώστιες τους. Εκείνη είναι, όχι κάποια γιαγιά, ή babysitter. Να σαι ευγνώμων για αυτά. Που τα έχει προτεραιότητα και τα σέβεται. Δεν έχει κουβαλήσει γκόμενους στο σπίτι, ούτε κοιτάει να κάνει τη ζωούλα της, παρά έχει βάλει τον εαυτό της στην άκρη κι όλη η προσοχή της είναι στα παιδιά. Μη μιλάς. Σταμάτα να την κακολογείς. Της δίνεις διατροφή που δεν καλύπτει ούτε το μηνιαίο σούπερ μάρκετ, κι εκείνη κάνει τα πάντα για να πηγαίνουν τα παιδιά σου σε ιδιωτικό σχολείο, για να κάνουν τόσες εξωσχολικές δραστηριότητες, να πηγαίνουν διακοπές σε νέα μέρη. Μη μιλάς. Είναι η καλύτερη μάνα που θα μπορούσαν να έχουν! Τα παιδιά σου είναι ξεχωριστά, ευγενικά, με καλούς τρόπους, από τους καλύτερους μαθητές και αθλητές. ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΟΥ;; Κάνε στην άκρη αφού δεν θες να βοηθάς, ζήσε τη ζωούλα σου και ασ' την στην ησυχία της. Μην τους ταράζεις, μην τους ενοχλείς κι όποτε σ' το ζητάνε, να προσφέρεις γενναιόδωρα, χωρίς απαιτήσεις, όρους και προϋποθέσεις Χωρίς καμία κριτική! Απλά σταμάτα! ΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ! ΕΚΕΙΝΗ ΔΕΝ ΑΣΧΟΛΕΙΤΑΙ ΜΑΖΙ ΣΟΥ. ΜΗΝ ΑΣΧΟΛΕΙΣΑΙ ΚΑΙ ΕΣΥ!»

ΣΥΧΩΡΕΜΕΝΟΣ

Το δύσκολο στην όλη υπόθεση είναι ότι, και 3 χρόνια μετά τον χωρισμό, ένιωθα σύνδεση με αυτόν τον άνθρωπο. Κάπου στα βάθη της ψυχής μου, ένιωθα ακόμα κάποια συναισθήματα. Δεν μπορούσα να τα προσδιορίσω επακριβώς, αλλά σίγουρα δεν ήταν αδιάφορα.

Μάλιστα τον πρώτο πρώτο καιρό του χωρισμού, τού είχα ζητήσει να τα ξαναβρούμε. Φυσικά, είχε αρνηθεί λέγοντάς μου το κορυφαίο «δε γυρίζω εγώ πάλι σε αυτή την αρρώστια!» Αρρώστια για ποιον;; Δεν ήξερα να κλάψω ή να γελάσω.. Ο 'κύριος', έχοντας προχωρήσει συναισθηματικά με έναν άλλον άνθρωπο, σαφώς και ένιωθε πιο δυνατός. Οπότε, από πολύ νωρίς υιοθέτησε μία υπεράνω στάση, δυναμική, τιμωρητική και εκδικητική. Έγινε ένας ξένος, και το χειρότερο, έφτιαξε στο μυαλό του τη χειρίστη εικόνα για εμένα, και από τότε που την εγκαθίδρυσε, δεν ξαναθυμήθηκε ποτέ ποια πραγματικά είμαι. Έπεισε τον εαυτό του ότι είμαι η χειρότερη, για να δικαιολογεί τα αίσχη του. Τα βρισίδια του και όλες τις κρίσεις που βαρούσε. Ακόμα και σήμερα παθαίνει αμόκ όποτε τον ξεμπλοκάρω, για να συνεννοηθούμε για τα απαραίτητα. Όποτε βρίσκει ευκαιρία, επιτίθεται, προσβάλλει και εκτοξεύει κακίες.

Το πολύ δύσκολο, αξεπέραστο για εμένα, ήταν το σεξουαλικό. Δεν μπορούσα να φανταστώ άλλον άνδρα να με αγγίζει. Του είχα ζητήσει στις αρχές του χωρισμού να κάναμε πάλι έρωτα, κι εννοείται -με μεγάλη ικανοποίηση εκείνος- με είχε απορρίψει. Πού να καταλάβει τον εσωτερικό μου κόσμο, πού να νιώσει πώς ήμουν.. Καμία επαφή.

ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΣΥΜΦΩΝΗΤΙΚΟ ΛΥΣΗΣ ΓΑΜΟΥ

Επόμενη φάση 'η οριστικοποίηση των όρων του διαζυγίου', όπου άρχισαν τα emails να πηγαινοέρχονται ανάμεσα σε εμάς και τους δικηγόρους. Κωμικοτραγικό ότι το συμφωνητικό το συνέταξε εκείνος, όπου έθεσε τους δικούς του όρους, ενώ απειλούσε καθ όλη τη διαδικασία με διάφορα. Τραγικότερο όλων το παζάρεμα για τη

‘διατροφή’ και για τις μέρες που θα τα είχε, τη λεγόμενη ‘επικοινωνία’. Απαίτησε λοιπόν ο ‘πατέρας’, ακολουθώντας τις συμβουλές της δικηγόρου του να δεχτώ τα €250 για κάθε παιδί, με τη λογική του ανα δύο χρόνια να αναπροσαρμόζεται το ποσό, καθώς θα αυξάνονται τα έξοδά τους. Εγώ τότε ΑΠΛΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΧΩΡΙΣΩ και γνωρίζοντας ότι δε θα έβγαζα άκρη, ό,τι άκυρο μου έστελνε, το υπέγραφα. Δυστυχώς δεν είχα δικηγόρο τσακάλι να τον στριμώξει και να με διασφαλίσει. Λες και δουλεύαμε όλοι για τον πρώην!

Και τα €250x2 υπέγραψα, και τα €500 πρόστιμο με αυτόφωρο υπέγραψα, και το να πρέπει να μου δώσει άδεια για να φύγουμε εξωτερικό υπέγραψα, και ό,τι απαράδεκτο αναφερόταν σε αυτό το συμφωνητικό, το οποίο εν ολίγοις ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ εμένα τη MANA, να τηρώ όρους ευνοϊκούς προς εκείνον. Ο απόλυτος παραλογισμός του ‘Κράτους Δικαίου’, που άντε να βρεις το δίκιο σου.

Δικηγόρος γυναίκα στην οποία είχα απευθυνθεί ενώ ήμασταν Καλαμάτα ακόμα, και πηγαινοερχόμουν χάριν δουλειάς, με είχε συγχίσει λέγοντάς μου ότι ‘για τον κάθε δικαστή είσαι ακατάλληλη μάνα αφού λείπεις μέρες από τα παιδιά σου, κι έτσι όπως είναι τα δεδομένα σου, δεν πρόκειται να κερδίσεις τίποτα’. Η συγκεκριμένη βέβαια, ήταν γνωστή ως αποτελεσματική υποστηρίκτρια αντρών διεκδικητών επιμέλειας. Το άκουσα αυτό τότε, και πείσμως απίστευτα. Έτσι ε; **Ακατάλληλη η μάνα που τρέχει να στηρίξει τη δουλειά της για να ζησει τα παιδιά της! Ακατάλληλη, κύριοι δικαστές, που τα αφήνει στον πατέρα τους!** Κατάλαβα ότι έπρεπε να δυναμώσω, να πατήσω στα πόδια μου, να τα φέρω Αθήνα, και μετά να κινήσω τις διαδικασίες. Διαφορετικά, bye bye επιμέλεια. Πού ακούστηκε να είμαι δαχτυλοδουκτούμενη και κατακριτέα

επειδή τολμούσα να διεκδικήσω ένα καλύτερο αύριο για όλους μας! Ως μισθωτή με €1200 μισθό πώς θα ζούσαμε; Πώς θα συντηρούσα και τους 3 μας και τι θα τους παρείχα; Γι αυτό τόλμησα το ελεύθερο επάγγελμα, που ευελπιστούσα πως θα μου έδινε μεγαλύτερη οικονομική άνεση. Αυτό ήταν και το μεγάλο άγχος του πρώην, μην πετύχαινα επαγγελματικά και τον παρατούσα. Γι αυτό και σνόμπαρα τη δουλειά μου. Ερχόταν στο studio και καθόταν στην πόρτα, δεν έμπαινε μέσα γιατί φοβόταν. Φοβόταν μην πετύχαινα και τον εγκατέλειπα, όπως και έγινε! Αλλά εξαιτίας του! Όχι γιατί αυτό ήταν το σχέδιό μου, όπως με έχει κατηγορήσει πολλές φορές. Ακόμα και σήμερα αυτό πιστεύει! ΠΟΤΕ ΔΕ ΔΕΧΤΗΚΕ ΠΩΣ ΗΜΟΥΝ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ! ΠΩΣ ΜΕ ΕΚΑΝΕ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ!

Η ΕΠΙΠΤΩΣΗ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πνιγόμεν, πνιγόμεν με τα πάντα. Χώριζα μεν, αλλά μέσα μου ήθελα να ήταν όλα αλλιώς και μου στοίχιζε που κανείς δεν το καταλάβαινε αυτό! Ήθελα να μασταν αγαπημένοι, ευτυχισμένοι, για εμάς και τα παιδάκια μας! Είχαμε περάσει δια πυρός και σιδήρου, είχαμε επιβιώσει από τόσα κάποτε, τότε που με συγκινούσε πραγματικά η δύναμη της αγάπης μας, και τελικά φτάσαμε να χωρίσουμε για λόγους ανταγωνισμού και κομπλεξισμού. Ζούσα ένα δράμα! Ήταν πολύ τραγική για μένα η συνειδητοποίηση όλου αυτού, η απομυθοποίηση και η αποκαθήλωση της κάποτε τέλει σχέσης μας, που τόσοι τη ζήλευαν.

ΣΥΜΦΩΝΗΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Όταν πήγαμε στον συμβολαιογράφο για να βάλουμε και τις τελευταίες υπογραφές, ένιωθα να ασφυκτιώ. Ο χρόνος εκεί μέσα, μού φαινόταν ατελείωτος, η αίθουσα σκοτεινή, κι εκείνο που βίωνα, που εκτυλισσόταν μπροστά μου, τραυματικό. Μπροστά σε 3 ανθρώπους αγνώστους, διαβάστηκε ένα κείμενο που αφορούσε το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον μου/μας. Ο συμβολαιογράφος διάβαζε ασταμάτητα τις σελίδες του συμφωνητικού, κι εγώ ήθελα να ουρλιάξω «Σταματήστε! Πόσο αναισθητοι είστε!». Δεν θέλω να ακούσω τίποτα! Θέλω απλά να υπογράψω και να φύγω! Ο πρώην καθόταν δίπλα μου, νευρικός, κούναγε το πόδι του ως συνήθως, με ένα ύφος ικανοποίησης ότι “αυτό δε ήθελες; Πάρ’ το τώρα και θα δεις τι έχει να ακολουθήσει. Και είδαμε.. όλοι μαζί. Κι εγώ και τα παιδιά μου..του..μας!”

Αν για εμένα ήταν τραυματικό αυτό, σκέφτομαι πόσο ψυχοφθόρα είναι η λύση ενός γάμου στα δικαστήρια, με αντιδικίες. Πρώην σύζυγοι ξεκατινιάζονται για €50 και δικαστές καλούν τα παιδάκια σε ακρόαση, για να πάρουν θέση υπέρ του ενός ή του άλλου. Πράγματα αδιανόητα, που κανείς δεν είναι σε θέση να διαχειριστεί υπεύθυνα! Διαλαλούν όλοι οι ‘ιθύνοντες’/επιστήμονες, πως έχουν ως γνώμονα ‘το καλό των παιδιών’. Ο νέος νόμος που επιβάλλει συνεπιμέλεια, είναι λέει για το καλό των παιδιών! Έχετε ακούσει τα παιδιά που μένουν μια βδομάδα στον έναν, μία στον άλλον τι λένε; Έχετε ασχοληθεί σοβαρά μαζί τους;; Γιατί η συμμαθήτριά της μεγάλης μου που ζει μία τέτοια κατάσταση, λέει κάθε μέρα πως θέλει να αυτοκτονήσει! Ενώ ο γιος ενός φιλικού ζευγαριού, μένει πλέον με τη γιαγιά, δεν θέλει να πηγαίνει σε κανέναν γονιό του, δεν θέλει κανέναν τους και έχει σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα.

Ψηφίζονται νόμοι ψυχροί, γιατί κάτι ομάδες 'αδικημένων' διαμαρτύρονται και κάνουν χαμό, οπότε προκειμένου να αποφευχθεί το πολιτικό κόστος, περνούν νομοσχέδια νύχτα, που καμία σχέση δεν έχουν με 'το καλό των παιδιών'!

Το καλό των παιδιών μόνο οι γονείς μπορούν να το φροντίσουν, αλλά πόσοι είναι υπεύθυνοι, μυαλωμένοι, να κάτσουν να σκεφτούν άνευ εγωισμού, ότι **'πρέπει να γίνω καλύτερος άνθρωπος μέσα σ' αυτή τη δύσκολη κατάσταση, για να βοηθήσω τελικά τα παιδιά μου. Και να μην τα καταστρέψω. Να βγω καλύτερος μέσα από αυτή τη δυσκολία, και να τους δείξω, ότι ναι, μπορεί να ολοκληρωθεί η σχέση με έναν άλλον άνθρωπο, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να κρατάμε κακία ο ένας στον άλλον. Ναι, μπορεί να χωρίσαμε με τη μαμά/ με τον μπαμπά, αλλά προέχει η αγάπη που έχουμε για εσάς, και πάντα θα είμαστε εδώ δίπλα σας, να συνεργαζόμαστε όλοι μαζί, για το καλό και την εξέλιξη όλων μας. Ναι, μπορεί να χωρίσαμε με τη μαμά/ με τον μπαμπά, αλλά κάποτε αγαπηθήκαμε βαθιά, πραγματικά, και αυτό δε θα σβήσει ποτέ. Η σχέση μας παίρνει μία άλλη μορφή, πιο φιλική, και απλά παύουμε να είμαστε πλέον σύντροφοι/ζευγάρι. Στη ζωή καλό είναι να ολοκληρώνουμε κύκλους και να κλείνουμε κεφάλαια, ιδίως όταν νιώθουμε ότι κάτι έχει αρχίσει πιο πολύ να μας στεναχωρεί, παρά μας κάνει χαρούμενους. Κλείνουμε τον έναν κύκλο και ανοίγουμε έναν νέο, πιο υγιή με νέα δεδομένα, στα οποία οφείλουμε όλοι να προσαρμοστούμε, γιατί θέλουμε όλοι να είμαστε και να νιώθουμε καλά.'**

Με αυτά τα λόγια, ένα ζευγάρι δίνει ελπίδα στα παιδιά του για ένα καλύτερο αύριο για όλους. Τους δείχνει την αξία των πολιτισμένων

σχέσεων, και τη σημασία του να διατηρείς τις σημαντικές, πολύτιμες σχέσεις της ζωής σου, **αξιακά ψηλά**. Δεν μπορεί ένας άνθρωπος κάποτε να ήταν τα όλα σου, και πλέον να είναι το ό,τι χειρότερο. Να τον βρίζεις. Είναι πολύ άσχημο για τα παιδιά να παρακολουθούν κάτι τέτοιο, από τόσο κοντά, με πρωταγωνιστές τους ίδιους τους τους γονείς. Εκεί είναι που ανοίγουν πληγές, εκεί είναι που προκύπτουν θέματα αμφισβήτησης του ίδιου τους του εαυτού. Γκρεμίζονται ξαφνικά τα ιδανικά τους. Αισθάνονται μετέωρα, χωρίς ασφάλεια, χωρίς βάσεις. Χάνουν τη γη κάτω απ τα πόδια τους, χωρίς να είναι κανείς εκεί να τα κρατήσει, καθώς αναλωνόμαστε εμείς στις μεταξύ μας αψιμαχίες.

Πόσο εγωιστές είναι οι περισσότεροι στο διαζύγιο και πόσο τυφλοί μπροστά στη στεναχώρια και στο γκρέμισμα του συναισθηματικού κόσμου των παιδιών τους. Όλοι λένε 'καταλαβαίνουν τα παιδιά, καταλαβαίνουν'. Ναι καταλαβαίνουν, **αλλά αυτό δε σημαίνει ότι ΔΕΝ πληγώνονται!**

Το δύσκολο είναι όταν ο ένας διακατέχεται από τη συνειδητοποίηση όλων αυτών, και μπορεί και κατανοεί τη σπουδαιότητά τους, αλλά ο άλλος αγρόν ηγοράζει. Εκεί το χάσμα είναι αγεφύρωτο και δυστυχώς το τίμημα για όλους μεγάλο. Η ψυχική υγεία όμως πιο σημαντική, γι αυτό και σε τέτοιες περιπτώσεις συστήνεται απομάκρυνση, αποστασιοποίηση και όσο το δυνατόν λιγότερη τριβή με τον άλλον άνθρωπο, που δεν έχει τις ψυχολογικές/συναισθηματικές κεραίες να αντιληφθεί τι πρέπει να προσέχει/αποφεύγει, προκειμένου να προστατεύει τους 'σημαντικούς άλλους του/της'.

ΑΠΟΣΥΝΔΕΣΗ

Έτσι και στη δική μας περίπτωση, οδηγηθήκαμε σιγά σιγά, αλλά σταθερά, στην οριστική απομάκρυνση από τον πρώην σύζυγο και πατέρα. Πρώτα εγώ, μετά τα παιδιά.

Η οριστική αποσύνδεση για εμένα ήρθε επιτέλους, στον 3^ο χρόνο χωρισμού, μετά από άλλη μία φραστική επίθεση σε βάρος μου. Άλλο ένα άδειασμα, ολική ματαίωση και ακύρωση των όσων προσφέρω και είμαι. Ένωσα σαν να ξεκόλλησε κάτι από μέσα μου. Ότι κόπηκε εντελώς ο δεσμός μου με αυτόν τον άνθρωπο. Ότι τίποτα δε με συνδέει πλέον μαζί του. Ότι δεν υπάρχει πια για μένα. Ούτε καν ως ανάμνηση. Σαν άλλη ζωή, μιας άλλης εγώ. Το συναισθηματικό κέντρο του τότε εαυτού μου παραμένει ίδιο, ίδια ψυχή, το μυαλό μου όμως δεν έχει πλέον καμία σχέση με του τότε. Κάποτε συγχωρούσα, κατανοούσα, έδινα ευκαιρίες, και πάλι απ την αρχή και άντε να δούμε. Τον άκουγα, συζητάγα, προσπαθούσα πραγματικά να τον καταλάβω και να γίνω κι εγώ κατανοητή, με σκοπό να βρούμε χρυσές τομές και λύσεις. Σήμερα, δεν υπάρχει αυτό, δεν υπάρχει η τότε εγώ. Έχω κατεβάσει ρολό, έχω κλείσει αφτιά, η ψυχή μου έχει παγώσει. Σαν να σταματάει η καρδιά μου όταν τον βλέπω ή τον ακούω. Πιστεύω πως θα πρεπε να μου χε συμβεί αυτό χρόνια πριν. Θα χα κερδίσει πολύτιμο χρόνο υγιούς ζωής και ψυχολογικής κατάστασης. Δε μετανιώνω όμως, γιατί έχω καθαρή τη συνείδησή μου, και προς τα παιδιά μου. Ότι το εξάντλησα, έκανα ό,τι περνούσε απ το χέρι μου, αλλά πρέπει να προχωράμε όταν βλέπουμε ότι κάτι ή κάποιος δεν αλλάζει. Είναι κι αυτό σημαντικό μάθημα ζωής!

ΟΡΙΣΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Λένε στο διαζύγιο φαίνεται ο πραγματικός εαυτός κάποιου. Μετά το πρώτο 'μαλακισμένη', αποφάσισα πως θα μιλάω κι εγώ στη δική του γλώσσα, γιατί η ευγενική/πολιτισμένη τού ήταν άγνωστη. Κι από τότε 'ο διαταραγμένος' με κατηγορεί ότι τον βρίζω.

Όντως, 'δεν αλλάζει ο προβληματικός, κομπλεξικός, διαταραγμένος άνθρωπος'. Ειδικά όταν δεν έχει δίκτυο ανθρώπων γύρω του να του σφυρίζουν ένα 'ώπα, κάτσε. Πάρ το αλλιώς. Κάτι πρέπει να κάνεις κι εσύ. Δεν μπορεί να φταίει σε όλα εκείνη'. Ομολογώ ότι μου ήταν πολύ δύσκολο, έως ανέφικτο, να δεχτώ ότι ο άνθρωπος που ερωτεύτηκα είχε μεταλλαχτεί σε τέρας. Όμως κατάλαβα κάποια στιγμή ότι **δεν πρόκειται για μετάλλαξη. Έτσι ήταν από πάντα, απλά δεν υπήρχαν οι συνθήκες εκείνες, να ευνοήσουν την εμφάνιση των πολύ άσχημων, αλλά υπαρκτών, πτυχών του. Μόλις προέκυψαν οι συνθήκες (διαζύγιο), έγινε και η αποκάλυψη.**

Εντοπίζω άπειρες ομοιότητες με τους γονείς του, τους οποίους γνώρισα πολύ καλά όλα τα χρόνια που ήμασταν μαζί. Είναι με βεβαιότητα, πιστό αντίγραφο των πιο άσχημων εκδοχών τους. Και αυτά είναι που θα πρέπει να 'δουλεύει' κανείς με ειδικούς, προκειμένου **να μην αντιγράψει υποσυνείδητα άσχημες συμπεριφορές άλλων, και να φτάσει να χτίσει δικό του υγιή εαυτό.**

Δυστυχώς στην περίπτωση μας, μόνο εγώ δούλεψα και συνεχίζω να δουλεύω τον εαυτό μου. Κι έτσι ερχόμαστε στο σήμερα, όπου ο έρωτας εκείνος των 20 μου χρόνων, έχει πια συχωρεθεί. Έκανα την κηδεία του, το μνημόσυνό του και πλέον έχω ρίξει ταφόπλακα πάνω του. Δεν τον

μελετάω, ούτε κεράκι του ανάβω, γιατί αποτελεί την πιο μαύρη, μελανή περίοδο της ζωής μου.

Δεν θα πω ότι ο γάμος σκοτώνει τον έρωτα. Όχι. Οι χαρακτήρες σκοτώνουν τον έρωτα. Ο εγωισμός και το κόμπλεξ ανθρώπων που δε γαλουχήθηκαν να σέβονται, παρά να ανταγωνίζονται, να ζηλεύουν και να ασχολούνται με το τι κάνει ο ένας κι ο άλλος.

Δεν τους δίδαξαν να επικεντρώνονται στον εαυτό τους, παρά στα μεσημεριανά τραπέζια το θέμα συζήτησης ήταν, μονίμως, τι κάνει ο συγχωριανός και τι ο γείτονας. Δεν τους έμαθαν πως 'τα αγαθά κόποις κτώνται', καθώς μεγάλωσαν στο παλιό καθεστώς δημοσίου, όπου ο δημόσιος υπάλληλος εν ώρα εργασίας πεταγόταν στη λαϊκή να προμηθευτεί τη μαναβική του. Δεν τους μεγάλωσαν οι γονείς, αλλά η γιαγιά που τάζε το καμάρι της στο στόμα, και 'το καμάρι της' είχε φτάσει Λύκειο. Δεν τους έμαθαν να συζητούν πολιτισμένα, παρά να τσακώνονται, να βρίζονται και να ουρλιάζουν. Τον πατέρα, αντί να τον σέβονται, έμαθαν να τον φοβούνται. Τη μάνα επίσης, αντί να τη σέβονται, την ανεβοκατεβάζουν 'τρελή'. Την αγάπη μάθανε να την εξαγοράζουν με το χρήμα. Έμαθαν πολύ καλά πώς να χειρίζονται ανθρώπους, και ότι τα ψέματα είναι βοηθητικό εργαλείο προς την επίτευξη προσωπικών σκοπών. Αυτές τις αρχές και αξίες τούς πέρασαν, οπότε όχι δεν είναι ο γάμος που σκοτώνει τον έρωτα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Θυμάμαι ήμουν 19 χρονών κι είχα πάει να ψηφίσω με τη μητέρα μου σε ένα εκλογικό τμήμα. Τυχαία πέσαμε πάνω στον πατέρα μου, άλλοτε σύζυγο της μητέρας μου. 25 χρόνια ήταν μαζί. Γυρνάει λοιπόν η μητέρα μου, εκεί που περιμέναμε τη σειρά μας, και με ρωτάει: 'Ο πατέρας σου είναι αυτός;' Κι έμεινα να την κοιτάω αποσβολωμένη. Είναι δυνατόν να έχεις υπάρξει 25 χρόνια με έναν άνθρωπο, να έχεις περάσει τη μισή σου ζωή μαζί του, να έχεις κάνει ΠΑΙΔΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥ (ΕΜΕΝΑ), και να έχεις φτάσει στο σημείο να μην τον αναγνωρίζεις;;;;;

Το είχα μοιραστεί αυτό με τον πρώην, και μου χε πει γεμάτος σιγουριά, γελώντας: **“Πραγματικά απίστευτο μωρό μου. Σ εμάς δε θα μπορούσε να συμβεί ΠΟΤΕ αυτό”**.

Και όμως συνέβη.

Δεν τον αναγνωρίζω πλέον.

Δεν τον θυμάμαι πλέον..

Δεν υπάρχει καν!

Ο έρωτάς μας συχωρέθηκε

και όχι, δεν είναι 'αιωνία του η μνήμη'..

~~~~~
ΤΕΛΟΣ

Αγαπητέ αναγνώστη/ρια,

να είσαι καλά, να ΣΕΒΕΣΑΙ τον εαυτό σου και τους γύρω σου, και να θυμάσαι:

- Όταν νιώθεις δυστυχισμένος/η, σκέψου τί μπορείς να αλλάξεις / διορθώσεις / βελτιώσεις ΕΣΥ, και καν' το!
- Μην περιμένεις απ' τον άλλον να αλλάξει.
- Κανείς δεν πρόκειται να αλλάξει, αν δεν το θέλει. Όταν δεν το βλέπει! Όταν δεν αναγνωρίζει στον εαυτό του κανένα λάθος!
- Ο/η σύντροφός σου, δεν άλλαξε. Με τις συνθήκες αποκαλύπτεται.
- Ερωτευόμαστε αυτό που έχουμε ανάγκη να νιώσουμε / πάρουμε / ζήσουμε τη δεδομένη στιγμή. Με τον καιρό, αλλάζουν οι ανάγκες μας, κατά συνέπεια και η οπτική μας.

Coaching Tips από τη Μαριλένα Κυρκιλή ♥

Οι σχέσεις θεωρούνται το πιο δύσκολο Project, καθώς δεν μπορούμε να ελέγξουμε τα συναισθήματα, τις σκέψεις και τις αντιδράσεις του άλλου ανθρώπου. Οπότε, νιώθουμε 'έξω απ τα νερά μας'. Χάνουμε τον αυτοέλεγχό μας. Ένας άλλος άνθρωπος μάς επηρεάζει / καθορίζει / κυριεύει την καρδιά και το μυαλό, κι έτσι μπορεί να φτάσουμε να χάσουμε τον εαυτό μας. Αυτό μας αγχώνει, μας τρομάζει, κι όταν νιώθουμε ανήμποροι να το διαχειριστούμε, φεύγουμε ή το διώχνουμε. Καμιά φορά με άσχημο τρόπο. Πληγώνεται τότε η άλλη πλευρά, αλλά προτιμούμε να τον/την πληγώσουμε, παρά να έρθουμε αντιμέτωποι με συναισθήματα που δεν μπορούμε να ορίσουμε.

Μετά τα παιδιά γνωρίζεις 'έναν άλλο άνθρωπο', ίσως γιατί 'βουτάει' υποσυνείδητα στα πρότυπα των γονιών του και στα δικά του παιδικά βιώματα, **οπότε παρουσιάζει αυτόματες μιμητικές συμπεριφορές.**

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι πολλές από τις συμπεριφορές και πεποιθήσεις μας, δεν είναι δικές μας, αλλά έχουμε γαλουχηθεί έτσι από άλλους ανθρώπους, οι οποίοι μάς εμφύσησαν κάποια πράγματα, που εκείνοι θεωρούσαν σωστά. Αν είχαμε επιλογή, ίσως εμείς να τα κάναμε/λέγαμε διαφορετικά στον 'μικρό ανήλικό εαυτό μας'. **Είναι σημαντικό να**

καταλάβουμε ότι έχουμε τη δυνατότητα να το κάνουμε αυτό, στην ενήλικη πια ζωή μας. Μπορούμε να αποκαταστήσουμε / αναθεωρήσουμε / αναβαθμίσουμε κάθε στερεοτυπική αναχρονιστική αντίληψη, που σήμερα δε μας εξυπηρετεί. Αντιθέτως, μάς δυσκολεύει και μάς οδηγεί σε συγκρούσεις με τους 'σημαντικούς άλλους μας' (σύντροφο/παιδιά).

Σήμερα, στην ενήλικη πια ζωή σου, **μπορείς** να αποφασίζεις εσύ για εσένα, **μπορείς** να επιλέγεις εσύ για εσένα τι άνθρωπος θες να είσαι και πώς να φέρεσαι.

Τα ζευγάρια που συνεργάζονται σε αυτό, **στο πώς να διορθώσουν τα δυσλειτουργικά προγράμματά τους**, μπορούν να σώσουν τη σχέση.

Αντί να επιτεθείς, καλύτερα βοήθησε τον άλλον να καταλάβει ότι μιμείται ακούσια μια συμπεριφορά άλλου/άλλων (γονέων/φροντιστών του), που **μπορεί** να διορθώσει.

Τον/την έχεις δει πώς φέρεται όταν δεν αντιγράφει ασυνείδητα άλλους. Θύμισέ του το αυτό και βοηθήστε ο ένας τον άλλον να φτιάξετε δικά σας 'υγιή προγράμματα'. Ιδανικά, με τη βοήθεια ειδικού.

Θέλει υπομονή και πίστη. Πίστη στην αγάπη σας. Κάποιοι τα καταφέρνουν, κάποιοι δυστυχώς δε συνεργάζονται και τα αρνητικά μοτίβα μένουν ίδια. Σε όποια σχέση.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, η αγάπη δεν αρκεί. Θα πρέπει να διατηρούνται στιβαροί δύο βασικοί πυλώνες για να παραμένει στη βάση της, στα θεμέλιά της, υγιής μία σχέση. Αν αυτοί οι πυλώνες γκρεμιστούν, συνθλίβεται και η σχέση. Μιλάμε για τον **ΣΕΒΑΣΜΟ** και την **ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ**, με ό,τι συνεπάγονται οι δύο αυτές πολύ σημαντικές αξίες.

✚ Να επιλέγεις τους αγώνες σου, τις μάχες σου. Να μάχεσαι για ανθρώπους που αξίζουν. Για καταστάσεις μέσα στις οποίες μπορείς να ανθίσεις, να εξελιχτείς. Μη σπαταλάς ενέργεια και μη χύνεις ούτε ένα δάκρυ, για ανθρώπους που δε σε εκτιμούν.

✚ Κλάψε για εσένα. Για την επιλογή σου. Για τις αδυναμίες σου και για τα λάθη σου. Όμως, μετά σήκω, πιο δυνατή/ος από ποτέ, με πείσμα, θέληση και στόχο να φτιάξεις τη συνθήκη σου.

✚ Όταν ο/η σύντροφός σου έχει φτάσει να σε μειώνει, υποβλέπει, προσβάλλει, αμφισβητεί, δεν αξίζει να δώσεις αυτή τη μάχη. **Ειδικά αν εκείνος δεν αναγνωρίζει τίποτα λάθος στον εαυτό του, και ρίχνει όλες τις ευθύνες σε εσένα.** Πόσο μάλλον όταν σε αποκαλεί τρελή και σου συστήνει ψυχίατρο.

- ✚ Αν νιώθεις αδύναμη να βγεις από μία σχέση τοξική, δούλεψε με τον εαυτό σου. Απευθύνσου σε ειδικούς (ψυχολόγο, σύμβουλο, coach, ψυχίατρο αν χρειάζεται να αντιμετωπίσεις με αγωγή τη βεβαρημένη ψυχική σου κατάσταση) και **βάλε στόχο να δυναμώσεις. Θέλω να αξιολογήσεις τη σχέση, ούσα δυνατή.** Δυναμώνοντας εσύ, υπάρχει πιθανότητα να 'ταρακουνηθεί' και ο άλλος άνθρωπος και να 'δει' κι εκείνος στον εαυτό του τα στοιχεία που θα πρέπει να αποκαταστήσει. Ίσως να απευθυνθεί κι εκείνος σε κάποιον ειδικό για αυτοβελτίωση. Βελτιώνοντας τους εαυτούς μας, βελτιώνεται και η σχέση.
- ✚ Αν τίποτα από τα παραπάνω δε συμβεί, αν ο άνθρωπός σου δεν σε ακολουθήσει στην πορεία της αυτεξέλιξης, τότε πολύ σύντομα θα νιώσεις ότι οι κόσμοι σας είναι πια τελείως διαφορετικοί. Θα προσπαθήσεις να τον κινητοποιήσεις, να του εξηγήσεις, να τον 'μυήσεις' σε μια πιο ποιοτική κατεύθυνση, αλλά δυστυχώς θα καταλήξεις στη θλιβερή διαπίστωση ότι οι δρόμοι σας δε συναντιούνται πλέον.
- ✚ Το 'μένουμε μαζί για τα παιδιά', είναι σωστό **μόνο αν μπορείτε να τους παρέχετε ένα περιβάλλον ηρεμίας, γαλήνης, αμοιβαίου σεβασμού και αγάπης.** Σε όποια διαφορετική περίπτωση, αν έχετε εντάσεις και συμβιώνετε ως δύο ξένοι, ή ακόμα χειρότερα ως εχθροί, ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΚΑΝΕΤΕ ΚΑΛΟ. Ο χωρισμός ενδείκνυται σε τέτοιες περιπτώσεις, για να είστε όλοι πιο ήρεμοι.
- ✚ Είναι πολλοί που μετά τον χωρισμό, γίνονται καλύτεροι γονείς, ακριβώς γιατί δεν έχουν τις εντάσεις να τους αποσπούν την προσοχή.

Πολλοί σύζυγοι περνούν ώρες να τσακώνονται, αντί να περνούν ποιοτικό χρόνο με τα παιδιά τους. Οπότε, ο χωρισμός τους δίνει τη δυνατότητα να ασχολούνται ποιοτικά πια μαζί τους, καθώς δεν είναι πλέον εκεί ο/η πρώην (τοξικός/η) σύντροφος, να τους απομυζά ενέργεια.

Το διαζύγιο είναι αγώνας ανώμαλου δρόμου. Με τις ανηφόρες και κατηφόρες του, με τα δύσβατα μονοπάτια του και τις κακοτράχαλες πλαγιές του. Έχει όμως και τις όμορφες κορυφές του! Μέσα από τις δυσκολίες δυναμώνεις και μαθαίνεις καλύτερα τον εαυτό σου, τα όριά σου. Πλάθεις τον εαυτό σου όπως εσύ θες, προκειμένου να επιβιώσεις, να σταθείς όρθια όταν όλα γύρω σου καταρρέουν. Για εσένα και τα παιδιά σου.

Σημαντικό σε όλα αυτά είναι να κλείνεις τα αφτιά σου στις γύρω φωνές. Όλοι έχουν κάτι να πουν και κάτι να κατακρίνουν. Όλοι έχουν άποψη και 'ξέρουν'. Η αλήθεια όμως είναι, πως **κανείς δεν ξέρει**. Κανείς δεν μπορεί να νιώσει, να καταλάβει αυτό που περνάς εσύ. Μόνο εσύ ξέρεις τι βιώνεις και πώς το βιώνεις. Ο κάθε άνθρωπος επηρεάζεται διαφορετικά, και κάτι που κάποιος αντέχει, εσύ μπορεί να μην το θες στη ζωή σου. Έχεις κάθε δικαίωμα να κάνεις ό,τι θες, να ζήσεις όπως θες, και αυτό να περάσεις και στα παιδιά σου. **Ότι σημασία στη ζωή έχει, να υπάρχουμε ελεύθεροι. Χωρίς συντρόφους δυνάστες, μακριά από σχέσεις-φυλακές.**

Η πολυτιμότερη αξία, που για αυτήν αξίζει να μάχεσαι καθημερινά, είναι η **ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ**. Μπορεί να υπάρξουν μέρες που να μην έχεις να πάρεις γάλα στα παιδιά σου, όμως την ίδια στιγμή τούς δίνεις ένα σημαντικό μάθημα ζωής: **ότι για τις αξίες μας, πρέπει να μαχόμαστε. Για να μαστε συνεπείς σε αυτά που πρεσβεύουμε και για να μην προδίδουμε τον ίδιο μας τον εαυτό.** Γάλα θα βρεις τον τρόπο να πάρεις. Την αξιοπρέπειά σου, αν την τσαλαπατάς κάθε μέρα ξανά και ξανά, δύσκολα θα μπορέσεις να την ανακτήσεις. Από τη στιγμή που συνειδητοποιείς ότι αυτό που ζεις αντικρούει τα ιδανικά σου, ξεκίνα να σκέφτεσαι πώς θα βγεις από αυτή την κατάσταση, ή έστω, **πώς θα θέσεις τα όριά σου.** Ώστε, αν δεν μπορείς να κάνεις διαφορετικά, τουλάχιστον να επιβιώνεις **ΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.**

Κράτα την πίστη σου δυνατή.

Όσο αγωνίζεσαι για τα ιδανικά σου, αυξάνεις το οξυγόνο σου.

Την αξιοπρέπειά σου μην την παζαρεύεις. Μην τη διαπραγματεύεσαι για κανέναν λόγο.

Έσο εσύ, μείνε εσύ, αληθινή!

Στοιχεία επικοινωνίας Coach

Μαριλένα Κυρκιλή

www.marilenakyrkili.com

Email: contact@marilenakyrkili.com

Τηλ 6984 526142

*επικοινωνείτε με μήνυμα, email, ή συμπληρώνοντας τη
φόρμα στο site

Ευχαριστώ!